

Наша Христосова Життя

ПОПУЛЯРНИЙ ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОГЛИБЛЕННЮ РЕЛІГІЙНО-МОРАЛЬНОГО І НАЦІОНАЛЬНОГО ЖИТТЯ СЕРЕД УКРАЇНСЬКИХ РОДИН. ВИХОДИТЬ ДВІЧІ В МІСЯЦЬ.

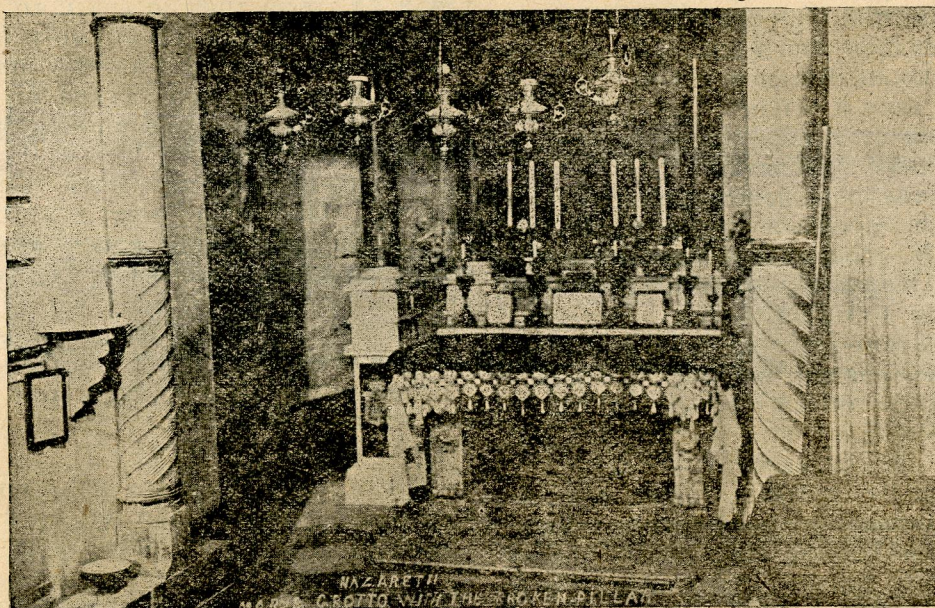
Львів,

1. жовтня 1934.

Ч. 19. (43).

Молитовниця в Назареті

на тому місці де ангел Гавриїл благовістив Преч. Діві Марії.

Пречистій Діві Марії, що перебувала в Назареті, одного дня з'явився ангел Божий, Гавриїл, звіщаючи, що вона буде Матір'ю Бога — Господа Нашого Ісуса Христа.

Преважна це була хвилина, бо з нею почалося діло нашого спасення.

Удари — живу націю лише гартують.

(З приводу закордонних подій).

В останніх днях склалися в міжнародньому житті дві події, які мають для нас, українців, незвичайно велике значіння і створюють напевно нову і напевно ще більше важку добу нашого національного існування. Маємо на думці відповідь Польщею договору про охорону національних меншин і вступлення совітів до Союзу Народів.

13. вересня міністр закордонних справ Польщі, Йосиф Бек, зложив на повному засіданні Союзу Народів заяву, що з хвилиною виголошення тієї заяви, Польща не визнає над собою контролі, як вона виконуватиме договір про охорону національних меншин. Відомо, що цей договір про охорону національних меншин є складовою частиною версайського трактату, який визнає Польщу незалежною державою. Польща, підписуючи цей трактат, підписала теж і т. зв. додаткові його клявузи (застереження) про охорону національних меншин. Остання заява міністра Бека є рівнозначна з односторонньою виповіддю прийнятих на Польщу зобов'язань охорони і допущення контролі над виконанням цієї охорони, отже є рівнозначна з виповіддю цілого договору про національні меншини. В теперішньому світі, в якому рішає сила й інтерес, не буде кому примусити Польщу повернути до виконання взятих на себе зобов'язань. Що правда, Польща вимагає поширення договору про меншини на всі держави, які належать до Союзу Народів, але цьому спротивляться саме ті великі держави, отже перш усього Франція, Італія й Англія. Вийде з того таке, що на практиці договір не буде обов'язувати нікого. Українці, які досі могли бодай ще надіятися бодай на якесь моральне оперття, — бо фактично за ними Союз Народів ніколи не вставлявся — тепер і ту спромогу чи надію втрачають. Цілий ряд питань таких, як міжнародні зобов'язання Польщі у відношенні до нас, перестав у міжнародно-правному значінні існувати. Наші взаємини, як народу, до польської держави стають виключно внутрішньою справою тієї держави, а те, що й на далі зможемо відкликуватися до міжнароднього світу не матиме найменшої практичної вартості. Іншими словами, ми здані ще більше ніж дівніше, лиш на власні політичні й організаційні сили, на власний розум і на власну національну солідарність.

18. вересня совітська російська держава

вступила до Союзу Народів. Цей акт подвійно важкий: як скріплення міжнароднього значіння й сили совітів та одночасно як упадок міжнародньої моралі. Совіти, заплутавшись на Далекому Сході у конфлікт з Японією, який кожної хвилини грозить вибухом війни, шукали оперття о Союз Народів і Францію, щоби забезпечити собі на кожний випадок плечі. І це їм удалося, саме завдяки Франції. Отже їхнє вступлення до Союзу Народів означає рівночасно скріплення французько-совітських зв'язків. Франція це велика європейська потуга, яка ніколи не признавала українцям права на їх національний і політичний розвиток. Про совіти то нема що й говорити. Вони не лише не признають нам ніяких прав, але вони перші в історії, у відношенні до наших наддніпрянських братів, почали принорювати фізичне виголодження, як засіб боротьби з українською незалежною інтелігенцією, з українським національним рухом. Отож, коли такі дві, українському народові ворожі могутності зі собою об'єднуються, змагають до заключення союзу і створюють вигляди на такий тривкий союз, то повстає уклад сил для української справи незвичайно некорисний. Вже не згадуємо про справді болючі й упокорюючі заходи європейських держав, щоби совітам об'легчити приступлення до Союзу Народів. Це вказує на глибокий упадок усіх вартостей європейської культури, вказує, що вона просто вступила на шлях капітуляції перед комунізмом і врешті свідчить, що всі ті деклямації про етику, братерство, рівність народів, це просто глум і бездонний фальш. Коли занепадає сумління світу, коли зростає культ сили і матеріялізму то нам, які могли опиратися на моралі в міжнародних взаєминах, — усувається опора з під ніг.

Однак жива нація не може попадати в зневіру. Для народу, що має почуття святощів своїх змагань, не може бути перепон у його змаганнях. Нам залишилося одно: ще більше спрямувати свої всі зусилля — на нас самих. Ще більше національної солідарності, геть з крамолою і розбиттям, віра в поміч Боже — ось відповідь на ті удари, які на нас приходять зі зовні. Молот розбиває лише скло, а ніколи не розібє стали. Він її лише вковує і — гартує. Хай під зовнішніми ударами наші моральні, духові і громадські сили — лише гартуються!

МОЛОДЬ БЕЗ БОГА.*)

Дуже часто можна нині стрінути 15-літню дитину, яка вже в нічо не вірить. І таких дітей маємо нині тисячі, дітей, що не мають ніякої релігії, що не вірять в Бога.

Ось виховала ти, мамо, своє диття з цілою любов'ю, на яку тільки стати твоє серце. Ти намагалася берегти свою дитину від усього злого. Але небаром, ти сама не знаєш як, твоя дитина вже не хоче іти до церкви. А коли ти намовляєш і просиш її, вона відказує тобі: „Чого хочеш, мамо? Я не вірю в Бога!” І не є це пусте слово дівчака, ні, це початок життя, яке потребує двайцять, трийцять, п'ятьдесят літ. Неодин і вмере в пізній старості в такому стані — не віруючи в Бога.

Нове це і нечуване явище. Бо зверніть тільки увагу, що здивування викликає не тільки вчасний вік, в якому вже втрачають віру, але і величина руйни. Давніше, в віці п'ятнадцяти літ траплялося опускати деякі релігійні практики, однак про втрату віри не було й мови. Злочин міг хвилиночку зранити серце, навіть глибоко, але мимо цього була в ньому віра в Бога, надія на милосердя Ісуса, молитва й останки Божої любові. Нині упадають всі тами, всі котики зриваються рівночасно. Зникає не тільки католицька віра, але взагалі всяка віра, всяка релігія. Немає вже молитви, вітварів, Христа; немає вже навіть Бога для п'ятнадцятилітніх дітей!

Чи ви застановлялися коли над тим дивним явищем, яким є юнак чи юначка, що вже в нічо не вірять? Були би вони смішні, коли б не розходилося про річ такої велитенської ваги. Ледви вийшов з дитячих літ, ще сам не всилі по мужеськи думати, ще зовсім не знає життя і світа, а вже з погордою відкидає те, в що вірять його батьки, учителі і найбільші учені. Для нього ті шість тисяч літ віри, ті дев'ятнадцять століть християнства, це тільки лож і брехня, пересуд і незнання, тому відкидає всяку віру, релігію, совість, а навіть віру в Бога. Давніші часи не знали чогось подібного, а погани були б такого Богохульника... закам'янували. Однак привілеєм саме наших часів є гордитися такими „нашими синами”. Гарні-ж вони, ті ваші сини, нема що казати!

А де-ж причини цього страшного стану? Як пояснити такий вчасний упадок, таку величезну і загальну катастрофу? Дехто говорить: Нічо природнішого. Причиною цього є людські пристрасти. Але я відповім: Хиба-ж від нині існують пристрасти? А чи були в нас коли такі страшні часи, щоби на сто дітей,

вісімдесят було без віри? Впрочім не один з нас старших сам на собі переконався, що зіскупити серця не мусить ще так зараз доводити до відступства від віри. Ні, відвічні пристрасти людського серця, що вияснюють стільки річей, в нашому випадку нічого не вияснюють.

Отже, де-ж причина? Знаєте, що в Італії називають „маля арія”? Одного разу я поїхав над море, до міста Остії. Був прегарний літний ранок. Сонце ясно світило, а небо було дуже погідне і чисте. Ніодної хмаринки. Однак в міру того, як я йшов, видавалося мені, що тут земля недужа. Замість пахучих густих трав, бачив я тільки дике хабазя, потріскану землю і мізерні овочі. В самій оселі було ще гірше. Людність втікла; церкву замкнули. Ледви віднайшов я якогось недужого, блілого хлопчину. Коли я запитав його, що йому є, він відповів: „Ля маля арія” — злий всьдух, повітря. З тої недужої землі підносяться там в літі заразливі бактерії і затроюють воздух. Ним не можна віддихати.

Повітря, яким віддихають наші діти, їх душі, є затроєне. Моральні бактерії знаходяться кругом них і всюди дістаються. І родина і школа і суспільне життя — повні цих бактерій-заразків. Ніхто не може перед ними скритися. Слабші гинуть, а сильні поважно нездужають. Першусього — молодь падає масово, не так знищена пристрастями свого віку, як радше затроєна з зовні повітрям, котрим віддихає.

В наступній статті побачимо, властиву причину цієї недуги, а нині скажу тільки одне: Коли у вашому селі є такі відносини, які вимагають направи, рятунку, але вже зараз, так раджу вам: Зберіться у свого Духовного Отця, обговоріть справу, порадьтеся і заложіть... К. А. У. М.! Так, саме КАУМ — Католицьку Акцію Української Молоді. В ній ваші діти навчуться напевно не тільки вірити в Бога, але Його усім серцем любити і Йому служити. Послухайте цієї моєї ради, бо вірте мені, що раджу вам з щирого серця!

Р. М.

(Далі буде.)

Трагедія селянина-мільонера. З Рівного повідомляють: Перед війною виїхав до Бразилії бідний селянин, Лацун, родом з костопільського повіту. На еміграції він доробився мільйонного майна, а тому що клімат у Бразилії був шкідливий для нього, він рішив вернутися до краю. На передодні виїзду мільйонер Лацун осліп і з роспуки відібрав собі життя. Тепер його рідня, мешкаючи на Волині розпочала старання відшукати його майно, вартості кілька мільйонів дол.

—О—

*) Подаємо тут у скороченні один уступ з книжки „Християнство і нинішні часи”, великого французького Єпископа о. Буго.

3 останніх тижнів.

3 Берези Картуської на волю. Дня 19. вересня ц. р. випустили з Берези Картуської на волю другий транспорт інтернованих. Загалом увільнили 32 інтернованих. (В першій транспорті були звільнені тільки два інтерновані, поляки). Подаємо список звільнених 19. ц. м. українців: 1) Д-р Гижа Михайло, Висова, пов. Горлиці, 2) Желем Іван, Ропиця Руська, пов. Горлиці, 3) Шевчук Ярослав, Ропиця Руська, 4) Топорович Михайло, Збараж, 5) Гаськевич Володимир, Волинь, 6) Бас Гордій, Костопіль, Волинь, 7) Ганачевський Осип, Бережани, 8) Косарчин Микола, Бучач, 9) Керничний Володимир, Тернопіль, 10) Дrajньовський Олександр, Чортків, 11) Король Іван, Калуш, 13) Рибчук Богдан, Городенка, 14) Ляшкевич Володимир, Снятин, 15) Баран Теодор, Перемишляни. Всі вони здорові. — Крім цього звільнено 14 поляків ендеків і 5 комуністів. Всіх українців у Березі лишилося около 125. — Всіх інтернованих у Березі стрижуть бодай раз на тиждень. У келіях сидить 4—5 інтернованих, у деяких більших по кільканицять. Поодинокі національні групи не перемішані зі собою. Інтерновані спали на сінниках, пізніше дістали тапчани. Харч: чорна кава і хліб на снідання, на обід каша, горох, солонина, на вечерю те саме. Працювали інтерновані спочатку 10 годин денно, опісля 8. Встають в год. 4 рано, а йдуть спати в 7 вечором. Весь день крім праці ще інші різні заняття. Обов'язує інтернованих строга військова дисципліна. Обоз відвідав кілька разів поліський воевода Костек-Бернацький.

Кацапи протратили народне майно! На день 18. жовтня назначено ліцитацію дібр Костенів і Білка, а також великої кацапської бурси при вул. Курковій 14, які є власністю „Народного Дому” у Львові. Ось до чого довела руйнуюча господарка москвофіла комісара Бачинського.

Всі Церкви світу запротестували проти прийняття Совітів до Союзу Народів. Але розуміється, що це не багато допомогло нинішнім замотиличеним европ. політикам, бо **дня 18. вересня на вічну ганьбу всьому культурному світу прийняли в Женеві червоних катів до Союзу Народів.** Тільки Бельгія, Португалія, Голяндія, Швейцарія і Люксембург, головували проти!

Проти прийняття Совітів до Союзу Народів **запротестували:** Українська Парляментарна Репрезентація, Комітет Ратунку України, Союз Українок, а також українська політична

Англія, Франція й Італія поставилася супроти заяви польського делегата досить здержливо, зате преса тих країв гостро осуджує виступ мін. Бека.

ЗОЛОТО В БОЛОТІ.*)

Гарний зимовий ранок. Небо як одна іскра. Дійсно, я мушу троха вдихнути цього воздуха, такий він свіжий і легкий. Іду вулицями, де великий рух. Ученики спішать до школи, панови до крамниць, навипередки йдуть стенографки і писарки напудровані, жовто і червоно мальовані, з малесенькими капелюшками на головах. Негайно стаю перед великою купою землі. Велика кількість робітників працює в тім місці, щоби заложити підземні каблі. Вже від давна дрімає в мені маляр. Тепер він будиться. Тут прекрасні люди, справдісні велити силою! Той, поблизько мене, має милу голову з чорним волоссям. Він великий, гарно збудований, рукави закасає а шкіра вилискує наче сталь. Його синій пояс обтискає шовкового полиску штани. Він ударяє джатаном точно і зі силою.

Побіч нього ясний неподібень. Бачу ще інших, присадкуватих, звинних, грубих, сухорлявих, молодих і старших робітників.

Останній це малий чоловік з сірими очима, з волоссям лену і голівкою оріха. Від кількох вже хвиль він дивиться на мене з виразом не конче привітним. Спирається на лопату і говорить до товариша, але так голосно, що я мушу почути: Глянь, там стоїть найбільший непотріб світа!

Зі страху що я може його не зрозумію, показує на мене пальцем. Другий схилив голову — видно йому це неміло. Рухає лопатою от так про око. Я роблю так, як вибитий пес. Не кажу нічого і відходжу. Тому що всі це чули, глядять за мною, але цікаво. Ожидують, може я відповім. І так я рішаюся до бесіди.

— Скажи но, ясноволосий, звідки ти? І де ти то бачив, що я непотріб?

— Я, я бодай роблю!

— Я також роблю.

Коли він говорив „Я, я бодай роблю“ то його уста гейби смоктали цукорок.

— Тобі здається, що я не роблю, бо я не перекидаю землі. По перше, я не занечищу порохою цілої вулиці. Всі сторожі люті через ту ілинку, що ти розкидаєш. І то чому? Щоби поставити згодом гаркітник, котрий називають „телефоном“.

— Ти подивися наперед, чи я не працюю. — Показую йому мої пальці, збиті від писання на машині, показую записник, котрий робиться від відвідін.

— Так, так, але ви маєте дуже біленькі руки, тоді коли я...

Якраз переходив листонош з великою нарменною торбою.

*) Оповідання Пер Ль'Ерміта.

— Отже після тебе той чоловік не працює, бо він не має замащених рук? І той також ні? Колиби ти побачив його ноги?!

Потім перейшли пекарський челядник, муляр, пекар...

— А колиби ти тільки міг побачити мозолі на моїм мозгу?!

— Так, але кінцем...

— Що кінцем? Колиби я нині став з тобою викидати землю, то ти певно почувавби радість втатити в мене, так як в ту землю. Колиби я навчився тої праці, я виконавби її так само добре, як ти.

— Що ви кажете, як я... О, колиби я був ходив до школи...

— Так, якраз так, мій дорогий друже. Тим я хочу сказати, що кожний повинен працювати працю другого. Тіло потребує рук і ніг, але потребує також мозку. Можу тебе впевнити, що з одною рукою чоловік буде жити, але сейчас помре, коли вирізати йому мозок. Може признаш, що духовна праця є вищою від твоєї.

Тепер нас оточили. Навіть наглядач тихенько підсунувся до нас підслухуючи. Я говорив далі.

— Священик не є так як ти сказав, найбільшим непотрібом на землі, але він є навіяки, так потрібний землі, як само сонце. Певно. Твоїй праці він надає зміст, ідею. Околиця без священика стане кліткою диких звірів.

— Ви сильно говорите.

— Коли ти працюєш тільки тому, щоби працювати, то ти найдурніше сотворіння на Божій просторій землі. Тобі здається, що виривання хідника така мудра річ? А потім знова те саме, і знова, і так через ціле життя... Щоби тільки щось заробити на їду, на пиття і на нічліг. Перший кінь і останній віл роблять якраз те саме. На щастя є священик, так званий „непотріб“.

— Що отже священик робить на землі?

Я дещо підходжу до нього... — Що священик робить? Подумай!... Він говорить до дорожнього робітника, до кушніра, до інженіра, до муляра, до всіх..., ти працюєш, але твою механічну працю ти можеш дуже розяснити, коли сполучиш її з Христом, котрий сам був першим робітником. Перед Ним і поза Ним були і є тільки невільники. Ти можеш працювати, як хочеш, твоя праця подібна до того куска сукна. Воно може стати прапором, за котрий люди будуть вмирати, але також може стати стиркою кухонною. Нема кращого понад це, коли ремісник або робітник час до часу на хвилинку піднесе очі до неба. Це ушляхотнення його праці.

— Ха, ха, ха! Прошу, вчисліть мені тих, що таке роблять? — сміявся робітник, підки-

даючи лопату. Кругок звужується чим раз більше і густіше. Прохожі здержуються. Навіть поліцай десь з'явився...

— Ті, що так роблять, чим раз будуть більше числені, так сподіюся. Бо тільки в релігії є спасення. Впрочім робітник не є все найбільшим ворогом священика, так як ти думаєш. Свого часу він будував церкви і каплиці — будував з глибокою любов'ю і відданям. Каміння обтесував так, начеб молився. Так думали колись твої предки. Може й твої наслідники колись знова так думатимуть. Мабуть вчора, ні — перепрашаю, це було нині. Ученики великої середньої школи, певно так інтелігентні як ти, питали мене, чи не моглиби вони зєбрати в церкві на потреби заведення св. Вінкентія. А це якась новина. Ти розумієш? Не для всіх бідних, але для бідних заведення. Перед 50 роками дивилися на кожного, як на „невинного“, котрий практикував свою віру. Нині вертаємо до того самого.

Однак час минає... Переконуючим тоном звертаюся до всіх, що крутом: — Чи той священик, котрий хрестив вас і ваші діти приготує до першого святого Причастя є непотрібом? Чи непотрібом є священик, котрий ваші пристрасти злі загороджує законом десяти заповідий Божих? Чи безцілним є священик, що відвідує ваших хорих а ваших старців приготує в годині смерті? Чи це не важна річ, як ви думаєте?

Очима шукаю ясноволосого. — Чи не має вартости священик, що може колись також тебе приготувати на щасливу поворотну дорогу? Бо ти правдоподібно зробиш так як многі інші, котрі через ціле життя накидалися на священиків, але в годині смерті щасливі, коли священик є при них і спокійно вмирають при посліднім віддиху в раменах священика. В ожиданні вашої відповіді, чи справді я непотріб, лишаю вас, бо ще многі ждуть на мене. До побачення, друзі!

Після тої проповіді троха несподівано я відійшов на чистий воздух. При кінці гостинця я мусів оглянутися. Мої друзі говорили і розправляли в піднесенім настрою. Хто знає, може з цього болота ще колись відділять дещо золота. Але певна річ, що тих кілька мінут зовсім не пропало даремне.

Велика пожежа в Берліні. Ніччю з дня 13. на 14. вересня ц. р. вибухла в Берліні у фабриці меблів І. Штерн і С-ка велика пожежа, що охопила відразу кілька будинків й великий магазин дерева. Жертвою пожежі впала фабрична галя, в якій вогонь знищив усі мотори й машини, а також великий магазин фюрнірів. Шкоди є на півтора мільона марок.

Рільничо-господарська школа

в Шибалині п. Бережани.

Рільничо-господарська Школа в Шибалині це українська хліборобська школа заснована в листопаді 1933 р. Наука в цій школі триває два роки, а починається 5. листопада кожного року. Метою школи є: а) дати сільській молоді підставу хліборобського знання та загальної освіти, б) виховати їх на примірних, свідомих свого завдання громадян.

Програма:

1) предмети, що їх учаться хлопці і дівчата **разом**: а) загальнообразуючі — релігія, рахунки, історія, географія, природа, гігієна, б) фахові — рільництво, годівля, городництво, садівництво, бжільництво, кооперація; 2) предмети окремо для хлопців: сільське будівництво і майстерка для власного вжитку; 3) предмети окремо для дівчат: домашнє господарство (варення, печення і т. д.) шиття, крій та ручні роботи. Одні й другі переходять практику в споживчій та кредитовій кооперативі в молочарні.

Умовини прийняття:

Приймається сільську молодь хлопців і дівчат у віці від 14 до 19 років, що покінчили найменше сіль-

ську школу. Кандидати вносять подання на прийняття до Управи рільничо-господарської Школи в Шибалині, пошта Бережани (Брежжани) і до подання долучують: а) життєпис написаний кандидатом власноручно, б) метрику уродження, або метрикальний випис, в) шкільне свідоцтво, (кандидати що не мають свідоцтва, здають вступний іспит), г) зобов'язання родичів, що будуть правильно платити. Подання вносити до 15. жовтня. Кандидатів, що їх прийметься, Управа Школи про це повідомить, найдалше до 20. жовтня, а непринятим відішле їх документи. **Кощи науки**: Вписове одноразове 5 (пять) золь. платних по прийняттю, оплата за науку, харч і мешкання разом місячно 28 зол. (двадцять і вісім зл.) платних що місяця з гори. Зі собою треба привести: постіль (коц, 2—3 простирала, подушку), найменше три зміни білля, сильне убрання до щоденних занять і на свято, добре взуття (найкраще чоботи), 2-3 ручки і т. п. Харчуються усі разом в школі, а мешкання є під постійним доглядом та опікою школи. Станція і пошта є в місті Бережанах 6 км. від села Шибалина. При поданнях та запитах треба долучити поштовий значок на відповідь.

УПРАВА ШКОЛИ.

ШИРІТЬ НАШ ЧАСОПИС!

ПІВНІЧ і ПОЛУДНЕ. *)

Був соняшний осінний ранок.

Іванко гнав кільометровими скоками до школи, з розвіяним волоссям, наче божевільний! Доходила восьма! Серце в нього завмирало з жаху! Вже не впіє „відвалити“ рахункової задачі! — Буде буря!

Нагло — щось гопнуло його по плечах! Заболіло — але він не оглядався.

— Йване! — кликав засапаний Василь — даш мені рахункову задачу?

— Не дам!... Сам не маю!

Василь задеревів!

А думки товклися роєм по голові: Дістане від батька, від учителя і — і — як член КНУМ-а...

Рішив жеж пильно працювати цілий рік. Сором!

Влетіли оба до класу. Рівно з дзвінком. Розпакували книжки. Нагло кинули оком на стіл учителя. — Там стояла скринька з намальованим мурином.

— І ось зродилося в них зависне бажання: „Ех, як би так ми були муринами! Не могли б тоді вчитися!“

Жарило сонце. Золотий пісок палив ноги. Малий, чорний мури Джаб прикрив обголену голову картками старої книжки, щоби сон-

це не так сильно вражило і йшов до школи. Нагло хтось лагідно торкнувся його руки.

— Чи це ти, Вімбо?

— Здоров був, Джаб.

Привіталися щиро і далше спішили до далекої школи — на науку катехизму до Отця Якова. Чорними ногами топтали золотий, розпалений пісок. — Розмову почав Вімбо.

— Знаєш, Джаб, здається пан консуль є невдоволений з нашої школи. Так говорили Отець.

Джаб глибоко зітхнув: Я вже більше не можу вчитися, як вчуся!

Зажурилися оба... Бо чи-ж діждуться коли хвилі св. Хрещення коли, як здається, нічого не вміють...

Нагло Джаб пристанув і закликав радісно до Вімбо:

— Я маю раду!

— Яку?

— Благаймо любого Ісуса, щоби ми вчилися так — як діти ген, там на Півночі!

— Благаймо!

Клякнули оба на розпаленому африканському піску, схрестили побожно руки і до небесної синяви полинули гарячі слова молитви:

— Господи Ісусе Христе, вчини, щоби ми оба і всі муринські діти могли так вчитися, як діти Півночі!

— І щоби ми мали книжки до науки!

— І щоби наша школа була ближче!

— Так як в дітей Півночі! — Кінчили з глибокою вірою і зворушенням.

*) Оповідання з часопису „Наша Справа“, в якому змінємо заголовок „Два світи“.

Чим був Рим для перших християн.

(Докінчення).

III.

Вже в другому столітті тодішні християни приходять до переконання, що політичне значіння і сила Риму всетаки щось значить і що її можна використати для Христової справи. Але напевно, як знаємо з захованих документів, не була політика тим чинником, який вивив римську громаду з її Єпископом понад всі інші громади, про що знали і що до слушності цього були переконані самі римські християни, який казав всім другим християнам іти вже тоді на прощу до Риму. Ні, не політика, але пошана і честь, яка ще нині говорить до нас ясно з численно захованих літературних памяток, а саме з листів християн і громад до римської громади і її кожночасного Єпископа. Найкраще свідоцтво тої пошани для Риму маємо в листі Ігнатія з Антіохії, писаного десь в початках другого століття, в якому виславляє він Рим і його християнську громаду, як гідну пошани, слави, пошани, щастя і спасення. З листа Єпископа Коринту (Греція) Діонізія довідуємося, що римська громада опікувалася також іншими христ. громадами, помагала їм радою і грошем. А лист картагінського Єпископа Кипріяна свідчить про це, що Рим згл. римського Єпископа вважали головою Церкви і до нього відкликувалися від рішень свого Єпископа. Отже вже у другому столітті подивляють перші християни Рим не тому, що він був поганською політичною столицею цілого світу, осідком наймогутнішого тодішнього земського володаря, але тому, що є це церква св. Петра і Павла, що є вона непомильною катедрою Петра, матір'ю всіх вірних, найбільшим авторитетом у справах віри.

Починаючи від третього століття маємо вістки про перші паломництва до Риму. А від того часу вони не скінчилися по нинішній день. Це також факт, якому рівного не наводимо ніде.

Вкінці ще один дуже цікавий факт. Кілька літ тому відкрив великий німецький учений Павло Штігер на одній великій вулиці старинного Риму т. зв. Вія Аппія останки перших місць, де були поховані св. Апостоли Петро і Павло. Під землею знаходиться каплиця, де колись похоронено тіла обох Апостолів, а на її стінах повно таких написів: „Петре і Павле, не забувайте про мене!“, „Петре і Павле, моліть Бога за нас грішних!“ і т. д. Все це є слова, виписані паломниками, які прибули до Риму поклонитися мощам

св. Петра і Павла, відвідати їх гроби і просити у них заступництва. Ось і маємо відповідь на наше питання: перші християни вважали Рим столицею цілого християнського світу і йшли до нього з любови і пошани до св. Апостолів, Петра і Павла, до наслідників св. Петра на римському єпископському престолі, того Петра, що був за свого життя на землі видимим заступником невидимого Голови католицької Церкви. — Господа Нашого Ісуса Христа!

Роман Мондзібович.

В кількох словах.

В Австрії арештовано 400 комуністів і соціалістів та засуджено на кількालітню в'язницю.

В Гватемалі (Америка) розстріляно 12 змовників, був. визначних політиків.

В Гаванні положення даліше напружене. На даху палати президента Республіки вміщено машинові кріси і відділ жовнів.

Югословянський престолонаслідник Петро, виїхав до Лондону, де буде вчитися в одній англійській школі.

В Німеччині розв'язав уряд Гітлера 13. масонських лож.

В Альжирі (Африка) недавно відчули сильне трясення землі. Населення покидає міста і села, та розбиває табори під голим небом.

Гітлер заборонив католицьким часописам видавати релігійні додатки.

Над Швейцарією перейшла цими днями страшна хуртовина, яка спричинила шкоди на мільйони франків і забрала кілька людських жертв.

В Манджурії на східно-китайській залізниці китайські хунхузи (розбишаки) спричинили залізничну катастрофу. Багато пасажирів згинуло.

В Румунії продовжено на дальших 6. місяців військовий стан, проголошений після вбивства прем'єра Дуки.

Між Совітами і Польщею наступила виміна в'язнів. Польща видала біля 80 комуністів і втікачів, а Совіти біля 50 в'язнів поляків.

До Лондону прибула в товаристві своїх родичів грецька княжна Марія. На двірці повітав її наречений, наймолодший син англійського короля, Юрій.

Американські часописи пишуть, що Німеччина таким спроваджує з Америки зброю.

Гітлер передав право уласкавлення за суджених прем'єрові Герінгові на території Прус, застерігаючи собі помилювання у відношенні до членів армії, як теж у надзвичайних випадках.

Хто виграв у великому конкурсі?

Дня 22. вересня 1934 р. в домі в нашій редакції в присутності дирекції видавничої кооперативи „Мета“ відбулося льосування нагород за точну передплату нашого часопису.

Нагороду в книжках або в передплатах часописів одержали:

1. Агафія Савич, Климківці — комплети книжок В-ва „Мета“ (6).
2. Марія Щирбата, Голубиця — „Чета Крилатих“.
3. Методій Чуйковський, Рудка — „Веселка над пустарем“.
4. А. Онучук, Колодяжна — „Львів“.
5. Анастасія Пивоварів, Ковель — „От так собі“.
6. Теодозія Діжа Лозинська, Лозина — „Великий Зрив“.
7. Степанія Шудлюк, Самешка — „Чета Крилатих“.
8. Дмитро Виноградник, Підгайці — „Вадим“.
9. Вс. о. Чолган, Іване Пусте — „Україна і Польща“.
10. Анна Самамонович, Львів — „На передодні великих подій“.
11. Вс. Уряд Парох., Передільниця — (для парох. бібл.) Трилогія Дудка (3).

12. Вс. о. Гукевич, Василини — „Україна і Польща“.

13. Марійське Т-во, Перемишль — цілор. передплата „Мети“.

14. І. Білас, Викоти — цілор. передплата „Христос наша Сила“.

15. Анна Пелехович, Лукавиця — „На передодні великих подій“.

16. Вс. Уряд Парох., Ванькова — піврічна передплата „Мети“.

17. Йосип Вівчарчин, Бусовиско — піврічна передплата „Христос наша Сила“.

18. Вс. о. Юрчинський, Павлокома — „Україна і Польща“.

19. Вс. о. Клейчук, Старе місто — „Великий Зрив“.

20. Микитин Роман, Долпотів — „Хрестний вогонь“.

Листу вильосованих нагород продовжуємо в слідуючому числі.

Вильосовані нагороди можна відібрати особисто кожного дня в Адміністрації нашого часопису в ранніх годинах, або поштою, висилаючи попередньо 50 сотиків на кошті пересилки.

—О—

Цікаві дрібнички.

Як означається щоденну ціну золота? Ціну золота устійнюють щодня в Лондоні. Це роблять так: Що днини о год. 11 рано збираються в домі Ротшільда представники кількох найбільших фірм, що достарчають золота всім краям світу. Зібрані займають місце за довгим столом, покритим червоним сукном. Кожний з них має перед собою телефон, який його лучить безпосередно з бюро фірми. Президіяльне місце займає представник дому Ротшільдів. На його запит, які є замовлення і пропозиції на продаж, представники фірм віддають йому скравки паперу, на яких на борзі написано цифри, що означають висоту трансакцій. Ці кусники паперу, це одинокі сліди операцій, що сягають йноді кількох мільйонів доларів. Посідження не триває довше, ніж пів години. негайно після цього Англійський Банк оголошує ціну золота на біжучий день.

Нова „механічна людина“ (робот). В англійських копальнях вугля переведено цікаву пробу зі застосуванням „робота“ в гірництві. Цей робот виконує цілу низку праць: розбиває скалу, добуває руду, товче її на кусники і описує задовує її на вагонетки. Він, разом з шести людьми, що його обслуговують, виконує працю сотні досвідчених гірників. Упродовж мінути він ладує дві тонни вугля. Його лоршує електричність і не треба великого знання, щоби можна ним керувати. Не виключене, що за кілька літ по всіх англійських копальнях будуть впроваджені механічні роботи. Але цікаве, що тоді Англія зробить зі своїми безробітними?

З життя канцлера Гітлера. Теперішній президент і канцлер Німеччини в одній особі є найпопулярнішою особою світу. Один американський газетяр підраховував, чие прізвище появляється найчастіше на сторінках світової преси. Показалося, що Гітлера. Недавно проголосив інший американець, учений, докладну студію про канцлера, його життя, характер і духове обличчя. Два роки збирав він

ці дані, подорожуючи по Австрії і Німеччині. Ось що йому вдалося ствердити. Батько канцлера був тричі женатий, Адольф, це син з третього подружжя зі селянкою Клярою Пельць. У вісім років після народин Адольфа Гітлера прийшла на світ його сестра Павліна. Мешкає вона й досі, нікому не звана, в одному відлюдному австрійському селі. Третя дитина з того подружжя вмерла змалку. З двох дітей з першого подружжя, син, подібно як батько Адольфа, служив кельнером в одному ресторані, а донька вийшла заміж у Відні, де була кухаркою в одній жидівській бурсі. Ще перед приходом до влади, Гітлер взяв її до себе за газдиню. Вона й залишилася досі при своєму природному братові, пізнішому канцлерові. Канцлер нічого не їсть, що не є зварене у її приязності. Батько канцлера був алькоголіком і вмер в ресторані на удар серця. Натомість мати канцлера хоч селянка, визначалася великими прикметами ума і серця та все змагала, щоби Адольфа зробити мистцем. Однак академія штуки в Відні не прийняла будучого канцлера Німеччини з причини браку... здібностей. Американський учений кінчить свою працю завагою, що колиб батько Гітлера не поведився був з ним так брутально і так ним не поневіряв, нічогоб з нього не було. А так молодий, вразливий хлопець хотів доконче доказати батькові, хоч і небіщикові, що й у нього є теж воля і незалежність. І доказав: цілий світ його подивляє і боїться, а німецький нарід боготворить свого „фірера“ (вожда).

Генерал Данкль. Не одному з українців, жовнірів колишньої австрійської армії, відоме прізвище генерала Данкля. Він вславився у світовій війні першою великою побідою австрійських військ під Красніком. За це одержав найвищу австрійську воєнну відзнаку, ордер Марії Тереси і додаток до свого прізвища: „граф на Красніку“. Ось цей генерал обходив недавно, забутий і в тишині, 80-у річницю своїх уродин. І з тої нагоди про него писали австрійські часописи. Згадали отсе й ми: може хто з наших читачів пригадає собі його також...

Дві різні дороги до спасення

Св. Ігнатій Льойоля — це муж сильний, неустрашимий, рішучий, повний ініціативи і підприєємчivosti. Геніяльний вождь, велитень духа і творчости, виконавець великих думок і діл. Сам твердий, як жовнір, закований у сталь, будує новий віз геройської честоти і з любови до Бога накладає цю тяжку зброю на себе й на інших. Сам її носить і носити каже на більшу славу Божу соткам тисяч людей, десяткам поколінь.

В протилежності до нього св. Костка — це хлопчина тихий, скромний, задумчивий, затоплений у самотній молитві та зараз омліваючий, як лиш почує яке гостре слово або жарг. Не творить ніяких великих, голосних діл. Живе коротко в тіні власних чеснот. Нема ніякої історії його життя: з трудом ведені студії у віденському конвікті, утеча від брата, невдала спроба вступити до монастиря в Австрії, кілька місяців новіціату, декілька містичних візій і... смерть. Найважливіша і головна частина його життя сповита глибокою тайною. Усе, що було важне і велике, розігралося в глибині його серця й душі, залишилося між ним і Богом.

Але Церква зачислила їх обох поміж Святих; тільки що молоденького Костку беатифіковано 38 літ по його смерті (1606 р.), а три роки раніше від Ігнатія Льойоля, що на цю хвилю мусів ждати повних 53 літ (1609 р.). Глибока це лекція покори для всіх!

В тих сухих хронологічних датах є щось величньо повчаче, особливо, як зважити величезну, по людськи беручи, різницю між ними обома: тут Льойоля, якого іменем і славою лунав увесь світ, там майже незнаний сімнадцятилітній Костка, записаний в урядових хроніках монастиря на Монте Кавалльо; — тут імпонуюча постать основника чина, — там новик, що не вбрав ще на себе монашого габіту...

Як на оих двох Святих дивимося з надприродної точки погляду, то ось які роздумування можуть у нас збудитися: що великі людські почини не мають перед лицем Бога більшої стійности та значіння від незнаних, ніде незаписаних, ніким небачених стремлень та зусиль на дорозі до досконалости. Діла з історичним значінням стають під одну мірку зі щоденними ділами, які минають без розголосу — якщо одні й другі є самі в собі досконалі й добрі. З цієї науки можемо черпати потіху повними пригорщами, як рівнож заохоту до праці хоч би в найменшій мірі, — бо коли творимо річі позірно незначні й незамітні, то творимо може і діла великі, не знаючи про це самі.

— 3 —

Дещо про Зарваницю.

В чудотворній славній Зарваниці продають дешево цікавий часопис для прочан „Зарваниця“. Є там гарні словідання, віршики, науки та знімки. З того часопису довідуємося, що під особистим наглядом Преосвященного Кир Никити відбудова і розбудова Зарваниці поступає вперед. І так цілу площу призначену для прочан обвели вже муром, а на головний престіл на церковнім подвір'ю вже ставлять баню. Та сама площа виложена як слід кам'яними плитками. Дуже гарно розвиваються понасаджувані липи й любо буде спочити в їх лагідній тіні потомленим прочанам.

От так багато зроблено там за 3 роки. Ще має там стати 14 сповідальниць, однак багато коштів вимагають мурі. Тому хто може заплатити один метр муру (10 золотих), то його ім'я буде там вписане на мармурових табличках, вмурованих в цей мур на вічну пам'ятку поколінь і за таких правитисямуть по всі часи Служби Божі у Зарваницькій церкві. Не сумніваємося, що знайдеться багато людей доброї волі, що причиняться до слави Матері Божої і вишпють свою лепту на те святе і національне діло. (Жертви слати до гр.-кат. Уряду Парох. у Зарваниці, п. Вишнівчик біля Підгайців).

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ.

Повідомляємо ПТ. Передплатників, що з днем 1. жовтня 1934 р. висилаємо складанки ПКО, на яких буде зазначена сума Ваших залежностей до дня 1. X. 1934 р.

— 0 —

Слідуюче число нашого часопису появиться з датою 16. жовтня, і наступне аж в листопаді!

Старі 5-золотівки втрачають вартість. З днем 1. жовтня втрачають свою вартість старі (великі) 5-золотівки і їх не будеться взагалі приймати в торгівлі.

Фальшиві 20-золотівки. Поліційні уряди одержали осторогу перед незвичайно зручними обманцями, що пускали в обіг склеювані 20-золотівки. Обман полягає на цьому, що з 10 автентичних 20-зол. банкнотів, розтявши їх на дрібні кусники, твориться 11 банкнотів. Кожний з таких банкнотів є очевидно на пів сантиметра коротший від автентичного, а крім цього брак на них частини прикрас і нумерації. Кілька примірників таких банкнотів заквествіонували в поштових урядах.

Лист від нашого друга.*)

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ!

Цими словами моїх батьків і я Вас вітаю, засилаючи щирий привіт з Бачки. Почуваюся до милого обов'язку написати кілька слів до Братів-Українців з Галичини. Незнаючи всім з Вас відомо, що тут на полудне Європи, за Дунаєм живе, як на острові, 25.000 Ваших Братів, котрих лучить з Вами не лише спільна назва — Українці — але і в жилах наших пливе і Ваша козацька кров. Бо ми є Ваші брати, яких доля викинула тому півтора століття назад — аж тут. Ми прийшли тут від Вас з Лемківщини, бідні, жадні хліба і праці, але повні надії на будуче.

Не рожами була прибрано наша дорога, але повна посвяти праця зробила своє. Нині наші оселі, це гордість королівства Югославії. Це не лиш острів Українців, але й острів культури. Півтора століття не зміло з наших сердець знамя України, і нині маємо вже школи на своїй мові, маємо своїх учителів, свої книжки і часописи. На цьому місці мушу згадати ім'я великого нашого піонера, завдяки котрому наш острів лишився островом і сильно відпирив ворожі філії, котрі хотіли йому забрати його віру і народність. Це-ж і Вам добре знаний о. др. Габор Костельник. Він рідний

*) Поміщуємо тут лист нашого приятеля і пенсіонера з Бачки. Хай буде він заохотою і для неодного з нас! А йому дуже дякуємо за цього справді милого листа.

син Бачки. Цілу свою молодість нам посвятив. Вистарчить коли скажемо: Все, що маємо, то Він нам дав. Наші пісні, нашу граматику, нашу свідомість. Немає між нами такого, котрий не знав би його збірки пісень „З мого Валаду“ (З мого села).

Недавно тому славили ми пам'ять Т. Шевченка, того великого генія України й ім'я нашого молодого генія Костельника. „Учітеся брати мої...“ — ці слова хіба кожному у серці лишилися, а тарна промова М. Бучки „Хто ми такі?“ — доповнила враження.

Що-ж для Вас є свято Шевченка? Що року кілька разів його святкуєте. Але ми тут так далеко! А мимо цього і ми мали в себе це свято і ми любовалися красою нашої пісні, котру Він створив. — На цьому місці складаю гарячу подяку селу Миклушевцям за їх концерт, що з ним приїхали до нас. Наше село „Рускі Крстур“ має 6.000 мешканців і не можна сказати, що не працюємо. Але Миклушевці мають тільки 700 мешканців, але це правдиві борці просвіти і націоналізму, котрі у своїй праці не знають компромісів. А їх духовний провідник Всеч. о. Ілля Ваньчик і магістер Костельник працюють невпинно і примірно на національній ниві. А вислід їх праці це Просвіта, мужеський і мішаний хор, й аматорський турток.

Не загине нарід, котрий має таких членів. Щастя їм Боже у дальшій праці. Рускі Крстур, 7. вересня 1934.

Р. Михайлович.

ВСЯЧИНА.

Більше чемности! В Бельгії основано спеціальну Лігу для пропаганди чемности. Часописи французькі дуже з цього приводу радіють і бажають новому товариству великих успіхів в царині злагіднення звичаїв. Є приповідка, що на чемности ніхто нічого не втратив. Ми, українці, дуже чемні, як то кажуть, „грешні“. Але тільки в буденнім життю. Більше б то здалося нам тієї „грешности“ в пресі і політиці. Незнати, як би так у нас заложити таке політичне „обеднання“ для пропаганди чемности? Може б тоді справді було поміж нашими партіями більше єдності а менше гризні!

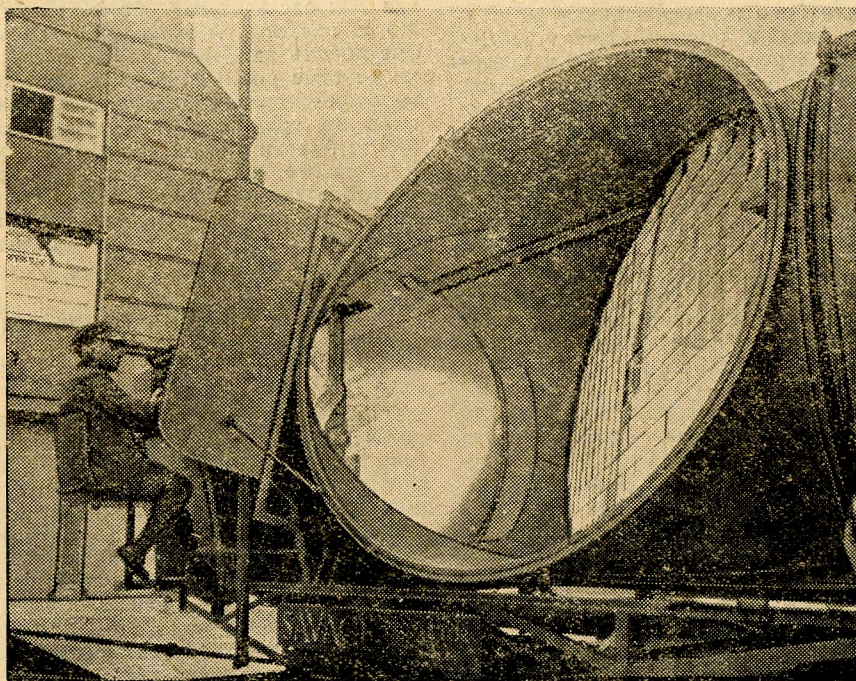
Чи можна зісти власну ногу? Бельгійський суд у Бома (це місцевість у бельгійському Конго в Африці) судив недавно цікаву справу. До одного тамошнього шпиталю привезено качика якогось муринського племені з ногою так жадливо покаліченою, що треба було її відтинати. Після переведеної операції чорний достойник зажадав, щоби йому звернено його ногу. Директор шпиталю, який знав добре тамошні місцеві відносини, а саме, що чорний володар зість власну ногу, — відмовив і не хотів її віддати. Тоді качик запалав великим гнівом: йому не могло поміститися просто в голові, як, щоби не мав права до власного кусника тіла! Попросив до себе доброго адвоката й цей — іменем свого достойного клієнта заскаржив дирекцію шпиталю за зворот неправдо задержаної ноги... Оче-

видно справу виграв. Але історія мовчить, чи муринський процесович мав ще з того: а саме, не знати, чи предмет спору“ не засмердівся вже так, що не можна було його сконсумувати...

Цікавий заклад. Американський амбасадор у Москві, Буліт, заложився з представником Ради Народніх Комісарів, Молотовим, хто з них скорше навчиться мови другого: цей американської а там-той російської. По році мають приступити до екзамєну. Мають оба перекласти такі самі текстси з одної мови на другу. Заклад покаже, хто легше вчиться чужої мови, чи американець чи москаль.

Летун на клітці з львами. Одному молодому англійському летунові трапилася цікава пригода. Він скочив з літака і при допомозі легкопаду спустився на землю. Але не долетів до землі, лише заплутався між галузя якогось дерева. Коли вдалося йому зійти з дерева на якусь тверду кришу, думав що вже безпечний. Аж тут під ногами почув рики звірів. Перестрашений побачив, що те, на чому зупинився, була криша від клітки з львами. Льви поде-нервовані інцидентом, до якого не привикли, почали енергійно ричати і ставати на лапи, щоби досягнути нещасливого гостя. На його крик надійшли дозорці, які, коли побачили, що діється, пустили струю води, щоби відогнати звірів. Але це нічого не помагало... Тоді мусів увійти до клітки погром-ник. І що тільки йому вдалося відігнати львів до кута клітки. Нарешті летун міг злісти по драбині зі своєї досить невинної позиції.

Зброя проти літаків.

В часі війни, коли наближається ворожа воздушна фльота, важною річчю є, особливо в ночі, в час її відкрити. — На знімці бачимо велитенський рефлектор америк. армії, яким слідкують за літаками в ночі.

Веселий кутик.

Розсіяний лікар.

Лікар оглядає пацієнта і врешті говорить:
— Мусите рішитися на операцію сліпої кишки.

— Алеж, пан доктор, дивується пацієнт, прецінь минулого року ви мені витяли сліпу кишку!

— Вибачте, бентежить лікар, я зовсім забув.

В ресторані.

— Як мені завтра зварите такий обід, як сьогодні, то нині бачите мене в себе останній раз!

Зривувів.

— Мамусю, нащо ти пудруєшся?

— Щоби бути гарною...

— То ти, здається, вживаєш невідповідного пудру...

Зрадився.

Селянин їде возом через місто і кричить:
— Гов, з дороги!

Переходячий жид не вступився з дороги і дишель поранив його. Справа опинилася в суді. Суддя ставить питання селянинові а той весь час мовчить.

— Він напевно глухонімий — каже суддя.

— Як глухонімий, коли їдучи кричав на ціле місто: „Гов з дороги!“

— То чомуж ви не вступилися підхопив суддя і увільнив селянина.

В цирку.

— Що, ви хочете виступати як диаво природи? Та-ж ви є зовсім нормальним чоловіком.

— Якраз добре, бо можу виступати, як найменший велитень, або найбільший карлик.

ПЕРЕДПЛАТА ПІВРІЧНО 1.20 ЗОЛ., РІЧНО 2.40 ЗОЛ. — Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, вул. Японська 7. П. пов. — Тел. 94-56. Видає „Мета“, Видавнича Кооператива з відповідальністю учасниками у Львові. Редагує Колегія. Відповідальний редактор: Петро Козіцький. Друкарня „Діло“, Львів, Ринок 10.

Наш Христос Наша Хвиля

ПОПУЛЯРНИЙ ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОГЛИБЛЕННЮ РЕЛІГІЙНО-МОРАЛЬНОГО І НАЦІОНАЛЬНОГО
ЖИТТЯ СЕРЕД УКРАЇНСЬКИХ РОДИН. ВИХОДИТЬ ДВІЧІ В МІСЯЦЬ.

Л Ї В І В,

15. жовтня 1934.

Ч. 20. (44).

Наша церква на Словаччині.

Як відомо, не лише в межах Закарпаття, але і на Словаччині живе багато Українців — греко-католиків, які мають свого Єпископа у Пряшеві. На образку бачимо одну з величавих греко-католицьких церков у тому краю, що її саме почали будувати у містечку Михайлівці, при монастирі оо. Редемптористів. Церква, якої проєкт виготовив архітект В. Січинський, побудована на взір українських церков з княжої доби.

Вибори розписані!

В передостанньому числі нашої газети ми висказали здогад, що громадські вибори будуть незабаром розписані. Наш здогад сповнився скорше ніж ми думали. Появився вже з датою 18. вересня 1934 виборчий регулямін міністра внутр. справ, а від 30. вересня почався вже т. зв. передвиборчий час.

Не потребуємо щераз розписуватися про вагу тих виборів для нашого культурного і господарського життя, не потребуємо ще раз повторяти, що нашим обов'язком є допильнувати всего, чого вимагає закон та перевести своїх поважних і розумних людей до громадських рад. Цеж таке очевидне, що про це шкода писати.

Та проте хочемо звернути увагу — і це підкреслюємо якнайрішучіше, — що в цілому, назв'їм це, виборчому акті не є найважливіша лише сама хвиля голосування, яка вимагає перш усього солідарності і вимагає того, щоби туди пішли всі, отже мужчини і жінки, управнені до голосування. У тому всьому виборчому акті незвичайно для нас важною є підготовка до виборів, яка саме тепер іде. Якщо ми не добре все те, що належить до підготовки, переведемо, то нічого тоді нам не допоможе, хочби до самого голосування пішли ми всі, як один муж. І це треба доконче мати на увазі.

Перш усього в тій хвилі йдуть виготовлення виборчих списків. Це виготовлювання може протягнутися до половини жовтня. Опісля вийти оголосять у громадах розпорядки про розписання виборів. І тут наступає перша, одна з найважливіших чинностей наших виборчих комітетів: найдалі на другий день після оголошення виборів вйтами мають бути внесені листи на кандидатів на радних і їх заступників. Спізнитися не можна в тому ані одного дня. Якщо ми того не зробимо, тоді всі голоси, опісля віддані, будуть неважні. Саме голосування відбудеться найпізніше 11-го дня по розписанні виборів по громадах.

Ще одну незвичайно важну річ слід мати на увазі саме в тому підготовчому до виборів часі. Нова виборча ординація, яка при тих виборах обов'язуватиме, постановляє, що кожний виборець голосує на четвертину кандидатів на радних і на одну четвертину заступників. Отже, колиб Українці хотіли перевести на радних виключно своїх людей, мусілиб самі між собою поділити голосуючих на чотири частини, доручаючи кожній частині голосувати лише на одну четвертину радних і заступників. Щойно тоді, при ідеальній дисципліні і солідарності, в українських громадах моглиб перейти всі радні до одного. При

розбитті, навіть у своїх чисто українських громадах, може статися, що кілька людей це розбиття зможе використати та перепхати чужинців кількома голосами.

Зі сказаного ясно, як незвичайно важний є сам час підготовки до виборів, який від 30. вересня саме розпочався. Тому ще раз взиваємо всіх наших свідомих читачів подбати за те, щоби в кожній громаді був свій виборчий комітет, на чолі якого стояли би найбільш свідомі одиниці, священики, голови сільських установ, тощо. Завданням того комітету має бути, перевести все те, чого вимагає згаданий виборчий регулямін з 18. вересня 1934, і усвідомити в найголовніших постановах цього регуляміну широкі кола виборців.

При нагоді звертаємо увагу, що цей виборчий регулямін з поясненнями можна набути або в нашій адміністрації, або в Народній Канцелярії за пересилкою 40 грошів.

Отже негайно до праці! Добуваймо нам належні права знанням, свідомістю і солідарністю!

НОВИЙ АКАД. РІК У БОГОСЛОВСЬКІЙ АКАДЕМІЇ.

Минулої неділі відбулося святочне відкриття нового акад. року в гр.-катол. Богословській Академії у Львові, де виховуються і вчаться сотки наших молодих людей, підготовляючися до священичого стану. Після торжественної Архієрейської Служби Божої, яку відправив Преосв. Никита в сослуженні оо. Професорів Академії, відбулося відкриття, на якому промовляли о. Ректор Др. Й. Сліпий і о. проф. Др. Лаба.

З УНІЙНОГО РУХУ НА ПІВНІЧНО-ЗАХІДНИХ ЗЕМЛЯХ.

В селі Колодежно недалеко Ковля отворено і посвячено каплицю для уніятів, що є під духовною опікою оо. Редemptористів з Ковля.

В Тутівцах на Поліссі посвятили вугальний камінь під гр.-катол. церквою при участі священиків обох обрядів. Уніяти в тому селі творять 75 відсотків населення. Решта — то штундисти і православні.

В Альбертині (осідку місії оо. Єзуїтів східного обряду) висвячені на священиків отсі Єзуїти: Іван Чорнак, Теофіль Горачек і Йосиф Ольшр. Оба останні, по народності Чехи, покінчили філософічні студії в єзуїтській колегії у Кракові.

Поширюйте католицьку пресу!

НОВА УКРАЇНСЬКА ПАРОХІЯ В ЮГОСЛАВІЇ

В с. Церовляни пов. Градішка в Боснії та в околиці живе багато українських переселенців. Досі до Церовлян заїздив раз на місяць гр.-катол. священник з Баялуки. Щойно цього року заходом Еп. Нярадія, Церовляни стали самостійною гр.-катол. парохією. Першим священником у ній назначено о. І. Левицького.

— 0 —

ЗАГРОЗА НОВОЇ КОЛЬОНІЗАЦІЇ.

Газети повідомляють: „В червні ц. р. вписано в судовий реєстр у Львові нову Акційну С-ку під назвою: Земске Т-во Парцеляційне С. А. ве Львовє. Акційного капіталу має С-ка 800.000 зол. Її завідуючим директором є п. Казимир Козловський, стрієчний брат прем'єра... Ціль тої спілки — кольонізація Сх. Галичини елементом зі західних воєвідств... Мусимо рахуватися з тим, що вже в найближшому часі зачнуть їхати до нас, як у перших повоєнних роках масово мазури і ділитимуть між себе двори, тоді, як наше наскрізь збідніле і спролетаризоване село буде безрадно ломити руки, жадне праці і хліба”.

— 0 —

ОЩАДНІСТЬ НА ШКІЛЬНИЦТВІ.

Часопис „Научицель польскі” пише:

В р. 1930 бюджет освіти в Польщі винсив 458 мільйонів зол. На р. 1934/35 вже лише 311½ мільйонів зол., менше на 146 мільйонів зол., т. зн. 30% менше, хоча число дітей зросло з 3,757.000 на 5,169.000. Число дітей поза школою виносить сьогодні 700 до 800 тисяч. Навіть у цьому зменшеному бюджеті роблять що місяця ощадності на 1½ мільйона.

Цікаво би знати, скільки є українських дітей поза школою. Певно сотки тисяч. Отут величезне поле праці для наших молодих безробітних інтелігентів! Не лишайте наших дітей без науки!

— 0 —

КОМУНІСТИ — ВОРОГИ БОГА Й РЕЛІГІЇ.

Як подають найновіші вісті совітського уряду — по їхніх тюрмах згинуло досі 16.000 священників і 59 єпископів. Арештованих було вже 187 єпископів і 25.000 священників. Зачинили 17.000 церков і молитовниць. У самій Москві на 430 давніх церков лишили ледви 37 відчинених, а і то небавом хочуть ще зруйнувати кільканацять. Щодо католиків, то свої обов'язки може сповняти лише 1 єпископ і 30 священників. Та найбільше переслідують москалі-комуністи українську греко-католицьку Церкву.

Молім Христа за переслідуваних християн та їх священників!

Страшна залізнична катастрофа

У вівторок, дня 2. ц. м. рано трапилася у Кшешовіцах коло Кракова страшна залізнична катастрофа, у якій було кільканацять убитих і важко ранених. Трапилося так, що наш співробітник мав нагоду зараз-же після катастрофи говорити з одним із тих щасливців, що вийшли із катастрофи цілі.

Катастрофа мала місце біля 8-ої години рано — а того самого дня о 1½ год. на двірці в Кракові з'явився старший пан, трохи потовчений, який оповів ось що:

„Я їхав з Познаня, та мав намір удатися просто до Львова. У Познані всів я до вагону, котрий доїздить лише до Кракова; за кілька хвилин, зорієнтувавшись, я перейшов до львівського возу, який був останнім у нашому поїзді. І це мене врятувало від смерті.

Нині рано була густа мряка. Перед невеликою стацією Кшешовіце наш поїзд на хвилину затримався — і нараз на коридорі почав хтось кричати, що буде катастрофа, бо ззаду летить на нас у повному розгоні поспішний поїзд з Праги. І дійсно: не минула й хвилинка, коли нашим возом щось стрясало несамою силою, так, що він підскочив високо, але назад упав на шини. Я сидів у переділї при столику коло вікна. Грудьми так сильно вдарився у край столика, що запальничка у кишені від камізошки роздушилася; на голову злетіла мені мабуть якась валізка і набилася гудза. Але, на загал, я і мої товариші подорожі в переділї не мали найменшого поняття про грізні розміри нещастя. Думали: от, сильно стрясло, і кінець. Щойно висівши з возу, ми почули зойки ранених, і побачили окривавлені трупи, що висіли з вікон порозбиваних вагонів. Дивним дивом ми в останньому возі, що були найближче від зудару, вийшли ціло — а дальші вози були просто згнічені страшною силою.”

Оповідючи це, блідий і сильно поденерований пан писав дріжучою рукою телеграму до родини, що дякувати Богу йому нічого злого не сталося. Про страшні жертви катастрофи вже не мусів розказувати — бо саме на краківський перон заїхав повний санітарний поїзд з місця катастрофи — і наш кореспондент мав нагоду сам бачити важко ранених і чути їх стогін, та безмір горя тих, що втратили в катастрофі своїх найближчих. Вид був потрясаючий. Вказував, якою безпомічною істотою є людина, котра, сама видумавши й вибудувавши величаві машини, тепер через один якийсь дрібний випадок чи не догляд сама від тих машин масово гине. У цій хвилині наш кореспондент найсильніше відчув цю глибоку правду, що вся людська доля спочиває в Божих руках.

ЕВХАРИСТИЙНИЙ КОНГРЕС.

Всесвітній Евхаристійний Конгрес відбувається в днях 10—14. жовтня ц. р. в місті Буенос-Айрес — столиці Аргентини. В ньому беруть участь і Українці з Америки, а то і з Європи. Приготування тривають понад 2 роки, — бо на Конгрес приїздить який мільйон католиків. Урядові кола ставляться до Конгресу дуже зичливо, а то й самі беруть неабияку участь, бо знають велику вагу католицької релігії.

Самих дітей приступить до св. Причастя 50.000! З тієї нагоди повстає в Аргентині кільканацять нових осідків Єпископів.

Як відомо, такі Конгреси відбуваються тепер що 2 роки, і є великою маніфестацією всіх католиків, що віддають таким чином глибокий поклін Евхаристійному Христові.

ОБНИЖКА ПОЧТОВИХ ОПЛАТ.

Не забудьте, що з днем 1. жовтня оплата за лист є 25 сот. (а не 30!), а за картку 15 сот. За доручування поштових переказів нема взагалі ніякої оплати. Подешевів також телефон і радіо на селі (1 зол.).

В кількох словах.

Минає саме 70 літ від часу, коли в Галичині почав існувати **перший український театр**. З того приводу буде у Львові у Святоюрському храмі Служба Божа. Український театр дасть окрему ювілейну виставу.

„Торговля і Промисл” — новий двотижневий орган Союзу Українських Купців і Промисловців появився у Львові 1. жовтня.

Стан безробіття в Польщі виносив з днем 22. м. м. — 289.416 осіб, отже в порівнянні з минулим тижнем о 2.981 осіб більше.

У Румунії була саме криза уряду. До нового кабінету міністрів під проводом Татареску не увійшов покищо дотеперішній міністр закорд. справ Тітулеску.

Китайський уряд постановив вислати протест до большевицького та японського уряду проти продажі схід-китайської залізниці.

М. Середа.

Без Бога.

(З радянського життя).

Зовнішній вигляд Карпа Терешковича Карася — це неначе доказ, що чоловік був створений з землі. Сімдесят років скрючили його, зорали обличчя глибокими зморщинами, понасаджували під очима синці і намастили йому бороду й вуса темно-жовтою краскою. Зодягнутий він у брудну, полотнояну сорочку, в білі штани, помережані багном, у солом'яний бриль¹⁾ з пошматованими берегами і в баранячий козушок з острівками вилізлої шерстини.

Нині Карпо Терешкович завітав до мене, щоби трохи відпочати й оповісти про душевні муки, що занесли його на чужину.

— „Напишіть до газети про наші мужицькі злидні, — просить він болісно і чуло: — напишіть грубим пером, таким, щоби читаючи ваші слова волосся сторчаком піднеслося, щоб груди пекуче запалали“.

Карась і я лежимо на горбку, який виступив на узліссі з великої соснової луці. Близько вечір. Серпнєве сонечко скотилося в гушавину ліщини й нанизує на срібні галузки берези червоні коралі. Небо прозоре й

чисте, без хмаринки, — і зеленасте, як у літі на Криму вода Чорного моря. Карась мрійно глядить десь у зеленасту глибину неба; я блукаю очима по березі невеличкого лісового озера.

— „Стрінув я чимало лиха... — оповідає Карпо Терешкович — як той немолочений сніп, потрапив під большевицький ціп. Витрусили з мене все до гудзика, і опинився я на руїнах своєї господарки, нагий і хорий, — наче біблійний Йов. Сина мого Архипа без суду й вини до в'язниці кинули. Що вдіяти з ним — по цей день не знаю. Двох унуків моїх Панька і Гната, які з Петлюрою до Польщі пішли й пізніше по амністії вернулися, — большевики погнали на Соловки.“

В ті часи у нас на селі велику силу мав „комбед“²⁾, — а в „комбеді“ всі справи вершив колишній мій робітник Микита Кожушок. Робітник з нього був поганенький, як з клочка батіг; до господарської праці не надавався, алеж руки мав „спритні“: гроші куди було не сховати, то все знайде. Диставалося йому часами від мене та від Архипа: як не стосуна, то буханця спіймає. В „комбеді“ він усе пригадав мені, нічого не забув: пройшовся з ціпом по моїй господарці, — і зосталася мені тільки одна землянка, яку я побудував

²⁾ „Комітет бідноти“ — большевицька установа, зложена зі сільського шумовиння. Ці „комбеди“ дуже даються в знаки порядним господарям.

¹⁾ Капелюх.

Революція в Еспанії.

11-годинна катальонська республіка.

В Еспанії, яка кілька літ тому скинула королівський уряд і проголосилася республікою, якось немає добра. Часто трапляються там різні політичні заворушення — а ось у останніх днях довели вони до справжньої революції. Після кризи уряду та зложення нового кабінету міністрів, невдоволені маси почали генеральний страйк, який перейшов у воєнний стан та в криваві бої. На вулицях столиці та багатьох міст Еспанії полилася кров. Є дуже багато вбитих і ранених. — Це замішання використали Каталонці та Баски, які, хоч входять у склад еспанської держави, від давна мріють про відірвання від Еспанії та про політичну незалежність. У Барселоні, столиці Каталонії, проголошено навіть незалежну катальонську республіку та вибрано уряд. Але, ця нова держава існувала лише 11 годин. Під напором еспанського війська катальонці мусіли уступити.

В Еспанії кипить далі. Революція і безладдя — це стан, у якому перебуває нинішня еспанська республіка.

БАНДИТСЬКИЙ НАПАД.

По наших селах і містах розпаношилися всякі зайди і „безробітні“, що годі дорогу перейти. Ось приклад: На гурток хлопців з Гинович, що йшли до Бережан до церкви в свято Різдва Пресв. Богородиці, напали робітники працюючі при будові летунського майдану, з усякими образливими висловами в сторону Українців, та сильно кількох хлопців потурбували. Наших хлопців було кілька, а їх цілі сотні, з лопатами та залізними знаряддям. Цією справою слід би зайнятися нашим послам.

— О —

ДУХА ЖЕРТВИ НАМ ТРЕБА!

У Великопольщі заснувався новий „Союз Польок для підмоги вбогим костелам на кресах всходніх“. Отже пані з далекої Польщі будуть спомагати „кошцюлкі“, що знаходяться на наших землях.

А що ми робимо для наших церков? Де у нас дух жертви, коли у самім Львові треба кілька церков, а з браку жертвенности християн годі їх побудувати! І потім дивуємося, що на наші місця пхаються інші...

— О —

колись для робітників. В осені перенесли ми до землянки рештки нашого майна: скриню, стіл, два ослінчики, постелю та святі ікони...

Мав я один образ, що його намалював келейник Дивногорського монастиря Мартин Притика. Намалював він на полотні олійними фарбами Бога Саваота: в одну Божу руку державу доручив, у другу — скиптр, а під ногами хмару. Дав я келейнику за той образ ялову корову, два лантухи борошна, трохи вовни і бричку кавунів. Посвятив у монастирі образ, і привіз до хати. Було це в жовтні того року, як помер цар Олександр III.

За мою щирю молитву Бог поблагословив мене; у всьому мав я щастя. В тяжкі хвилини життя помолюся бувало уважно перед святим образом — і по молитві була мені віра й надія.

Як грабував Кожушок мої достатки, — святого образа він не чіпнув.

Перенеслися ми в землянку, — а внедовзі зима надійшла, і принесла страждання та голод. Люта смерть гуляла по хатах, клала на покоси великих і малих. Врятувала нас від голодної смерті картопля, що її я в осені сховав у степу, закопавши під кам'яною бабою³⁾ на високій могилі. Зваримо, було, з Оришкою картоплі, зїмо, станемо навколїшки перед святим образом, і молимося, моли-

мося... А по молитві чуємо на душі полешу... Так нам радісно, привітно, начеб хто повернув нам молоді роки, дітей і господарку.

Минула зима... Мріяли, що на большевиків кінець прийде, — алеж не вдалося. Минув рік, другий, третій, четвертий.

Минулого літа чуо: кличуть нас до школи слухати „спеців“⁴⁾ з „агітосвіти“⁵⁾, що прибули з повітового міста. Пішли ми...

Молодий миршавий панок, поголений і в окулярах порозтикав на стінах картинки з мертвяками і з дивовижними звірами — і ото басуючи перед нами, про щось оповідає. Слухаю я і міркую, про що він говорить. Довго оповідав панок: доказував усе, що Бога видумали поміщики, кулаки і попи, що нема ніякої різниці поміж малпою і людиною. Говорить і підносить до гори один малюнок зо шкелетом малпи, другий — зо шкелетом людини. Позирнув на мене й запитує:

— Ви, товаришу, добре бачите?

— Не повимазало мені, добре бачу, — відповідаю: я: не добачаю тільки одного струменту.

⁴⁾ „Спец“ — це большевицький урядник-спеціаліст, себто такий, що якусь справу особливо добре розуміє чи вміє робити.

⁵⁾ „Агітосвіта“ — большевицький уряд, який займається поширюванням большевицьких і безбожницьких думок.

³⁾ Кам'яні баби — це такі стародавні стовпи-статуї, що нераз стоять по полях і степах.

Який має бути громадський радний?

Вибори до громадських рад відбудуться на днях. Українське громадянство повинно у виборчих справах підчинитися своєму політичному проводові — та виступити солідарно.

Але полишім на хвилину справу виборчої тактики і дисципліни — а застановімся над особистими прикметами, що повинні би прикрашати кандидатів на громадських радних. Такими необхідними прикметами є чесність, характерність, розум, відвага і учинність.

Чесний громадянин, **чесний радний** — це чоловік словний, невідкупний, справедливий, що не вважає на ніякі свої особисті уподобання, коли йде про загальну справу; це чоловік, що однаково цінить багатих і бідних, близьких собі і далеких, кривих і чужих, — словом, що вміє зберегти безсторонність.

Хто **чесний**, той і **характерний**, твердий як скала, як камінь, коли йде про загальне добро, непохитний у своїх поглядах і переконаннях. Характерний чоловік не хилиється як лоза, а **все і всюди** тримається свого:

— Якого?

— Печатки, — кажу.

— Якої печатки? — вже здивовано запитує він.

— Тої якою антихрист має випікати тавро на чолі хрещеного люду.

Він зблід, визвірився, постукав пальцем по чолі тай каже:

— Певно, тут у вас поли і жандарми бенкетують, товаришу.

— Постукайте себе, — кажу я з пересердя: — там, де диявольський хвіст вам виріс, тільки він схований у вас під лапсердаком.

Сказав я це — і чую, позад мене нарід гомонить:

— Правильно Карпо Терешкович говорить! Кладіть на стіл печатку!

Панок розгубився, заметушився, порадився з чекістами⁶⁾, що пильнували його. Ті кинулися на мене, схопили за ковнір, і я, наче аероплян, вилетів за двері школи.

Повернувшись розгніваний з Оришкою до хати; попадали навколішки перед святою іконою, молимося слізною: — Душе моя, душе моя возпрями! Що спиш? Кінець наближається!

Того ж дня „сільрада“⁷⁾ зі „спецами“ при-

⁶⁾ Большевицька політична жандармерія і тайна поліція.

⁷⁾ Сільська рада — громадський уряд у большевії.

своїї мови, віри, обряду, своїх політичних поглядів, свого народу.

Розумним повинен бути громадський радний, себто він повинен мати ясний погляд на справу, про яку радить, повинен визнаватися в складних питаннях нинішнього життя. Можна бути з природи розумним, можна розуму набратися з життєвого досвіду, можна вчитися від старших розумних людей та чимало можна довідатися з книжки або з доброї газети. Досвідні люди кажуть: „Вік живи, вік учися!“

Громадський радний повинен бути і **відважний**: не лякатися нікого, не уступити перед нічим, тільки йти за голосом совісті й кермуватися громадським добром.

Будучи відважним, треба одночасно бути і **розважним**, себто тактовним, треба вміти поводитися з людьми; радний не повинен бути ніколи загорілий і загонистий. Свого становища не може і не сміє використовувати для власної наживи коштом своїх громадян. Громадське добро і загально-національна справа — ось що повинно кермувати кожним учинком радного.

о. С. Ковалів.

говор склали, щоб церкву назавше зачинити, а священника отця Кіндрата і дяка Панька Іжака до списку „лишенців“⁸⁾ записати”.

*

Карпо Терешкович на хвилину замовкає і крутить цитарку. Сонечко провалилося в лісову трясовину. Лісове озеро почорніло і вкрилося золотисто-рожевою лускою.

— „На першу Пречисту, — сумно оповідає Карпо Терешкович далі: — пішов я з жінкою до Штимового села навістити дочку. Була вона за Цапенком Петром, що його большевики спіймали на повстанні і розстріляли. Погнали ми з донькою, поскаржилися на своє лихо, трохи поплакали — тай до хати вернули. Сіпнувся я до дверей, до колодки, — дивлюся: — клямка на дверях зломана і колодка чогось на землі опинилася. Настрашені вбігаємо до хати. В хаті — ніби шорядок, все на місці, як залишили. Перенесли очі на стіни... і відразу бачимо, що бракує святої ікони. Угледіла Оришка страту, звирячим голосом завищала, схопилася за серце і на долівку повалилася... Я теж здеревянів, слів зі себе не видавлю: якась кісточка стала мені поперек горла і дихати не дає; а на очах сльози виступили.

(Докінчення буде).

— 0 —

⁸⁾ Лишенці — це ті, яким большевики не приділяють роботи ані харчів, лишачучи їх на загиблль.

О. ГОДУНЬКО.

Мають очі, а не бачать...

Хто це може бути? — питаєте. А хто ж інший, як не „наші” незрячі байбелники!

Десь давніше, бувало, і не чувано й не бачено, щоби хтось злочинною рукою посмів викидати св. хрест і св. образи з хати. Навпаки! Всі ревні християни мали й мають собі за честь, що у них на білих стінах розвішені святі образи. Вони гордяться тим, що під їх стріхою знаходяться образи — подоби Святих Жителів Неба. Аж любо увійти в таку хатину, мило скинути капелюха й сказати Боже слово там, де зі стін поглядають ікони Угодників Божих. Не диво, що до таких добрих християн каже Христос: „Кожного, що визнає Мене перед людьми, і Я його визнаю перед Моїм Отцем, що в небі”.

А „наші” байбелники беруться до богохульного діла. Викидають з хати і св. хрест і св. образи та ще й кажуть таке: „хто почитає образи, той творить ідолопоклонство”. Вони не бачать, що Сама Обручниця Христова — Церква Божа зодягається й прикрашується, як пишна цариця, чудовими іконами та мальовилами. Як лише увійдемо в церкву, то бачимо наче розмальоване небо — чудовий іконостас, осяяний блискучим світлом свічок. З поклоном приступаємо до тетрапода й набожно цілуємо чесний хрест і св. ікону. А там, на престолі лежить, як скрижалі Завіта, св. Євангелія, і знов хрест Господній. Та байбелник не хоче цього бачити. Він вам не признає, що така краса Церкви є справді Божа й християнська. Він вам скаже, що того почитання образів у первісній Церкві не було. Але й тут байбелник фальшиво міркує. Вже в катакомбах*) є образи Матери Божої, з Божим Дитятком на руках, є теж образи Спасителя, св. Апостолів, Лазаря, Даниїла. Отже перші християни, вірні учні Христа й Апостолів, почитали св. образи, — а чейже вони добре знали, що чесним християнам годиться, а що ні. Ба, старинне передання каже, що коли принесли до Матери Божої образи намальовані самим Апостолом Лукою, то Вона їх поблагословила й сказала: „Благодать Сина Мого і Моя нехай буде з ними”. І справді, наслідком того благословення стали ті образи чудотворними.

Тількиж цар Лев III. Ізаврійський у восьмому віці став поборювати ікони-образи (т. зв. іконоборство), думаючи, що через те притягне до християнства жидів і магометан.

*) Підземні коридори, де ховалися перші християни перед поганами; там відбувалися теж церковні відправи.

Він забув, що його славний попередник, Константин Великий, на всякій зброї помістив образ св. хреста і тим знаком побідив ворога. Те іконоборство Льва, подібно як і поведення байбелників, — було та є протицерковне. Ось на сьомому вселенському Соборі св. Отці вирішили таке: „Ідучи за наукою св. Отців наших і за переданням Католицької Церкви, — подібно як образ чесного животворящего хреста, приказуємо ставляти в церквах Божих ікони Ісуса Христа, Богородиці і всіх Святих та почитати їх не богопоклоненням належним Самому Богу, але почитати їх так як почитається образ св. хреста, євангеліє й інші святощі. Бо честь, віддавана образів, переходить на того, кого представляє-зображує”. А врешті Отці одноголосно заявили: „Всі так віруємо, всі тримаємося одного ісповідання перших Соборів і всі на те підписуємося: цеж віра Апостольська, віра св. Отців!”

Як жеж була справа з жидами у Старому Завіті? Навіщо і як нам почитати св. образи? Як, нарешті, дивитися нам на нехристиянське поведіння байбелників — оце пекучі питання, на які відповімо другим разом.

(Кінець буде).

Як відомо, проти ганебного прийняття большевиків до Союзу Народів гідно **запро-тестували** лише 2 державні мужі, а саме делегат Швейцарії Мотта і представник Ірландії Де Валера. За те й удостоївся Де Валера признання від Св. Отця; а про виступ Швейцарії пише Ватиканська газета „Оссерваторе Романо” ось як: „Ось програма шляхотного народу, котрий, хоч невеликий щодо території і немогучий імпонувати ані чисельністю своїх горожан ані своїми політичними впливами, мимо цього все веде період в питаннях, що торкаються етики і моралі, виказуючи свою духову великість в цілій повноті. В історії Союзу Народів, який майже з кожним днем тратить свій престиж і який переживає нині свою найповажнішу кризу, промова п. Мотти стається гарною картою”.

У Гамбургу стяли голову одному комуністові за криваві напади на гітлерівців.

Закінчилися великі маневри чехословацької армії, на яких був присутній шеф генерального штабу французької армії. На маневрах арештували двох німецьких шпигунів.

На просторі твердинь у Лютарингії, арештувала французька влада провідника пробоєвого відділу у басейні Сари за шпигунство.

Не марнуйте осіннього й зимового часу!

Кінчаться вже осінні роботи. Приходить довгий час осені й зими, коли третина, а то й половина нашого селянства дослівно дармує.

Між селянством середущої та західньої Європи процвітає зимою домашній промисл не лише на заспокоєння власних потреб, але також на продаж. Тамошнє селянство не сидить зимою з заложеними руками, бездільно по хатах, як то у нас буває, — але займається різними галузями домашнього промислу. Селянські вироби домашнього промислу розходяться по цілм світі.

У нас селянський домашній промисл просто не існує, бо лиш декуди ще удержується він лише для заспокоєння власної потреби. А тимчасом наше селянство має великий хист до промислу.

В деяких наших околицях щонайменше половина селянства дослівно дармує впродовж доброї половини року, себто в другій половині осені та протягом цілої, довгої нашої зими, отже разом майже повних 7 місяців у році. Від того довгого дармування наші селяни стають байдужими, заскорузлими, нецікавими до всього, що діється поза їх хатою та їх селом. І тут корінь та причина великих злиднів, що в них живе наше селянство. Наше селянство є забідне, щоб мало так бездільно гайнувати робучі осінні та зимові дні.

Провідні селяни повинні доложити всіх сил, щоб раз вже проломити дотеперішнє зимове дармування і байдакування по селах. Треба основувати гуртки свідомих селян, що ставили би собі за завдання знищити дотеперішнє зимове марнування часу. Заводіть курси неграмотних, спровадьте до села бодай одного ремісника-майстра, що учив би сільську молодь ремесла! — Так сповните один з важних громадянських обов'язків. **Й. Р.**

—о—

Найбільші церкви світу. Перше місце під тим оглядом займає церква св. Петра в Римі, яка може помістити 54.000 осіб. Зараз після цього йде катедра в Ліверпулю, яку тепер викінчують. Славна катедра в Медіоляні може помістити 37 тисяч, а паризька Нотр-Дам 21 тисяч. Далі йде катедра в Пізі та Сан Марко у Венеції.

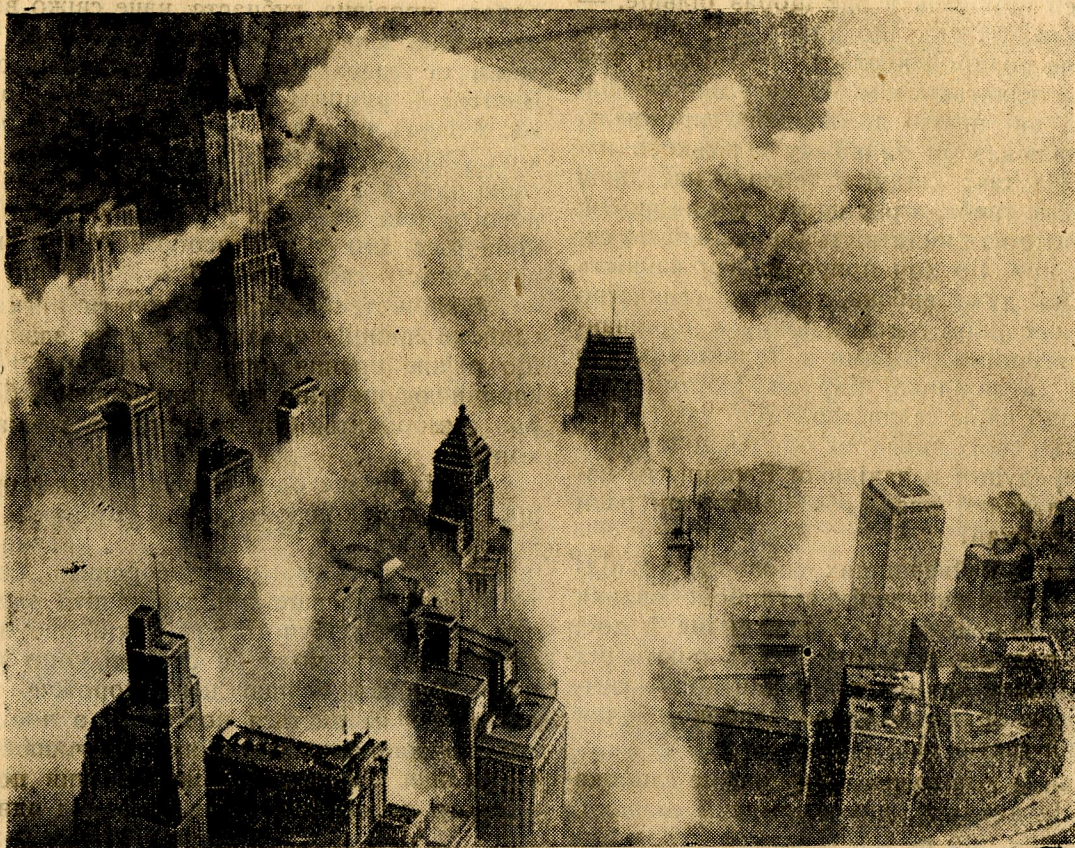
Католицизм у Монголії. Число монгольських католицьких священників дійшло вже до сотні. У тамошній духовній семінарії виховується 90 питсців. Усіх католиків Монголії є 165.000. Цікаве є одно монгольське село, яке зветься Сіванце. Воно має 2000 душ і з його мешканців вийшло 30 католицьких священників, у тому один єпископ, що зветься Фан-Тсінінг.

Пес справником правдивої революції.

В одному семигородському місті, що належить до Румунії, але в якому мешкав теж поважна кількість Мадярів і Німців, зайшла цікава подія. В цирку пописувався там один артист, який показував своїх 24 дуже гарно тресованих песиків. Песики скакали, танцювали, читали, рахували, словом, викликали незвичайне зацікавлення публіки, яка битком наповнила цирк. Під кінець представлення песик, що звався „Буксі“, мав виконати патріотичне завдання. Він мав вилізти на високу вежу, зроблену з крісел і звідти помахати до публіки румунським національним прапором, а музика мала тоді грати румунський державний гімн. Але песик помилюся і вхопив фальшиву хоруговку, угорську, замість румунської. Саме день перед тим виступав він у Будапешті і там вимахував тою угорською хоруговкою. Бідне сотворіння не знало, що те, що можна в Угорщині одної днини, не можна другої в Семигороді; не знало, що за Семигород іде завзяте змагання поміж Румунами і Мадярами. Отже, як ця мадярська хоруговка появилася в лапах пса, зібрана мадярська публіка почала бити „браво“. Але решта публіки, румунська, кинулася на артиста і побила його порядно. Почався нечуваний заколот. Мадяри і Німці кинулися на Румунів і почалася правдива, кривава революція. Обі сторони билися „по геройськи“, а вислідом цих змагань було 7 важко і 30 лекше ранених змагунів. Та найтрагічніше те, що неповинна і в нічому не свідомо „причина“ революції, песик „Буксі“, упав на полі змагань. Він так енергійно кинувся під час суматохи на одного з поліцистів, що цей, поденервований, стрілив до него з револьверу і вбив його.

Цікаві присуди в Америці. В Америці по тюрмах така вигода, що ніхто не боїться туди попасти. Кожний вязень має до розпорядимости радіо, газети, книжки... Тому й пересидіти пару днів у в'язниці неодному приємно. Ось наслідком цього американські судді попадають іноді на цікаві помисли, щоб карами такі відстрашувати, чи поправляти покараних. Подаємо приклади таких кар. В Нью Йорку одного громадянина засуджено за побиття його старої тітки на тиждень лежання в ліжку... В Брукліні суддя вимірив одному студентові за якийсь вибрик таку кару: покараний мав упродовж двох тижнів читати на голос кожної днини по три години Біблію... Це в одному місті трьох студентів, які в ночі крали з цвинтарів анатомічні препарати (вирізувані з трулів), покарано так, що кожний з них мусів пересидіти п'ять ночей з ряду на цвинтарі. Врешті одному спортсменів-грачеві в ніжну пілку (футбол), який наїхав автом на пішохода, відчитав суддя такий вирок: Якщо обвинувачений, граючи завтра в пілку, не стрілить двох голів, сидітиме тиждень у тюрмі...

Газова війна.

На образку бачимо газову атаку над Нью Йорком підчас недавніх маневрів американської армії.

ЗІ СВІТА.

Моторизація англійської армії. Кожда бригада піхоти складатиметься з двох батальйонів: легкого і важкого. Кінна артилерія буде змоторизована та озброєна у великі армати. Сапери одержать автоматичні лопатки, порушуватимуть бензином або нафтою і зможуть у короткому часі будувати окопи і схоронища для гармат, які треба було давніше будувати цілими тижнями.

Пацифікація в Австрії. Оголошено там закон, яким заряджується цілковите роззброєння членів тих політичних партій, що заборонені в Австрії.

125.000 штук худоби на заріз. На внесок адміністраційної влади канадських провінцій Манітоба і Саскачеван — канадський уряд згодився призначити на заріз 125.000 штук худоби з цих околиць, що найбільше

потерпіли від посухи. Цей розпорядок видано з причини катастрофального браку паші для худоби в Канаді.

Зудар двох літаків у повітрі. На летунському майдані в Сомбатей (на Мадярщині) зустрілися в повітрі два комунікаційні літаки. Один із летунів згинув, другий є важко ранений. Пасажири урятувалися при допомозі легкопадів. Обидва літаки згоріли.

Великанський літак-бомбомет упав на землю. В околиці Белфаст в Ірландії упав на землю великанський англійський літак-бомбомет. 4 членів залоги врятувалося при допомозі легкопадів, п'ятий згинув. Підчас удару літака зі землею, наступила сильна детонація, з причиненою вибухом бомб, що знаходилися на покладі літака. З цілого літака-великана не осталось на місці ні сліду: вибух розкинув його останки на кількасот метрів довкруги.

Читання для наших господарів.

ОРИТЬ ПІД ЗИМУ ДО ОСТАННЬОЇ СКИБИ!

Людей прибуває у нас щораз більше, — а землі для них стає що далі все менше. Господарства роздроблюються і не можуть уже вижити селянської сім'ї. Нема у нас ані фабричного, ані навіть домашнього промислу, що виживлював би надвижку сільського населення. На такі злидні є тепер у нас лише один спосіб: треба, а радше мусимо подвоїти, а навіть потроїти видатність (урожайність) селянських нив. Бо хоч природна урожайність нашої землі дуже висока, то наше селянство збирає з неї лише третину збору в порівнянні з пересічними зборами зі селянських нив середушої та західної Європи. Іншими словами: колиб наше селянство вміло так господарувати на своїх нивах, як оце господарують селяни середушої й західної Європи, то наші ниви давалиб два, або навіть три рази більший урожай!

Одним з найважливіших способів, як піднести урожайність землі, є глибоке орання під зиму. На жаль, наші селяни ще й досі цього не розуміють, і коли навіть орють під зиму свої ниви, то орють їх плитко. А тимчасом треба орати можливо глибоко, бодай що другий-третій рік.

Орання є кошовне, а тимбільше глибоке орання. Не дивниця, що нетямучий селянин, особливо той, що не має власного тягла, лишає свої ниви незораними під зиму. Ось тому треба тут коротко в'яснити значіння орання під зиму.

Що робить плуг? Він відвертає і крушить скибу. Відвернені плугами частини землі стикаються з повітрям, а воно розкладає нерозпускливі мінеральні соли на розпускливі, що становлять поживу для рослин. Чим більше в землі розпускливих мінеральних солей, тим земля урожайніша.

Розкрушення плугом землі вlekшує доступ повітря в глибину землі. Каналиками між частинками розкрушеної землі дістається до глибини соняшне світло і тепло, а з ними дістаються до глибини розораної землі конечні до розвою рослин різномодні дрібні животинок-грибків, що їх називаємо загально бактеріями. Отакі корисні наслідки на урожайність землі має кожне, орання. Але особливе значення має орання, і то можливо глибоке, під зиму.

На зорану в осені землю паде дощ, а дощівка всякає в скибу. Коли ж настануть морози, тоді вода, що є між частинками землі, мерзне. Звісно, що змерзла вода — лід побільшує свій обем. Для прикладу пригадаємо, що бочка наповнена водою трісне, коли в ній вода замерзне. Так само діється в землі. Лід

розсаджує частини землі, неначе який динаміт. Мороз розкрушує землю докладніше ніж найліпші борони чи рала. Ось причина, чому земля зорана під зиму на весну є пухка, поровата, провівна, губчаста, наче свіжо вирита кертovina або добре випечений хліб. Такої землі не треба вже весною наново орати. Вистане її рушити ралом, чи навіть боронами, і зараз можна її обсівати, навіть рядковою сівачкою. Хто лише раз глибоко зорав свою ниву під осінь, той вже не занехає осіннього орання, бо зараз на слідуючий рік переконається, що тим способом підніс значно врожайність своєї землі.

Рівнож треба осінню копати рикалями глибоко яринні городи. Треба ще зазначити, що осіннє орання ниви чи копання городу спричинює нищення хоптів (бурянів), бо мороз виморозить багато коріння та насіння хоптів.

Накінєць ще одна заввага. Осіннє орання ще с'як-так виконують селяни, що мають власне тягло, коні чи воли. Зате інші селяни звичайно лишають свої ниви неораними, бо ніби то весною дешевше випадає наняти плуг, за для довшого робучого дня. Такий рахунок — хибний. Навіть коли би справді кошт найму плуга випадав осінню дещо дорожче, то ця ощадність не дасться порівняти з побільшеною врожайністю землі, яку спричинює осіннє орання. Зрештою „піші” селяни повинні вживати до орання коров. Хто має одну корову, хай спряжеться з сусідом, що також має корову. Корови дуже добре надаються до орання. Вони скоро приучуються до тої роботи. Про це знає кожний, хто їздив по селах за границею.

Й. Р.

Веселий куттик.

В Касі Хорих.

— Ваша недуга — це удавання!
— Це вже семей лікар мені так поговорить, але написати рецепту й вилікувати мене з цього ніхто не вміє! Теж лікарі!

Що робить батько.

Діти балакають між собою:
— Твій батько чим?
— Мій столарем.
— А твій?
— Шевцем.
— А твій?
— Я не знаю.
— Як не знаєш, а що ж робить твій батько?
— Те, що йому скаже мама.

Євангелія.

Неділя 20.

І сталося відтак, ішов в місто, що зветься Наїн, а з Ним ішло багато Його учеників і множество народу. Коли ж приблизився до брами міста, се виносилу умершого, сина одинака своєї матері, а та була вдовою; і народу з міста много з нею. А Господь, побачивши її, змілюсердився над нею і сказав їй: Не плач. І приступивши діткнувся мар, а ті, що несли, станули; і сказав: Молодче, тобі кажу встань. І мертвець сів і почав говорити; і дав його матері Його. І обняв страх усіх, і прославляли Бога, кажучи: Великий Пророк встав між нами і посітив Бог людей Своїх.

(Лука гл. 7, ст. 11—16).

Неділя 21.

Вийшов сівач сіяти своє насіння; і як сів, одно впало при дорозі, і подонтано його і птиці небесні видзьобали його. А друге впало на камінь, і зійшовши, всохло, бо не мало вохкоти. А инше впало між тернину, і тернина, що виросла разом, заглушила його. А инше впало на добру землю, і зійшовши, принесло плід в сотеро. Се сказавши, закликав: Хто має уші слухати, нехай слухає. І питали Його ученики Його, що значить ся притча? А Він сказав: Вам дано знати тайни царства Божого, а прочим в притчах, щоби дивлячися не бачили, і слухаючи не розуміли. Єсть же ся притча: Насіння се слово Боже; а ті, що при дорозі, се ті, що слухають; опісля приходить діавол і бере слово з їх серця, щоби увіривши, не спаслися. А ті, що на камені, се ті, що почувши, з радістю приймають слово, та сі кореня не мають, вони до часу вірять, а в часі покуси відпадають. А те, що між тернину впало, се ті, що слухають, але журбами і багатствами і розкошами життя придавлені, відходять і не приносять плоду. А те, що на добру землю, се ті, що добрим і благим серцем слухаючи, слово заховують і плід приносять в терпеливості.

(Лука гл. 8, ст. 5—15).

Неділя 22.

Один чоловік був багатий, і одягався в порфіру та виссон і забавлявся кожного дня розкішно. І був один убогий, на імя Лазар, що лежав перед його воротами, цілий в струпах. І бажав насититися окрушинами, що падали зі стола багатого; тільки пси приходили та лизали його струпи. І сталося, що вмер убогий, і занесли його ангели на лоно Авраамове; умер же й багатий, і поховали його. І в пеклі будучи в муках підняв свої очі і побачив Авраама здалеку, і Лазаря на його лоні. І закликавши, сказав: Отче Аврааме, помилуй мене і пішли Лазаря, щоби замочив кінець свого пальця в воді і охолодив мій язик, бо я мучуся в сій полуміні. І сказав йому Авраам: Сину, згадай, що ти зазнав добра в своїм життю, а Лазар так само зла; нині ж він тут тішиться, а ти мучишся. Та ще й до того між нами а вами велика пропасть утворилася, щоби ті, котрі хотять перейти звідси до вас, не змогли, ані звідти перейти до нас. І сказав: Прошу тебе отже, отче, пішли його в дім мого батька. Бо я маю п'ятьох братів, нехай закликає їх, щоби й вони не прийшли у се місце муки. І сказав йому Авраам: Мають Мойсея і пророків, нехай їх слухають. А він сказав: Ні, отче Аврааме; але коли хто з мертвих прийде до них, покаються. І сказав йому: Коли Мойсея і пророків не слухають, то й коли би хто з мертвих воскрес, не повірять.

(Лука гл. 16, ст. 19—31).

Цікаві дрібнички.

Сигнафон. У Парижі пороблено досвіди над новим винаходом, який забезпечує перед вломом і пожежою. Винахід називається сигнафон. Він полягає на тому, що вікна й двері мешкання чи банку злучують дротами зі сигнафоном, а цей останній прилучується до телефону. Якщо отворено двері звичайним ключем, сигнафон мовчить. Якщо ж уживаємо витриха, або хочемо вломитися силою крізь вікно, чи двері, сигнафон починає ділати: він алярмує, автоматично телефоном поліцію. На поліції відзивається поліційний телефон злучений з телефоном сигнафону, дижурний поліційний урядовець прикладає слухавку до вуха і чує голос, що походить від плити сигнафону (щось у роді плити з грамофону): „У мешканні при вулиці такій а такій, під числом дому таким, знаходиться злочин“. Плита, укрита в сигнафоні, повторяє це речення 10 разів, а злочин, що господарить у мешканні, нічого не чує і навіть нічого не підозірає... Сигнафон має ще одну прикмету: в ньому захований дуже чуткий термометр, який підноситься, коли в мешканні піднесеться раптово температура, н. пр. наслідком пожежі. Тоді наступає в сигнафоні автоматично рух другої грамофонові плити, яка викликає алярм телефону в станції пожежної сторожі. Знову дижурний, коли приложити слухавку до вуха, чує слова: „В мешканні там а там, при такій а такій вулиці — пожежа!“ Цей помисловий винахід опатентовано вже у Франції, і багато склепів його собі запровадили.

Скарби Мертвого моря. Рівень Мертвого моря є на 391 м. нижший від рівня звичайного моря. Води його є зовсім інші, ніж кожного другого моря: смаком дуже погані, пекучо гіркі, мають вигляд оливистий. У цій отруйній течі немає ніякого створіння. Нема тут ані риби, ані мякунів, береги моря зовсім пусті, голі й мертві. Хто в цій воді купається, мусить опісля вимиватися чистою водою, якщо не хоче, щоби йому шкіра зізла. Пливати в цій оливистій мазі дуже легко, навіть тому, хто зовсім не вмє пливати. Можна теж по Мертвому Морі пливати кораблем, але корабель мусить бути спеціально обтяжений, бо інакше не вдержить рівноваги. Щойно пливучи поздовж берегів, можна собі усвідомити цілий жах тієї страшної землі, яка виглядає так, немов би по ній перейшла жахлива пожежа. Всюди сірина, подібна до попелу, вулканічні скали, немов би їх хто повикидав з нутра вулканів. Як далеко оком глянути — пустка. Не видно ні звірини, ні птиці, тай люди рідко там появляються. Кожна живина немов би виминає те прокляте місце. Тишина тут панує така, що аж у вухах дзвонить. У скалах видно тут і там печери, де давніше мешкали пустельники.

Содома і Гомора лежали там, де тепер є полуднева частина моря. Тут є багаті поклади нафти і соли, яку добувають при допомозі арабських робітників. Що два тижні корабель, який називається „корабель пекла“, привозить їм поживу. Недавно над берегами Мертвого моря закипіло нове життя. Тут осіли жидівські емігранти з наміром добувати мінеральні багатства, що скриваються в підрах Мертвого моря. Мабуть тут повстане таким способом промисловий осередок, звідки розвозитимуть викопані багатства просто на Далекий Схід. Наразі працюють хеміки в Єрусалимі, досліджують в своїх лабораторіях матеріали, надіслані з глибин Мертвого моря. На північному побережжі побудовані велитенські салині. Концесію на це одержали Англіїці, хоч Араби заперечують їм право експлуатувати Мертве море і загалом долину Йордану. Але боротьба за багатства того моря є варта, щоби її перевести. Обраховують,

що море має 25 до 30 відсотків соли, з якої можна виробити річно мільон тон найкращого потасового навозу, при чому запас соли у Мертвому морі вистає на 2000 років такого добування. Позатим є тут 22 мільйони тон хлорку магnezія, 81 мільйонів тон гіпсу, 6 мільйонів тон хлорку вапу і 12 мільйонів тон кухонної соли. До цього слід додати, що при витворюванні потасової соли залишається, як побічний продукт, бром. Цього броду, якого так дуже потребують у фотографії, є в Мертвому морі тріліони тон. Безперечно — незмірні багатства в мертвій околиці.

Англійка серед людодів. Одна Англійка відбула подорож до муринської держави Ліберії в Африці. Там надбала вона ще людодів, які не бачили ніколи білих. Свою зустріч з ними вона описує так: Поява авта і білої жінки зробила на чорноскірних величезне вражіння. Вони вислали до білої пані делегацію зі запитом, чи біле божество бажає собі, щоби в його честь зложено криваву жертву, при чому „божество“ мало собі само вибрати найкращу молодшу дівчину, яку муринський жрець-чарівник мав зарізати. Очевидно, Англійка відкинула таку „приманчиву“ пропозицію, а тепер має що розповідати по льондонських салюнах.

Святе джерело серед Індіан. Славна німецька летунка Байнгорн, яка недавно відбула сама перелет з Німеччини до Японії, знаходиться тепер у середущій Америці на летунській подорожі. Вона перелетіла понад землею, яку замешкує старинний нарід Маїв і спинилася біля місцевості Квекалтененго. В околиці цієї місцевості знаходиться цілоше радіо-активне джерело, яке Індіани називають, ізза його цілющих прикмет, святим. Джерело укрите поміж недоступними скалами, до него веде маленька стежечка, яку дуже трудно перебути. Там зпід гладкої камяної плити трискає обильна струя зеленої гарячої води, що спливає до невеличкого басейну, який Індіани викупи в скалі. Саме в тому часі, коли летунка оглядала це місце, в басейні купалися два індіани, з яких одного перенесено перед кількома днями на руках, бо власними силами не міг зайти. По двох купелях у „святому джерелі“ він уже міг ходити. Пані Байнгорн викупалася теж, але довго не могла сидіти, бо купіль була дуже гаряча. Після купелі вона почувалася дуже свіжо. Вона думає, що ті визначно лічнічі прикмети джерела доведуть до того, що найдуться підприємчиві люди, які зроблять джерело доступним для всіх.

Як панчохи вирятували людині життя. Два за-палені американські риболови виїхали малим човном ловити на вудку рибу. При тому їх стрінула пригода і вони мало не потонули, але вирятувалися завдяки одній парі жіночих панчіх... А було це так: Коли вони найшлися посеред озера, в якому хотіли ловити рибу, їхній човен перевернувся, і вони потрапили у воду. З трудом вдержувалися на поверхні води. Побачила це одна молода дама, що стояла на березі. Без вагання скочила до другої лодки і підплила до наших риболовів. Але не мала сили, щоби обох, досить собі показних панів, витягнути до своєї лодки, тим більше, що один з них уже почав потапати і тратити притомність. Не довго думаючи, скинула відважна панянка свої шовкові панчохи і привязала цього, що вже був непритомний, до човна. Другий панок, що краще плавав, потрапив вилизти до човна сам і допоміг відважній дівчині витягнути теж і свого товариша. Так то панчохи вирятували життя людині...

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення редакція не відповідає.

Вже появилася нова книжечка

Осипа Годунька:

„ЛИШ БОРИСЯ — НЕ МИРИСЯ“,

що розказує про діяльне життя українського патріота-священника М. Шашкевича.

Ціна книжечки з пересилкою 25 сот. Можна посилати в листах поштовими значками. Замовляйте в нашій Адміністрації:

Львів, вул. Японська 7.

ДАРОМ НА ОСІНЬ!!!

призначили ми 5 мужеських одягів з вовняного корту, 3 жіночі плащі з найновішого вовняного матеріалу, 3 ватові ковдри і 3 штуки білого полотна, для тих П. Т. Клієнтів, котрі закуплять у нас до дня 24. жовтня 1934. один з нижче названих комплектів.

Уважайте на наші рекламні ціни!

Лише за зол. 11.90

висилаємо: 4 метри найновішого матеріалу в гарні взори на жіночу суконку, 1 осінню або зимову хустку в гарні, ясні або темні, кольорові крати, 1 пару жіночих пантофлів (подати розмір обуви), 1 жіночий вовняний пульвер — останнє слово моди, 1 жіночу мадаполямову сорочку зі шовковою вставкою толедо, 1 пару трикотевих реформів, 1 пару шовкових панчіх і 3 жіночі батистові хустинки зі шовковою мережкою.

Лише за зол. 13.—

висилаємо: 3 метри матеріалу на мужеський одяг або на жіночий плащ, найновіші взори теперішнього сезону, повної подвійної ширини 140 см., 1 мужеську сорочку дуже доброї якості, 1 пару першорядних підштанців, 1 мужеський зимовий пульвер в гарні жакардові взори, 1 пару нитяних скарпиток, 1 наймоднішу шовкову краватку і 3 мужеські хустинки до носа в гарні кольорові крати.

Лише за зол. 26.—

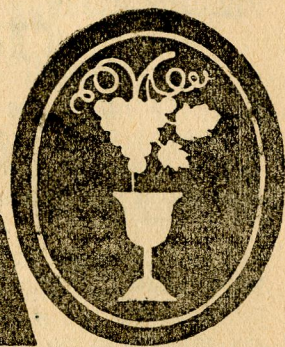
висилаємо: 1 штуку білого полотна дуже доброї якості, 17 метрів, на біллі різного роду, 6 метрів мягкой й пушистої флянелі на всяке біллі або на піжами й шляфроки, 6 метрів зефіру в модні пружки на мужеські сорочки, 6 метрів кремового, густого полотна на постіль або простирали, 5 метрів канвових фіранок до вікон у найкращі жакардові взори і 9 метрів рушникового чисто-білого полотна, або 2 білі простирали з кольоровими берегами.

Названі комплекти висилаємо за поштовою післяплатою на листове замовлення. Платиться при відборі товару на почті. Без ризика. Якщо товар не подобається, приймаємо назад і зараз звертаємо гроші. Замовлення адресувати лише так: **Firma „Łódzko-Bielska Tkanina“, Łódź, ul. św. Andrzeja Nr. 7/42.**

Увага: Дня 31. жовтня 1934 оголосимо листу осіб, що отримали премії.

ПЕРЕДПЛАТА ПІВРІЧНО 1.20 ЗОЛ., РІЧНО 2.40 ЗОЛ. — Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, вул. Японська 7. П. пов. — Тел. 94-56. Видає „Мета“, Видавнича Кооператива з відповідальністю уділами у Львові. Редагує Колегія. Відповідальний редактор: Петро Козіцький. Друкарня „Діло“, Львів, Ринок 10.

Наша Християнина

ПОПУЛЯРНИЙ ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОГЛИБЛЕННЮ РЕЛІГІЙНО-МОРАЛЬНОГО І НАЦІОНАЛЬНОГО ЖИТТЯ СЕРЕД УКРАЇНСЬКИХ РОДИН. ВИХОДИТЬ ДВІЧІ В МІСЯЦЬ.

Львів,

1. листопада 1934.

Ч. 21. (45).

Митрополит Андрей до Духовенства і Вірних МИР І БЛАГОСЛОВЕННЯ!

Доношу Вам радісну вістку, що Св. Отець з великої прихильності для нашої Церкви назначив Апостольського Візитатора для трьох епархій нашої Церковної Провінції. На переважний уряд Апостольського Візитатора вибрав Св. Отець о. Івана Гудечка, монаха Ч. Н. Ізб., генерального Консультора Згромадження ОО. Редемптористів, і Консультора кількох римських Конгрегацій.

Маю надію, що Апостольська Візита, по Божому і по християнськи принята нами і по Божому в Христовому дусі довершена самим Апостольським Візитатором, котрий до свого діла приступає з тим самим апостольським духом ревности, з яким Його брати по чині ОО. Редемптористи приступають до голошення місійних проповідей, принесе цілій нашій провінції й нашій Епархії таке відновлення духа, як приносить добре відбута і добре принята місія. Особисто маю щастя Апостольського Візитатора знати віддавна і мав неодн раз нагоду переконатися про Його велику прихильність для нашої Церкви.

Якщо Бог поблагословить діло, то праця Його серед нас і для нас може принести нам велике благословення з неба; тому треба через цілий час Його побуту серед нас щодня випрошувати покірними молитвами небесну благодать. В тій цілі взиваю всіх Отців, а то греміяльних і почесних крилошан, дійсних і почесних совітників Митрополичої Консисторії і всіх Отців зайнятих в душпастирській праці: деканів, парохів, завідателів і сотрудників, усіх катехитів та всіх прочих священників, додавати до мирної ектенії при кожній Службі Божій в часі цілого тривання візитації два візвання ектенії зі служби о призначення Св. Духа.

Бажаю, щоби Апостольський Візитатор пізнав ціле релігійне життя нашого народу, всі його прикмети й недомагання; тому усильно прошу всіх Всечесних Отців, а й усіх світських людей, з якими схотів би Апостольський Візитатор говорити і до себе запросить, хіому з якнайповнішою щирістю й отвертістю все сказати, що може мати тільки якесь значіння для нашого релігійного життя. Є справою справді великого значіння для цілої Епархії а в часті й для цілої Церковної Провінції, щоби все те Апостольський Візитатор пізнав. Для мене особисто було би також незвичайно великою благодатю з тієї нагоди довідатися про все, що мені в моїй Архієрейській діяльності могло би бути корисне та що могло би допомогти до її виконання.

Хай Всевишній Бог дасть ту обильну благодать з неба, щоби в усіх наших справах і ділах прославлялося велике і преславне Імя Боже.

Львів, дня 21. X. 1934.

† АНДРЕЙ, МИТРОПОЛИТ.

Андрей, Митрополит.

Національна річниця.

Кожна важніша подія в життю одиниць і родин і цілої суспільності-народу звертає думку й серця християн до Всевишнього Сотворителя неба і землі, бо від Провидіння Його залежить доля і людей і народів. Тому й усі національні річниці обходять християни молитвами й торжественними Богослуженнями. Знають, що від Благодати Всевишнього і від Його святого Благословення мають випросити собі кожний зокрема і цілому своєму народові всі ті дари небесні, яких потрібно до всестороннього й щасливого розвитку всіх народніх сил і прикмет і до благословенного розвитку духового й матеріального життя народу.

В день Першого Листопаду зберуться по наших церквах Українці, віруючі християни-католики, щоби перед престолом Всевишнього предложити свої молитви, подяки та прохання. Виславляючи передовсім всемогучу Силу Спасителя нашого і Царя Христа, будемо складати Йому подяку за всі давання-блага і за всі совершенні дари, що задля заслуг Його життя і смерті на наш нарід спливають кожної днини. Будемо Христа Спасителя благодати за милосердя для всіх тих, що терплять, будемо поручати Його милосердю душі всіх померлих, а особливим способом Тих, що поклали буйні голови на полях слави і сповненого обов'язку.

Церква і церковні установи стали практикою віків і силою Божої установи до того ступня осередком життя та джерелом світла й сили, що навіть ті, котрі відчувалися від

Правди, яку Церква голосить та від принципів, яких боронить, у великі національні річниці стають у ряди з Українцями-християнами і лучаться з ними як не вірою, надією й молитвою, то бодай зовнішньою приязністю в наших храмах. Ми допускаємо їх радо, бодай до того зовнішнього учасництва з нами, надіючися, що зовнішні форми і звичаї доведуть їх до Божою Благодатю до внутрішньої духовної спільності, що нас поміж собою і з Богом вяже в те всесвітнє і відвічне братство Любови Божої, яке св. Письмо називає Містичним Тілом Христа.

Хвиля торжественних молитов і сердечних всенародніх благань за милосердя зворушує часом і тих, що — чужі Христовій Благодаті — все таки оцінюють, чим є релігія і Церква для народу.

Однак бувають, на жаль, і люди, що до того ступня затратили християнську віру, і до того ступня відчувалися від християнської думки, що в торжественну хвилю всенародніх молитов приходять у наші храми, щоби святощі наші святотатським поведінням доплати. З храму Божого і з храму молитви роблять арену крикливих і нерозумних політичних демонстрацій, якими знущаються Всевишнього і ображують християнські почуття свого народу. Перед таким злосживанням нерозумних і засліплених, для яких Богослуження є тільки зовнішньою формою, а патріотизм полягає тільки на словах і криках, мусимо двері наших храмів замкнути.

— 0 —

Листопад — місяць українських Інвалідів.

Не забувайте про це! Масово вписуйтеся в члени Українського Товариства допомоги інвалідам! Масово посилайте жертви, щоби забезпечити життя тих, що склали для Бать-

ківщини жертву здоров'я і крові!

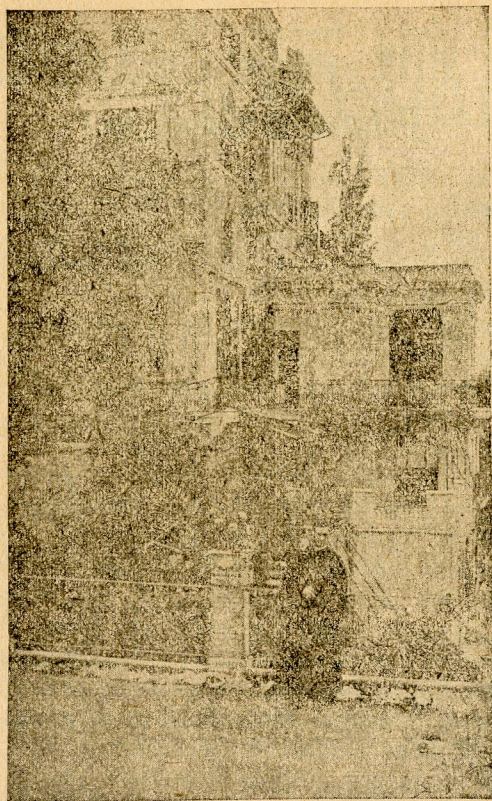
Датки слати до Українського Товариства допомоги інвалідам, Львів, вул. Потоцького 48.

Обезпечуйтеся на життя!

Кожний розумний чоловік, який не хоче, щоби його жінка й діти на випадок його смерті, чорно бідували, повинен обезпечитися на життя. Обезпечений виплачує щороку невелику суму, — а по кількадесяти роках, або, не дай Боже, колиб умер, то таки зараз обезпечене товариство виплачує обезпечену суму.

У нас є лише одно своє, українське товариство обезпечень на життя. Називається воно „Карпатія“ і має свій дім на ринку у Львові. Самозрозуміла річ, що Українці повинні обезпечуватися виключно в своєму власному українському товаристві.

— 0 —

Вілля гр.-катол. богословів у Кастель Гандольфо, літній резиденції Св. Отця. Вона віддалена від Папських городів і палат 5 минут ходу. Лежить безпосередно над чудовим озером Альбано. Це фундація Митропол. Андрея.

Ремісничка молодь — Папі.

Недавно Св. Отець прийняв у себе 1200 членів католицької молоді Франції з представницями жіночої молоді ремісничої Бельгії, Швейцарії й Канади. Молодь зложила Св. Отцеві різні дарунки власного виробу, як листовий папір, мистецькі коробки, нап্রেстьольні обруси, тощо. Св. Отець із подякою прийняв ті дарунки, вчинені ремісничими руками католицької молоді, згадуючи, що тими милими дарами поділиться з місіонерами далеких країв.

В Тернополі відбулася розправа проти учасників відомих подій у Гнилицях Великих підчас канонічної візитації Преосвящ. Івана. Обвинуваченим закидали чинний спротив владі. Двох обвинувачених засудили по 1 р. в'язниці, а інших увільнили.

*

Помер відомий французький політик, бувший президент держави в часі світової війни, Раймон Поанкаре.

Як тому 20 літ Москалі вивозили нашого Митрополита Андрея на заслання,

Спомин очевидця.

Було це дня 19. вересня 1914, у першому місяці окупації Львова російськими військами в часі світової війни. Була субота. Соняшний осінній день. О 10. год. рано вибрався я з Жовківської вул., де я тоді мешкав як сотрудник церкви св. Николая, на Святоюрську Гору, щоби довідатися, що діється з нашим Владикою, Митрополитом Андреем, який від першого дня приходу російської армії до Львова (3. IX. 1914) перебував під спеціальною опікою окупантів, а від дня 15. вересня був інтернований.

Здалека побачив я при другій брамі о. шамбеляна М. Яцковського, тодішнього канцлера Митрополичої Консисторії, який неначе когось виглядав. Ми привіталися, і тоді у великім секреті сказав мені о. Шамбелян, що цієї днини мають вивезти нашого Митрополита в глибину Росії, та що незадовго приїде авто, яке забере Владика в далеку дорогу. Я рішився не відходити, щоби бути свідком цієї важкої події. Тому я пристанув коло о. Канцлера, щоби могли залишитися недалеко палати.

На подвір'ю св. Юра було видно якийсь живіший рух серед російських старшин, які що хвилини входили до палати та знова відходили на місто. Докінчували в Митрополичій палаті основну ревізію, яка зачалася з хвилиною інтернування Владики.

Коло палати громадилися неспішно що далі все більші групи людей — головно мешканців св. Юра і poblizьких ulиць — які вспіли довідатися, що зближається насильне вивезення Галицького Митрополита зі Львова.

Около 12. години заїхали перед палату два авта: одно особове, а друге тягарове. До палати увійшов тодішній генеральний вікарій о. Андрей Білецький — але його до Експ. Митрополита не допустили. Все таки о. ген. Вікарій лишився в палаті і в часі переходу Владики до каплиці на — посiднє перед виїздом в незнану дорогу — посiщення Найсв. Тайн, замінив кілька слів та прийняв з рук Владики полищені гроші і пращальне письмо.

Около пів до першої години отворилися двері палати, а в них показалася могутня постать Митрополита Андрея в оточенні салдатів. Вмить заповнилося подвір'я людьми, які поховні в численних коритарях, вийшли, щоби зближитися до Владики і з Ним попрощатися. Поява Митрополита зробила на всіх глибоке, потрясаюче вражіння; всі тиснулися,

щоби поцілувати руку Владики, але салдати з найженими багнетами не допускали майже нікого. Владика поглянув ще раз на свою Архикатедральну Церкву, замінив кілька слів з о. А. Білецьким, перехрестився і всів до авто. На площі дався чути голосний плач усіх приявних; ніхто не був всилі стримати слюзи. Всі неначе на даній знак клякнули. Владика зняв накриття голови і благословив усіх, аж доки самохід не зіхав зі Святоюрської Гори. Під вражінням події навіть російські жовніри скидали шапки і хрестилися. З Митрополитом відіхав о. Др. Йосиф Боцян, пізніший Єпископ луцький, і брат монах Йосиф Гродзький.

За хвилину відіхало і тягарове авто з річчями, коло котрих, в оточенні салдатів поїхав слуга, молодий хлопчина Попадюк родом з парохії Снович коло Золочева. З палати зачали виходити салдати, яких було кількадесят.

Митрополита повезли автом до Бродів, а звідтам залізницею до Києва. З Києва вивезли Владику до Нижнього Новгороду, а потім до Курська. Звідти перевезено Його до монастирської тюрми в Суздалі, де наш Митрополит перебув серед великих невгод аж до революції, що несла зі собою, як здавалося, волю українському народові.

Митрополит не забув про тих, що Його пращали перед виїздом на заслання. Поє. Єпископ Др. Йосиф Боцян, вертаючи до краю, привіз від Митрополита ікони Богородиці на дереві всім священикам, які лишилися тоді у Львові. Ікони ті мають підпис Владики і дату: Курськ, 27. XII. 1914.

Минуло 20 літ від тої памятної хвилини; не стало царської Росії, не стало тих, що хотіли знищити греко-католицьку Церкву, зачинаючи свою злочинну роботу від усунення її Архипастиря зі Святоюрської Гори. А Церський Вязень живе, великий духом, і далі успішно працює для добра Церкви і українського народу.

о. Е. Вачинський.

Померла в Ніжені славна українська театральна артистка Марія Заньковецька. Була одною з найкращих не лише українських, але й європейських театральних сил. Прожила 74 роки.

*

Державний рільничий ліцей з українською мовою навчання має бути відкритий в одному з галицьких міст у шкільн. році 1935/36. Буде це 3-літня школа, до якої прийматимуть абсолювентів гімназій нового типу.

Чудотворна Ікона Богоматери в Корсові.

Головним огнищем православного життя Волині є Почаїв зі своїми славними святинями, Стопою, чудотворною Іконою Божої Матери. Але розріст Почаєва, як одного із найбільше чудотворних осередків України, припадає на час Унії, яка перед 1831 р. була через 110 літ в посіданні Лаври. Невияснена ще досі справа Ікони Богоматери Почаївської. Між народом заєдно кружляли і ще досі кружляють поголоски, що католицькі почаївські монахи, яких царський уряд у 1831 році вигнав із монастиря, взяли зі собою чудотворну Ікону почаївської Богоматери і скрили її у невідомому місці. З тією думкою погоджується багато дослідників Почаєва.

З тією справою тісно в'яжеться чудотворна Ікона Божої Матери, що тепер знаходиться в селі Корсові, брідського повіту. Село Корсів — це стара оселя мабуть татарського походження, що лежить на самій майже давній австрійсько-російській границі недалеко Берестечка і Почаєва. Довкола села є козацькі могили і гребля, яку мали сипати козаки в бою під Берестечком, щоби відістатись із багон, що оточують Корсів. В середині села є стара дерев'яна церква, яку збудовано десь в 17 столітті. Її мав відвідати сам Хмельницький із своїм лицарством. Вона богата в ціну старовину: є в ній чимало давніх ікон, старовинний антиминос і Євангеліє та найбільшою цінністю її є чудотворна Ікона Божої Матери. По місцевому переданні, ствердженному записками парохіяльної хроніки, між прогнаними в 1831 році католицькими почаївськими монахами були два уроженці Корсова брати Гайворони. Вони втікаючи забрали із собою чудотворну Ікону почаївської Богоматери, оставили її в домі своїх кривняків, а самі пішли до іншого католицького монастиря. Від того часу Ікона ця записла многими чудами і для того побожні її власники занесли її до місцевої церкви, де з великими торжествами повішено її на іконостасі. В спеціальній книзі є записаних 50 важніших чудес, із яких найважливіше є помірч Матери Божої підчас епідемії холери в 1851 р.

Ціла околиця має велике набоженство і почитання до тієї Ікони і тому Св. Отець надав церкві в Корсові грамоту з дня 11. листопада 1924 р. відпуст на Покрову Божої Матери. Від 1926 р., коли відбулася велика місія, влаштовується тут великі торжества в празник св. Покрови.

Мають очі, а не бачать.

(Докінчення).

Бідні ті погани! Витеше собі такий сердега з каменя або з дерева ідолів-бобванів, та й хилиться перед ними на коліна, як перед своїми богами. Забуває, невдаха, що не може бути Богом те, що я сам своїми руками вироблю і що сам тимиж руками можу зруйнувати! Не так із жидами, що вірять в Одного Бога. Вони, а також магометани й протестанти всякої масті і породи, що перескочили поза благодатну огорожу Христової вівчарні — не держать у себе ні св. образів, ні різьб, ніби зо страху перед ідолопоклонством. Ще й при тім жиди (і байбелники) покликаються на св. Письмо Ст. Завіту, що воно на ніякі образи ні подобі не дозволяє. Тут треба мати на увазі, що жиди були тоді окружені поганами, які покланялися своїм рукотворним божкам. А що жиди були схильні до ідолопоклонства, тому такі і подібні божки — самозрозуміло — були жидам недозволені. Ось так коли жиди ідолослужили золотому тельцеві на пустині, то Господь строго їх покарав — бо ж ані жидам ані християнам не годиться поклашатися ідолам! Цього ж не дозволяє перша заповідь Божа! А проте Сам Господь для Своєї слави казав Мойсееві виконати різні прикраси до Кивота Завіта, мідяного змія, а то й велів: „Зробиш також двох херувимів золотих і кованої роботи, по обох боках пророчні“. Також

мудрий Соломон зобразив на дверях подоби янголів-херувимів. А вже як Слово Боже стало тілом і поселилося між нами, то тим більше не стало ніякої перепони, щоб уявити собі Бога в людській подобі і в образах. Бо як фотографія є дорога мому серцю тому, що нагадує мені дорогу близьку особу — так і зо св. образами. Вони ж нагадують мені невидимого Бога й Святих Його. Ті ікони приводять на думку їх чесноти та через те стають нам заохотою до доброго життя. А неграмотна людина з образів Святих читає добрі речі гейби з якої книжки. Ми цілуємо ті ікони устами, як патріярх Яков цілував окривавлену одержу любого сина Йосифа. Ми почитаємо й любимо ті святі образи, як ізраїльський нарід почитав Кивот Завіта — бож вони не кланялися ні дереву, ні краскам, а Богові, що в Його славу був кивот построений. Отже св. хрест то не кусок виструганої дощички чи там заліза, а св. знамено, що пригадує нам хрестну смерть Спасителя. Св. образи то не клаптик паперу, або кусок полотна — а подoba того Святого, що в небі живе й заступається там за нас. А це хіба кожний знає, що напр. ікона св. Николая, то не те саме що сам св. Николай, а лише пригадка на св. отця Николая, Який уже в небі. Як дивимось на ті св. ікони Христа, Богородиці, Святих старо й новозавітних, то так і пригадується ціла історія Старого й Нового Завіта і та пригадка приводить нас до добра й святости.

М. Середа.

Без Бога.

(Докінчення).

— Певно з місяць лазили ми з Оришкою по селі, розшукуючи ікони. Одного дня мав я під ранок, як за шибою почало благословлятися на світ, радісний сон. Ніби янголи знайшли мені ікону і внесли до хати. Схопився я з ліжка — і раптом відчув якийсь гострий біль у грудях. Кажу до дружини:

— Щось мені у грудях запирає... Сідай та з чистенького лантуха шикуй мені сорочку на смерть: чую, що наближається остання хвилина.

Сказав це дружині, зодягнувся, знайшов відерко і метнувся до копанки води принести. Наблизився я до копанки; дивлюся, і очам своїм не вірю: під вербою мій святий образ на камінь спертий і оповитий вишиваним рушником. Личко Боже на ньому сяє і очі блистять, наче зіроньки на небі. Помолився я побожно до образу, приніс його до хати і припинував на давнє місце. Ми з Оришкою з радісних ніг не чуємо під собою. Нарешті очуняли, попадали

навколішки, молимося і виспівуємо: — Христос воскрес із мертвих!

І спочила на нас Божа благодать: нізної ночі, чуємо, хтось у шиби стукає. Схопився я з ліжка, відчиняю сінешні двері і бачу на порозі голову нашої „сільради“, Демка. Один стоїть і під пахою паляницю з питльованої муки тримає. Вклонився низенько до мене і каже:

— Не лякайтеся, Карпо Терешковичу: прийшов я до вас не з хулою або злобою, а з молитвою; прийшов прославити Новозавітного Спаси, що з води під вербою вам знайшовся.

Я відповів йому:

— Трохи це мені дивно: ніби з вашого віроку церкву замкнули і отця Кіндрата до лишенців записали...

— Про це не згадуйте, справу цю треба інакше розуміти, — лагідно відповідає він. — Я теж злидні глотаю і велику сімю маю: треба всіх нагодувати і зодягнути...

Увійшли ми в хату. Він приставив до ікони церковну свічку (на цей випадок знайшлася у нього) і почав молитися. Помолився, поцілував образ, подав Оришці паляницю і, прощаючись, каже:

І те почитання св. ікон миле Богові, бо Він дуже часто тими образами, гейби Своїми руками, дає нам багато ласк і творить чуда, й звідси на всіх землях України Господь прославився широко чудотворними іконами святими. А ті всі іконоборці байбелники та їх прихвостні, що викидають св. хрест і образи з хати — творять лукаве перед Богом і Церквою, яка перемогу над іконоборцями святкує в т. зв. „неділю православія“ (перша неділя св. посту). Всі ті новітні сектанти та іконоборці роздирають болюче одноктану ризу Христову, є неслухняними членами Церкви, відпадають від неї, а відомо зо св. Письма, що хто не слухав Церкви — хай буде як грішник і митар.

Вони вводять теж заколот у нарід, що в гору й нещастю шукає потіхи в заступників Божих перед чудотворними іконами. Вони розбивають нарід на дрібні частини й приводять його до руїни. Кому дорога справа Христова, хто любить Обручницю Христову — Церкву Божу, хто бажає єдності, сили, могутності Україні, той не піде манівцями сектантства. Він тримається Христової Церкви — та й інших приводитиме до одної вівчарні Христової, щоби було одно стадо та Один Пастир — в Церкві і в Україні. *О. Годуцько.*

Присилайте передплату!

— Зі Сталінського „колгоспу“⁽⁹⁾ надійде в цих днях конторщик⁽¹⁰⁾ і начхлібзаг⁽¹¹⁾ теж помолитися до новозявленого образу, то ви не лякайтеся їх і до хати впустіть: вони з „приношенням“⁽¹²⁾ надійдуть.

Дійсно наступної ночі влізли до хати два Москля. Були вони зодягнуті по-міському: в „спіжжаки“⁽¹³⁾ поперх „толстовки“⁽¹⁴⁾, і в шкіряні кашкетки. В руках тримали „чамойданчики“⁽¹⁵⁾. В тих „чамойданчиках“ різний харч принесли: муку, цукор, крупи, нафту...

Питають мене:

— Де тут у вас новозявлений Господь переховується?

Підводжу я комуністів до ікони і перший даю їм приклад: знижаюся на колінки і поклін чиню. Вони теж на коліна поприпадали і голосно каються. „Начхлібзаг“ навіть від напруження зімлів: рукою по грудях вдаряє, чолом підлоги досягає, зубами скрипить і зворушено до Бога промовляє:

— Прости мене, Боже, гада смердящого і окаяного!

Помолилися вони, поприкладалися⁽¹⁶⁾ до образу, розважили Оришку „приношенням“, а мене строго упереджують:

Месійні прообрази.

Пророки, натхнені Св. Духом, предсказали вже сотки літ наперед усе, що відносилося до Месії-Спасителя. Але не лиш пророки, а і праотці та патріярхи вказували на Ісуса, і то не словом, але своїми ділами. Впродовж 3000 літ, від Адама до Йони, бачимо довгий ряд великих людей, що представляють Месію, а саме обставини Його народин, смерти, Воскресення і Вивищення. Так Адам представляв воплощення Сина Божого, Абель — Його невинність, Мелхиседек — Його священничий уряд, Ізаак — Його муки, Йосиф єгипетський — Його Вивищення, Давид — Його переслідування, Йона — Його Воскресення. Усе те — Месійні прообрази. „Весь суспільний устрій ізраїльського народу — каже св. Августин — був немов безупинним пророцтвом про Царя, котрого ожидало“.

1. АДАМ.

Адам є отцем усіх людей по плоті; наш Спаситель є Отцем усіх людей в далеко докональшим значінню, як Бог, Котрий нас сотворив і відкупив. Адам був царем землі; Ісус є Царем цілого світа: через Него і для Него все є сотворене. Спаситель є zarazом Священником цілого людства: Він жертвував Богу Отцеві в імені нас усіх належні Дари.

Адам засипляє в раю — Бог виймає йому

— Нікому не говори, що ми були у вас, — бо нам заборонено молитися: ми „партійці“⁽¹⁷⁾ і мусимо комуни триматися...

*

З лісового озера зірвався вогкий вітерець і дмухнув на нас болотяною прілілю. Насунулася тіч. Ми полишаємо горбок і простуємо степом до хати. Зоряна ніч миготить у долині блідо-зеленастим серпанком степового тумана... Я чую в душі чарівну музику місяця і зір, і металевий плюскіт вапнякових камінчиків під ногами.

— „Недовго тішився я, — болісно зітхав Карпо Терешкович: — Знайшлися харцизи, до міста написали, що я тримаю в хаті новозявлений образ. Одного дня стрінув мене на вулиці голова сільради і пошепки упереджує:

— Ховай скорше ікону, бо нечиста сила принесла з міста двох чекістів. Шикуються трусити тебе уночі.

Прибіг я до хати, метнувся туди, сіпнувся сюди... Нарешті надумався з Оришкою сховати образ у скрині, заторнувши в сорочку, яку пошила мені дружина на смерть.

Вночі увірвався до хати секретар сільради Дорош Сич, людина скажена і мстива, і два

ребро, з якого творить для нього товариш-ку життя, Еву. Спаситель засипляє сном смерти на хрестнім дереві, а тоді пробивають Йому бік і з рани виходить кров і вода, яка є символом Церкви, Його Обручниці.

Адам згрішив, і прогнаний з раю, був засуджений на працю, терпіння та смерть. Ісус Сам засуджує Себе на те саме за гріхи світа. Але Адам через свою вину чинить нещасливим ціле потомство, — а Спаситель спасає всіх людей. Справедливо пише про Него св. Павло: „Як через гріх одного чоловіка осудження на всіх людей, так і через праведність Одного на всіх людей оправдання життя“.

о. Степан Ковалів.

Після трагедії — далші трагічні випадки.

З марсейського замаху, в якому, як відомо, хорватські терористи вбили югославянського короля Олександра і французького міністра Барту — зроблено фільму саме під час замаху. Цю фільму сконфіскувала франц. поліція аж до покінчення слідства. Та проте спиритним підприємцям удалося перевезти копії цієї фільми до Англії, ще перед конфіскацією, а звідти до Америки. Фільму віз до Америки один корабель. Американські фільмові підприємці знали про це і вислали напроти

корабля літак, якого завданням було з корабля скорше фільму до Америки перевезти, щоби тут її можна було скорше висвітлити. Літак цей, пристосований теж до плавання на воді (гідроплан), долетів до корабля у віддаленню на кількесот кілометрів від американського побережжя. Море було сильно розбурхане. Тому фільму заховано в скриночці і спущено на лінві у море. Гідроплан спустився на море і його залога старалася скриночку вилучити. Тоді більша філя кинула випадково гідропланом о корабель і розбила його. З корабля опущено рятункові лодки. Пільота і двох людей зі залоги гідроплану врятувано, та механіка не врятовано і він погіб. Сензацією було те, що також ту сцену, як гідроплан ловив скриньку і розбився, зфільмовано. Бо випадок хотів, що тоді на кораблі находився фільмовий оператор. Та врешті фільму привезено і висвітлено в Нью Йорку — якраз у годину після прибуття корабля до пристані. Так отже зфільмовання поїздки короля Олександра до Франції було справді трагічне: погіб король, міністр Барту, один хорватський замаховець, фільмовий оператор, що накручував фільму, врешті механік гідроплану.

В Ковні, на Литві не прийняли на науку медицини ані одного жида, мотивуючи це тим, що лікарі-жиди часто поручають забіги, противні християнській науці.

чекісти. Перекинули все в хаті до гори дном і таки докопалися: знайшли образ на дні скрині в сорочці. Оришка з розпукки чекістам чоботи цілує і благає, щоби вони не виносили з хати святої ікони. Я теж у безтямі плигаю коло них і силкуюся врятувати з безбожних рук святий образ. Нічого не вдіяли ми: поглузували з нас чекісти, пострахали Соловками і винесли ікону з хати. Тільки вони зачинили за собою двері, як сердешна Оришка повалилася на підлогу, витягнулася і замерла навіки.

Викопав я коло керниці під вербами яму і поховав Оришку. Ховав без священика; відспівав положені молитви, вистругав вербового хреста і на її могилі поставив. Півсотні років прожив я з Оришкою в любові й згоді...

Нескоро загоїлася моя рана: сновигаю, було, дні й ночі в безтямі по хаті, і ніяк не пристосуюся до самотного життя. Кинеш думати про покійницю, як груди запалюються іншим, пекучим болем: шкода мені пограбованого святого образу. На самоті ще гіршу відчуваю тривогу, ніби такий докір на душі маю, що не спромігся врятувати святої ікони.

Пішов я вкінці до сільради і розпитую добрих людей, куди спровадили чекісти святий

образ. Довідався від них, що треба шукати образа в місті. Іду туди. Зполосував його повздовж і поперек, і нарешті на Шалинській вулиці в домі Ханикова знайшов того, з наказу котрого пограбували мені образ. Виклав я перед ним, нічого не криючи, всі свої страждання. Він і каже: „Той образ післали ми до Дніпропетровська. Наша організація там музей будує, до якого різні забобонисті пам'ятки, як прикладом ваша ікона, посилає“...

Простую я до Дніпропетровська. Два дні був у дорозі, бо йшов на піхоту. На третій — вхожу в покої, що музеєм безбожників прозивалися. Вислухав мене один панок з подзьобаним обличчям, посміхнувся згідливо, сердито здвигнув плечима і каже:

— Не зашкодило би для користі громадської заспіртувати і вас, товаришу, і тримати в музею, як пам'ятку з часів буржуйного панування. Про Бога у нас не вільно говорити: слово Бог з нашої мови ми викинули. Раджу, пануючи баш сивий вік, вертати вам до хати і заховуватися тихо, коли не бажаєте Соловок покоштувати...

Що я мав сказати йому, собаці! Вийшов з палацу, знизився на беріг Дніпра, сперся на

Десять пресових засад.

1. Передплачувати католицький часопис. Є це безхарактерність і злочин, коли католик підтримує пресу, яка явно або скрито виступає проти Христа і Його Церкви.

2. Поширювати між своїми знайомими католицьку пресу і вербувати їй нових передплатників. Апостолять доброї преси!

3. Всюди жадати й купувати тільки католицькі часописи, особливо в прилюдних читальнях, реставраціях, книгарнях, готелях, на двірцях і т. п.

4. Часопис читати тах, щоби кожний в поїзді, трамваї чи реставрації міг бачити його ноголовок. Не соромитися католицької преси!

5. Оголошуватися тільки в католицькій пресі і других до цього спонукувати.

6. Купувати тільки в тих, що оголошуються в католицьких часописах і покликуватися на оголошення. Через те скріплюємо часопис, бо оголошення і для найсильнішої преси є важною господарською підставою.

7. Дописувати як мога часто до свого католицького часопису. Правдиві, скорі й короткі звідомлення!

8. Творити по своїх парохіях пропагандові гуртки і парохіяльні „кіоски“, та в них продавати католицькі часописи.

9. Освідомлювати молодь про велику вагу і значіння доброї, католицької преси. „Пре-

са є в наших часах одною з найбільших сил, бо вона впливає не тільки на життя одиниць, народів, світу, але й Церкви. Тому старайтеся ясно усвідомити собі ці справи!“ Так сказав Святіший Отець Пій XI. до 1000 представників католицької молоді в Італії.

10. Не критикуй голословно католицької преси. Зате, коли вмієш, порадь і співпрацюй!

Відбулися надзвичайні загальні збори „С о к о л а - Б а т ь к а“, які покінчили з відомою сумною справою відмовлення послуху деякими соколами на III. Краєвому Здвизі. Збори величезною більшістю голосів відкинули резигнацію дотеперішньої Старшини та осудили некарність частин соколів. Тепер ще лише добре треба взятися до праці, щоби знова довести наше Сокілство до буйного розцвіту.

*

Цього року припадає 100-ліття уродин значного українського поета Ю. Федьковича. Ювілейний обхід мав відбутися в Чернівцях, — але румунська влада його заборонила. Тепер оснувався у Львові окремий Комітет, який ззиває влаштовувати по цілому краю Федьковичеві роковини в місяці грудні, сполучаючи цього року День „Просвіти“ з роковинами буковинського поета.

скелю, що проти Богомолівського острова; кле-ну люцинів і думаю: Коли ви, пройшовіти, на Бога війною пішли, деж тій милосердній правді у вас бути! деж того захисту від знуцання вашого шукати! А щось, мислю так, треба робити.

Пригадав я, що за кордоном теж наші люди живуть, і не заборонено їм до церкви ходити, Богу молитися. Не довго думаючи, покинув я землянку і що було в землянці, покинув могилку Орісі і два пуди картоплі, заховачі під кам'яною бабою на високій степовій могилі, і так як нині, що є на мені, пішов. Дякувати милосердному Богові та добрим людям, кордон перейшов щасливо...”

*

Коло воріт хати, Карпо Терешкович горнеться до моїх грудей і плаче... Я бачу при місяці, як скочуються йому на бороду сльози.

— „Я бірю і певний, що вам, молодшим, пощастить повернути на звільнену Батьківщину; — говорить він. — Розшукайте в Дніпропетровському музею мій сгятий образ і відслужіть перед ним на могилі моєї Орісі панахиду...”

...І плаче...

Я знаю, що я теж буду плакати, — тільки не зараз: сьогодні я чую на душі чарівну музику місяця і зір і металевий плюскіт ванпаків каміньчиків під ногами.

— О —

9) Колективне господарство, себто таке, де всі гуртом працюють і живуть. Большевики такі господарства силою на Україні заводять — але наш хлібороб не хоче їх, бо він привик бути сам дійсним господарем на своєму власному обійсті і полію.

10) Конторщик — дрібний урядовець.

11) Начальник хлібової заготівлі, себто большевицький урядовець, який здирає з українського селянства податки, платні збіжкам.

12) „Приношення“ — дарунок, гостиниць.

13) Блюзи військового крою.

14) Московська сорочка, закинана збоку на ший та підперезана ремнем.

15) Валізки, подорожні куфрики.

16) Поцілували.

17) Ті, що належать до комуністичної партії большевиків.

Продовження списку

наших Прихильників, нагороджених за точне вирівнання передплати за часопис „ХРИСТОС НАША СИЛА“.

21. Никола Кубашук, Тужилів — „Кожухів“.
22. Іван Гаврисик, Городниця — „Св. Великомучениця Варвара“.
23. Марія Гуськевич, Камінка струм. — „Хресний вогонь“.
24. Церковне Братство, Лапшин — „Пцілунок горбатенького“, „Лиш борися, не журися“, „Розмова між католиком і байбелником“.
25. Марія Струк, Копичинці — „Під сонцем Поділля“.
26. Роман Никодим, Добросин — „Грішник“.
27. Теодор Бучма, Камінка Криве — „На згайрищах“.
28. Чит. „Просвіта“, Увислі — „Квіти і кров“.
29. Евдокія Галушка, Чорноківці — „Веселка над пустарем“.
30. Анна Ортинська, Лука к. Сам. — „Вістун з того світу“.
31. Анна Грабова, Перемишль — портрет з надісланої знимки.
32. Дмитро Остапук, Черисів — „На передодні великих подій“.
33. Семен Юрчук, Тудорковичі — „Перші стежі“.
34. Олена Хомин, Букачівці — „Вадим“.
35. Іван Рибак, Великополе — 6 фотографій.
36. Юлія Вишиванюкова, Коломия — жіночий светер.
37. Гринько Рудик, передплата ХНС на пів року.
38. Дмитро Крук, Топорів — „Великий зрив“ і „Вістун з того світу“.
39. Катерина Паленга, Рівна руська — светер.
40. Микита Городецький, Межигірці — „Вістун з того світу“.
41. Дмитро Гринчук, Добросин — дрібні видання „Мети“.
42. Семен Гасій, Виспа — „Веселка“.
43. Василь Умриш, Кульчики — „Перші стежі“.
44. Софія Чикало, — светер.
45. Микола Бобань, Коровиця — „Грішник“.
46. Мих. Фурда, Угринів — хустина.
47. Василь Федюк, Гаврилівка — піврічна передплата Х. Н. С.
48. Павло Чукас, Тростянець — „Вадим“.

49. Дмитро Зарічний, Корні — „На передодні великих подій“.

50. о. Чопач, Ямна — 6 знімок.

51. Порфірій Атаманюк, Яблонів — „Львів“.

52. Ірина Кобрин, Жобква — піврічна передплата Х. Н. С.

53. Анна Арсенюк, Перерів — светерок.

54. Іван Кизик с. Мих., Нінів гор. — „Пцілунок горбатенького“.

55. Марія Процишин, Камінка — хустина.

56. Мих. Янюк, Семенів — „Під сонцем Поділля“.

57. Іван Гайда, Бзовиця — малі видання „Мети“.

58. Дмитро Ступак, Святкова вел. — „Україна і Польща“.

59. Настя Пшива, Бучач — „Веселка“.

60. Мих. Яреманюк, Підвербці — „Великий зрив“.

Щасливці, котрим припали нагороди, зволіють ласкаво зголоситись в адміністрації — в ранніх годинах і відібрати свої нагороди, або вислати поштою 50 сот. на кошти пересилки. — Власники нагород ч. 16, 44, 53, 39 зволіють прислати по 1 зол. на кошти опакування і порта.

— 0 —

В кількох словах.

Югословянський король Олександр внава жертвою політичного атентату. Він вибрався кораблем на відвідини до Франції. Але зараз у французькому пристаневому місті Марсею, коли їхав до мійського уряду, вискочив на ступінь автомобіля замаховець і револьверовими стрілами вбив короля, а також французького міністра закордонних справ Барту. Виявилось, що цей атентат вийшов з середовища хорватсько-македонських бойових організацій, які виступають проти Югославії та хочуть самостійности для Хорватів і Македонців. Атентат викликав велике розворушення в міжнародньому політичному світі. Новим королем Югославії став 11-літній син помершого Петро, а до його повнолітности управлятиме краєм регенційна рада, назначена в тестаменті короля Олександра.

*

Мадярський прем'єр Гембеш приїхав до Польщі. Політичні кола приписують цій візиті велике значіння.

*

Гітлер став досмертним президентом і канцлером Німеччини.

— 0 —

Євангелія.

Неділя 23.

І приплили в землю Гергесенців, що є напроти Галилеї. Коли ж вийшов на сушу, зустрів Його один муж з міста, що мав біса і від довшого часу не одягався в одягу, ані в хаті не жив, а в гробах. Сей побачивши Ісуса, упав перед Ним і закричав великим голосом та сказав: Що мені і Тобі, Ісусе, Сине Бога Вишнього? Благаю Тебе, не муч мене. Бо приказав нечистому духові, щоби вийшов з чоловіка; бо від довшого часу поривав його: і вязано його ланцюгами і в кайданах стережено; та розриваючи ланцюхи, гонений був бісом на пустиню. І спитав його Ісус, кажучи: Як тобі на ім'я? А він сказав: Леґіон; бо багато бісів увійшло в нього. І просили Його, щоби не наказував їм йти в безодню. А було там велике стадо безрог, що паслося на горі; і просили Його, щоби позволив їм в них увійти. І позволив їм. І вийшли біси з чоловіка і увійшли в безроги; і кинулося стадо з берега в озеро і потонуло. Коли ж те, що сталося, побачили пастухи, повтікали і розповіли в місті і по селах. І вийшли побачити, що сталося, і прийшли до Ісуса і знайшли чоловіка, з якого вийшли біси, одягненого, і при здоровім розумі, сидячого в ногах Ісуса, і злякалися. І сповістили їх ті, що бачили, як біснуватий одужав. І просило його ціле населення Гергесенської країни, щоби відійшов від них, бо обняв їх великий страх. А Він вступивши в човен, вернувся. І просив Його муж, з якого вийшли біси, щоби був при нім; та Ісус відпустив його, кажучи: Вертай в свій дім і розкажи, що тобі чинив Бог. І пішов по цілм місті, оповідаючи, що чинив йому Ісус.

(Лука гл. 8, ст. 26—39).

Неділя 24.

І сталося, коли вернув Ісус, прийняв Його нарід; бо всі Його дожидали. І се прийшов муж, на ім'я Яір, а сей був наставником божниці, і припав до ніг Ісусових, благаючи Його, щоби увійшов в його дім, бо була у нього донька одиначка дванадцятилітня, і та вмирала; а коли Він ішов, нарід тиснувся до нього. А одна жінка була кровоточива від дванадцяти літ, котра на лікарів видала весь свій маєток, і не могла ні в одного вилічитися; вона приступила з задку і доткнулася краю Його одягу; і зараз устало течення її крові. І сказав Ісус: Хто доткнувся Мене? А коли всі випиралися, сказав Петро і ті, що були з Ним: Учителю, нарід товпиться коло Тебе і ти-снешся. А Ісус сказав: Доткнувся Мене хтось, бо Я понув, що сила виходила з Мене. А жінка побачивши, що не втаїться, прийшла дряхля і припала до Його ніг та сказала перед усіма людьми, з якої причини доткнулася Його і як зараз одужала. А Він сказав їй: Доню, віра твоя спасла тебе; іди в мирі. Коли ще Він говорив, прийшов один до наставника божниці, кажучи йому: Вмерла твоя донька, не труди вже Учителя. А Ісус почувши відповів йому: Не бійся, тільки вруй, а буде здорова. І прийшовши в дім, не позволив нікому з собою увійти, тільки Петрові і Яковові і Йоанові, і батькови та матері дівчини. І плакали всі і ридали за нею. А Він сказав: Не плачте, бо не вмерла, тільки спить. І наосмізалися з Нього, знаючи, що вмерла, А Він взяв за руку і закликав, кажучи: Дівчино, встань. І вернув її дух, і зараз встала. І звелів дати їй їсти. І дивувалися її родичі; а Він наказав їм нікому не говорити, що сталося.

(Лука гл. 8, ст. 40—56).

МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ.

За тих, що вмирають несподіваною смертю.

В життєписах святих пустинножителів читаємо, що багато з них і в житті і на смертній постелі дуже боялися смерті. Так було з праведниками, що все життя провели на молитві, пості й добрих ділах... А що ж говорити про людей, що живуть, якби ніколи не мали вмерти? Їх ідеалом є червею, або золотий телець, і йому служать усе життя. Про небесні речі і не згадують — усе життя їх нічого не вяже з Христом, — хіба одна метрика. Що буде, як ненадійно заступає до них смертний косар? Який обрахунок зложать вони перед Небесним Володарем? Ще як прийде ожидаєна смерть після важкої недуги, то ще є слаба надія, що ті всі лукаві раби й ліниві навернуться. Але як вона впаде на них нечайно, як грім з ясного неба? Що тоді? Що станеться з їх душею, відкупленою Кров'ю Христовою?

Тож моїм Христа, щоб усі люди жили так, щоби були готові на кожний поклик ангела смерті; нехай праведники ще більше освятаються чесним життям, а грішники нехай каються поки час, а принайменше в останню хвилину життя. Тому з глибини душі за себе і за других: „Християнського кінця життя нашого безболізного, бездоганного, спокійного і доброго оправдання на Страшнім Суді Христовім“ — просім!

Щоденна молитва.

Божественне Серце Ісуса! В злучі з тим наміренням, яким Ти на землі віддавав славу Богові й тепер кожного часу віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви всі свої молитви, діла, слова, думки й терпіння нинішнього дня в нагороду за всі обиди, яких Ти дотепер дізнав. Жертвую їх особливу за Святого Отця Папу Римського, за св. Церкву, за навернення грішників і за всі намірення Апостольства Молитви, визначені на цей місяць і нинішній день.

Відпуст 100 днів раз на день. Папа Лев XIII, 19. 7. 1883.

~~~~~

ЗІ СВІТА.

В Англії, де живе небагато католиків, вибрали католика посадженим столичного міста Лондону. Це пятий з ряду бурмістр-католик з часу, як Англія відпала від Католицької Церкви. Цей вибір наробив великого шуму в Англії й свідчить про велике поважання до католицької релігії.

В Америці — пишуть поважні люди — готово прийти колись до кривавих розрухів проти жидів, що, як відомо, лучаться з комуністами й є шкодами та п'явками амер. суспільности.

Большевицький письменник Максим Горький, говорив недавно промову, і між іншим сказав: „Ми є ворогами приватної власности, що її так цинять інші народи...“ Таке і подібне він набалакав на зїзді комуністичних письменників. А тимчасом цей „ворог“ приватної власности має на гарному острові Капрі чудову палатку — та й якось її не вирікається в користь других пролетарів...

Бензина із рижу. Японець др. Ісобе найшов, що бензину можна витворювати з рижу. Японський автомобілевий промисл віддав винахідникові деяку кількість авт для досвідних їзд. Мають пробувати, як їх гонитиме ця рижева бензина, і надіються, що проби випадають для нового винаходу корисно та докажуть, що бензина, добута з рижу, в нічому не уступає іншим паливним матеріалам.

Цікаві дрібнички.

Небувалий контракт. Недавно вродилася донечка дуже музикальним родичам: батькові, славному скрипакові й матері, яка є донькою славного композитора й диригента. Ось ця дитина, яка має всього кілька днів, уже є предметом контракту на будучі музикальні виступи. А сталося ще так, що батько заключив контракт з одним підприємцем, ще заки дитина народилася... Підприємець думає, що зробив добрий інтерес. Думає він, що потомок такого славного батька-скрипака і — по мамі — такого славного композитора, буде якимсь музикальним чудом та принесе йому своїми виступами великі гроші... Перший виступ дитини має назначити батько. Цікаве, хто на тім інтересі добре вийде. Батько вже напевно щось заробив, але чи „вдідбе“ собі вклад спритний підприємця — побачимо. Так то люди вміють сьогодні робити інтереси, навіть на дітях, які ще не вродилися...

ий перстень з кременем. В Парижі відбулася недавно ліцитація одного перстня з п'ятикити, в якому був, замість дорогого каменя, вставлений — звичайний кремень. Мимо того виклична ціна перстня була аж — 1000 франків. Перебіг ліцитації був дуже гарячий. Покупці підбили ціну, аж врешті перстень набула одна дама за 4200 франків. І аж сіяла від радости, що набула цей клейнот так „дешево“. У найкрайшому випадку ювілер міг би дати за него 500 франків. В чому ж причина такої різниці? А в тому, що перстень носила колись славна драматична артистка Сара Бернард, яка вірила в його чудодійні свйства і думала, що її успіх на сцені залежав від него. На виступи вона його все вибирала на палець. Дістала вона його давно перед війною в дарунок від одної ворожки в Росії, перед своїм виступом на царському дворі. Вона мала тоді незвичайний успіх і сам цар дуже її оплескував. Цей успіх приписувала артистка перстневі. І цей колишній забобон вплинув на таке подорожіння перстня підчас ліцитації.

О Г О Л О Ш Е Н Н Я .

За оголошення редакція не відповідає.

Велика нагорода!

З огляду на це, що в листопаді припадає ювілей нашої фірми, як також отворення при нашій фірмі висилкового ділу, постановили ми роздати цілковито безплатно 20.000 жіночих костюмів між тих наших клієнтів, котрі замовлять у нас один такий комплект.

Щоби можна такий костюм безплатно одержати, треба розв'язати подану нище шараду і переслати її листом враз із замовленням на один з тих комплектів.

	5	

ПОЯСНЕННЯ: В чисті кратки слід вписати відповідні числа, щоби у висліді дали вони суму 15. (вздовж, вширш, і поперек).

Лише за 13.10 зол.

Висилаємо: 3 метри матеріалу подвійної ширини на мужеське вбрання, або на жіночий плащ, 1 мужеську сорочку в дуже добрім гатунку, 1 пару первородних трикотевих підстанців, 1 мужеський вовняний зимовий шаль, 1 пару зимових рукавичок, 1 елегантний пасок

до сподень з нікелевою клямрою, 1 шовковий крават, 1 пару дуже сильних шкарпеток і 3 мужеські хусточки до носа.

Лише за 13.60 зол.

Висилаємо: 4 метри матеріалу т. зв. „Панаміна“ на гарну spacerову жіночу сукню, 1 зимову або осінню хустку в гарні кольорові ясні або темні крати, 1 пару жіночих пантофлів (просимо подати розмір обуви), 1 жіночий пульвер у всіх кольорах, 1 пару жіночих реформ в добрім гатунку, 1 жіночу сорочку з шовковим гафтом у всіх кольорах, 1 жіночий вовняний шаль, 1 пару шовкових пантьох і 3 жіночі хустини до носа з шовковою обвідкою і 2 кавалки туалетового мила.

Лише за 26.50 зол.

Висилаємо: 1 штуку білого полотна 17 метрів, на білля воїлякого роду фірми F. K. Познанського Акц. Сп., 1 пару пікових ковдер на ліжка в елегантні жакардові квіти, 1 пару диванів на стіну в гарні ткани образи, 2 білі простирала і 3 ручники.

Повищі комплекти висилаємо за поштовою післяплатою на листовне замовлення. Платиться при відборі товару на пошті. Без ризика. Якщо товар не подобається, звертаємо негайно гроші. Адресувати:

Firma

J. Kalmanowski, Łódź 5,
skrzynka poczt. 30, oddział 37.

Увага: Користайте з доброї нагоди, розв'яжіть шараду, долучіть до замовлення, а дістанете зовсім даром гарний жіночий костюм, як нагороду за розв'язання шаради.

ПЕРЕДПЛАТА ПІВРІЧНО 1.20 ЗОЛ., РІЧНО 2.40 ЗОЛ. — Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, вул. Японська 7. П. пов. — Тел. 94-56. Видає „Мета“, Видавнича Кооператива з відповідальністю уділами у Львові. Редагує Колегія. Відповідальний редактор: Петро Козіцький. Друкарня „Діло“, Львів, Ринок 10.

Н Христос Наша Миша

ПОПУЛЯРНИЙ ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОГЛИБЛЕННЮ РЕЛІГІЙНО-МОРАЛЬНОГО І НАЦІОНАЛЬНОГО
ЖИТТЯ СЕРЕД УКРАЇНСЬКИХ РОДИН. ВИХОДИТЬ ДВІЧІ В МІСЯЦЬ.

Л ь в і в,

15. листопада 1934.

Ч. 22. (46).

СВЯТО ХРИСТА ЦАРЯ

І ПОСВЯТА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ НАЙСВ. ХРИСТОВОМУ СЕРЦЮ.

На останню неділю жовтня, у нас по старому календарі (т. зн. цього року на неділю, дня 11. листопада) припадало Свято, у яке католицький світ віддає честь нашому Спасителеві Христові Цареві. З цього приводу ВПреосв. Митрополит Андрей видав окреме Пастирське Послання, яке появилось в цілості у „Львівських Архієпархіальних Відомостях“ ч. X., а у виїмках — в „Меті“ ч. 44. В цьому Посланні ВПреосв. Митрополит основно пояснює значіння і вагу цього Свята, і взиває все Духовенство і вірних поклонятися Христові Цареві, влаштовуючи по всіх парохіях Інtronізації Христа і присвячуючи при цій нагоді весь український нарід Найсвятішому Христовому Серцю. Митрополичий Ординаріат поручив теж відповідну до того акту молитву, яку читається не лише в Свято Христа Царя, яке цього року вже минуло, але і на кожному Богослуженню, присвяченому Найсвятішому Христовому Серцю. Подаємо цю прегарну молитву в цілості:

МОЛИТВА ПОСВЯТИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Пресвятому Ісусовому Серцю.

Всемогучий Боже й Царю Слави, Ісусе Христе, що цілим серцем любиш увесь людський рід, а в Свому безмежному Провидінню безнастанно піклуєшся кожним народом зокрема, глянь милосердно на наш Український Народ, що з повною надією прибігає до Тебе, свого найліпшого Отця й премудрого Царя.

Ми, діти цього Народу, послухні Твоїй св. Волі, любимо всі народи, що Ти їх відкупив Своєю Кровю на хресті, а свій Український Народ любимо перед усіми іншими; тому то — з любови до нього, а радше до Тебе, наш Боже, — просимо: прости йому всі провини, поправ злі його нахили, а добрі скріпи, зми-лосердися над ним в його потребах, борони його перед несправедливостями неприяте-лів та зливай на нього обильне благословення Твого Пресвятого Серця.

Благаємо в Тебе також особливійшій опіки й помочі для нього, щоби серед стільки досвідів та спокус діавола і його слуг він міг і зберегти небесне світло Віри і поконати своєю витривалістю в добрім усякі труднощі та тим самим завсіди належати до благословенного Твого Царства.

Пішли йому святих Своїх слуг, щоб прикладом і словом були йому добрими провідниками, дай йому численне та добре й ревне духовенство. Заопікуйся його молодю, щоб ласки хрещення не тратила, а щоб одержувала основне християнське виховання, легко знаходила чесну працю й достаточний заробіток та виходила на вартісних синів Церкви й Батьківщини. Благослови всі родини, щоб панувала в них згода й любов, щоб батьки були прикладними й ревними християнами, а матері визначалися побожністю й дбайливістю в виховуванні дітей.

Стережи наші родини перед пошестю противного природі гріха, що нищить самі основи

християнського подружжя, а весь народ веде в погибіль. Заохоти зпосеред нас багато до досконалішого життя, поклич відповідних до монашого стану, до апостольських праць, до героїських жертв за справи Церкви й Народу. Просвіти всіх його синів, наклони їхні серця, щоб найліпше пізнали й визнавали св. католицьку Віру та тим почували себе щасливими, щоб стояли при ній непохитно, хоч і треба було понести мученичу смерть, та щоб на законах цієї св. Віри влаштовували ціле своє життя.

Благослови також і дочасне добро Української Нації. Дай їй на свободі розвивати її природні, Тобою дані сили, обдари її правдивою, незіпсованою освітою, благослови її праці на всіх ділянках економічного й політичного життя, науки й добробуту. Спасай безробітних від біди їх положення. Поблагослови всіх і все, щоб ця Нація, живучи мирно й щасливо, могла Тобі краще служити та при Твоїй допомозі одержати вічну небесну славу.

Пресолодкий Ісусе, Відкупителю людського роду, поглянь на нас, що покійно припали перед Твоїм престолом! Ми Твої й Твоїми хочемо бути; але, щоби з Тобою ще більше зєдинитися, це кожний з нас посвячується добровільно Пресвятому Твому Серцю. Багато Тебе не пізнало, багато від Тебе відступило, погордивши Твоїми заповідями; змилосердися над ними, Всещедрий Ісусе, і пригорни всіх до Свого Святого Серця. Будь Царем, Господи, не лиш тих вірних, що не відступили від Тебе не пізнало, багато від Тебе відступило, дай, щоби скоро повернули до родинного Дому та не погибли з нужди й голоду. Будь Царем тих, що звели їх блудні науки або розділили незгоди, й приверни їх до джерела правди та єдності віри, щоби скоро стало одно стадо й один пастир.

Будь Царем і всіх тих, що живуть у старому забобоні поганства або ісламізму; зволь і їх вирвати із тьми та привести до світла й Божого Царства.

Ще й поглянь оком Твого милосердя на синів того народу, що був колись народом особливо любленим. Нехай і на них, мов живущих відкуплення й життя, сплине та Кров, що її колись кликали на себе.

Дай, Господи, Своїй Церкві без насилля й злиднів вільно розвиватися, пішли всім народам лад і мир, вчини, щоб від краю до краю землі лунав лиш один голос: Слава Божественному Серцю, що в Ньому наше спасення, Йому честь і слава на віки.

А Ти, Царице й Мати усього християнського світа а тим самим Царице й Мати нашої України, Пресвята Богородице та св. Архангеле Михаїле і св. Володимире та св. Йоса-

фате й усі Покровителі нашого Народу, — за всіди опікуйтеся ним, щоб став народом святим та сповнив своє післанництво, валожене йому Богом, передовсім, щоб наверхув Схід до світла віри, щоб причинився до спільного добра людського роду, щоби був помічу та помічником св. Католицької Церкви, а Тобі, Христе, Цареві Слави, щоб приносив безнастанно славу, честь і поклон на вічні віки. Амінь.

Поширюйте католицьку пресу!

ІХ ЕКСЦ. АПОСТОЛЬСЬКИЙ ВІЗИТАТОР У ГР.-КАТОЛ. ДУХОВНИЙ АКАДЕМІІ.

Як відомо вже з попереднього числа нашого часопису, а саме з друкованого у нас листа ВПреоув. Митрополита, — у Львові перебуває саме Іх Ексцеленція о. Іван Гудечек, Апостольський Візитатор на всі три Епархії Галицької Церковної Провінції. В неділю, дня 4. ц. м. відвідав цей Достойний Гість також гр.-катол. Духовну Семинарію й Богословську Академію у Львові. Візита відбулася дуже торжественно. Іх Ексцеленцію витав Ректор Академії о. др. Й. Сліпий. Апостольський Візитатор уділив Благословення Найсв. Тайнами. У своїй промові зазначив, що Св. Отець особливо піклується українською католицькою Церквою, — а також висловився похвально про працю Академії.

ВІДВІДИНИ ІХ ЕКСЦ. АПОСТОЛЬСЬКОГО ВІЗИТАТОРА В ГР.-КАТОЛ. МАЛІЙ СЕМИНАРІІ.

В середу, дня 7. ц. м. Іх Ексц. Апостольський Візитатор відвідав гр.-катол. Малу Семинарію у Львові. Насамперед прислухався науці по клясах, а потім у каплиці відправив молебень та уділив Благословення Найсв. Тайнами. Була також повитальна академія з промовами ОО. Настоятелів і ученика, а крім того виступи хор.

ЮВІЛЕЙ МАРІЙСЬКИХ ДРУЖИН.

Минуло саме 30 літ від хвилини, коли у Львові повстала перша українська Марійська Дружина Пань. Тепер, коли організація Марійських Дружин сильно поширилася на весь край — з нагоди цього ювілею відбувся у Львові в днях 2., 3. і 4. ц. м. Ювілейний Зїзд Марійських Дружин Пань, який пройшов з великим успіхом. Започатковано Зїзд Службою Божою. Преоув. Іван особисто уділив Зїздові Архїєрейське Благословення.

В минулому числі нашого часопису ми помістили спогади о. Е. Бачинського, свідка вивезення Митрополита Кир Андрея на заслання в Московщину. Тепер подаємо мало знану знімку, яка представляє Експ. Митрополита в Москві, в 1917. році — коли Він, по упадку царської влади, вже вибирався їхати до Києва. Митрополит сидить в оточенні 2 латинських священників, одного священника — Білоруса, і одного священника — Українця, монаха ЧСВВ.

Боже Провидіння і нещастя.

Вчора приходять до мене професор С. Учився він ще тоді, коли течії радикалізму, лібералізму, атеїзму найбільше закручували людям голови. Ще і нині мій приятель не може позбутися того, „чим раз накупів“. Неустанно винаходить він закиди проти Бога, Його правд, св. Церкви, і немало клопоту мені завдає, щоб розігнати ті чорні хмари, що все нині насуваються і заступають сонце правди.

Не було це для мене новинкою, почути вчора з його уст, по звичайнім поздоровленню, такий оклик:

— Отче, нині ви певно вже побиті!

— Що нового винайшли ви, пане професоре? Напевно якийсь „незбитий доказ“, що Бога нема.

— Ні. Але я маю дещо вашому Богові закинути. Читайте.

Читаю: „Великі повені навістили Галичину. Знищили західню й середню частину Підкарпаття, а потім пиширилися з бігом Сяну та

Висли на північ. Великі жертви в людях, в худобі, в майні. До 100.000 людей треба буде доживляти до слідуєчого року“.

— Та я вже це читав, і більше разів.

— І ви жадного заключення з такого нещастя не витягнули?

— Чому ні, пане професоре! Ще і яке! Минулої неділі, коли булиб ви ласкаві загостити до нашої церковці, булиб почули, як я заохочував людей до жертвенности на користь потерпівших.

— Не про те мені йде. Але чи пригадуєте собі, як ви, отче добродію, мені говорили, що Бог, Котрий рядить світом, це Єство мудре, всевидюче, всесильне? Чи не бачите, що такі нещастя, такі катастрофи противляться, що-би хтось мудрий, котрий тим усім рядить, міг на таке дозволити? Нині мене вже не переконаєте. Найдурніший чоловік, колиб рядив світом, ліпше це робив би. І кажіть, як мені вірити в такого Бога!

— Не горячіться, пане професоре. Сідайте. Спокійно, по нашому звичаю, розглянемо це питання. Не думаю, що все зможу вам роз-

яснити, бо Божа мудрість є безконечна, і тому не сила нам розслідувати всі Його дороги. Всеж таки дає Бог світла людям доброї волі, щоб у всіх доглянути Його мудре Провидіння: в щастю і в нещастю. Ви не перші, що винайшли цей аргумент, а я не перший буду старатися на нього відповісти. Ось о. д-р Костельник у своїй книжечці „Світ як вічна школа“ дає на це дуже вдовольнюючу відповідь. Будь ласка, прочитайте. Нині я вам відповім по мійому, і це вас до читання тої книжечки підготує.

Позвольте, що перше виявлю мій великий жаль, що вас не було на земській кулі, коли Бог зачинав її творити і порядкувати. Ви певно булиб вашими „цінними“ радами не в однім „справили“ „недогляд й недотягнення“ Божі, а в потребі і самі дещо би змінили. Був би тоді певно „рай на землі“. А так... шкода, тай тільки...

Знаєте, пане професоре, ваш нинішний закид мені пригадує один знаменитий дотеп. Вечором сидить перед хатою мати, а її маленька донечка бавиться своїми забавками. З неба зазирає, гейби золотий „рогальок“, місяць. Нараз Марійка поглянула на нього, і кличе: „Мамцю! Мамцю!“

— „Що? — питає мати.

— „Дивися на місяць! Боя не мала часу його докінчити“.

Але вернім до нашої розмови.

Хто, або: що є причиною численних нещасть, катастроф на землі? Різні сили: вогонь, вода, грім і т. д. Вибухає вулкан або дрожить земля: хто це ділає? Сила вогню. Виливають ріки, заливають поля, забирають цілі села: хто це спричинив? Сила води. Та сама сила, підпорядкована під закони, приносить великі користі. Сила вогню напр. варить обід або топить руду в залізних гутах. Вода підпорядкована під закони обертає турбіну і витворює електрику, або спадаючи на млинське колесо меле зерно. Хто на землі підпорядковує ті великі природні сили під закони? Кажу: Бог. Але і чоловік уживає тих сил і їх підпорядковує під свої закони. Порівняймо, хто краще вміє їх підпорядкувати і звідки людство черпає більше хісна. І коли людське, менше совершенне регулювання тих сил видається вам мудре, то чому Богові з цієї точки робите докори?

Нашу дальшу розмову переповім у слідо-
ючому числі.

о. Володимир Стернюк
Редемпторист.

Висліди виборів до сільських громадських рад такі, що Українці здобули около половини мандатів.

Месійні прообрази.

2. АВЕЛЬ.

Авель є пастирем овець. Спаситель Сам Себе називає Пастирем, Свою Церкву називає стадом, а християн Своїми вівцями. Авель приносить жертву, котру Бог приймає ласково, — а відкидає жертву Каїна. Син Божий Сам жертвує Себе Свому Небесному Отцеві за нас; жертва ця ласкаво принята, а всі жертви Старого Завіту тратають свою стійність.

Авель викликає в серці брата зазисть і ненависть; виведений у поле, гине з його руки. Ісуса, виведеного в Єрусалим, засуджують жиди на смерть, з зазисти і ненависти. Але кров Авеля кличе о пiмсту проти Каїна. Кров Спасителя кличе краще, бо о милосердя для ворогiв.

За кару братовбивства Каїн засуджений на скитальство; Бог витиснув з нього на його чолі, щоби його ніхто не убив. Подібне пятно є витиснене на жидівському народі за богствбивство; зі всіх старинних народів він єдине живе досі, розсіяний по цілм світі, існує серед інших народів, не зливаючися з жадним, — хоч ніде не має власної батьківщини.

3. МЕЛХИСЕДЕК.

Коли Авраам після перемоги вертав з походу, вийшов йому назустріч цар Салиму Мелхиседек, священник Всевишнього, і зложивши в жертві хліб і вино, благословив Авраама. Авраам взаємно віддав честь Мелхиседекові та дав йому десятину добоичі. В особі цього царя-священника віддав Авраам честь майбутньому Месії, котрого той священник прообразував; бо про Месію було сказано: „Ти Єрей во вік, по чину Мелхиседекову“. Імя Мелхиседек означає царя-справедливого; Спаситель є самою Справедливістю. Мелхиседек є царем, а разом і священником. Безкровна жертва Мелхиседека з хліба і вина є прообразом Безкровної Жертви Нового Завіту, де під видамою хліба і вина приноситься Найсвятіше Тіло і Найсвятіша Кров Ісуса Христа.

Мелхиседек виступає самотній: не знаємо ні його отця, ні попередника, ані наслідника в священстві; наш Спаситель не має також ані отця земського, ані попередника, ані рівного Собі наслідника; бо священники є лиш Його слугами. Прообраз Мелхиседека показує нам Ісуса як Єрея віковичного, що складає в Жертову хліб і вино.

о. С. Ковалів.

Повітряні зброєння світових держав у 1934 р.

Ще в 1922 р. сказав один італійський генерал, що в наступній війні побідить той, хто матиме свободу ділань у повітрі підчас війни. У зв'язку з тим усі найбільші світові держави горячково зброються, побільшують свої летунські ескадри, відновлюють старші літаки, набирають і виправляють якнайбільше летунів. Кожна держава хоче мати якнайсильніше своє бомбардуюче, себто заціпне летунство. Бо воно є заразом найкращою обороною: просто тому, що може знищити летовища й апарати чужої держави. Сьогодні так усі насторожні і нервові, що кожна вістка про будову чи побільшення летунської ескадри обігає негайно цілий світ і викикує — дальшу розбудову летунства інших держав...

В Англії б. прем'єр Болдуїн представив дня 19. липня ц. р. план побільшення летунських сил Англії о нові 41 ескадри. Для цього міністр летунства устійнив висоту потрібних кредитів на 100 мільйонів доларів.

В Америці закуплено 90 літаків для лінійного летунства, а для бомбардуючого замовлено 81 машин нового типу. Окрім цього міністерство війни проектує закупити з початком 1935 р. ще 229 нових апаратів. Спеціальна комісія, що досліджувала питання повітряних зброєнь Зєдинених Держав, запропонувала, щоби скількість військових літаків збільшити взагалі з 1800 на 2300 штук.

В Італії бюджет летунства в р. 1933/34 зменшено на 58 мільйонів лір, але всеж таки існуючі апарати уліпшено і випущено кілька нових типів літаків.

В совітській Росії преліміновано на 1934 рік 200 мільйонів рублів на летунство. Крім цього є там громадянська, скажім, цивільна організація „Оссоавіяхім“, яка має великі зібрані жертви і закуповує літаки та вишколює пілотів. Скількість зайнятих у військово-му летунстві збільшено там з 30.000 людей у 1932 р. на 34.000 у 1934 р., а скількість літаків збільшено в тому самому часі з 1300 на 2230 штук.

Поруч цього побільшення видатків: людей іде уліпшення конструкції літаків. Так напр. у Німеччині є почтові літаки, які літа-

Шпирка.

ДЗВОНИ. Оповідання.

Наша громадська канцелярія вечором у п'ятницю, на другій Пречистій, то таки чисто подобала на чималий вулик. Вона собі й зовсім невеличка, і не таке було її колишнє призначення. За давніх часів склеїла собі громада халупину, щоби в селі від усякого припадку був — хай не придається, — громадський гарешт, бо такий прийшов був приказ від цісарсько-королівського пана старости. А канцелярія містилася завжди в тій хаті, де жив вїйт. Та як у всесвітній завірюсі, тай по тих усіляких менших завірюшках, пощедали на нашій землиці справжні вїйти, а настали якісь „наказні комісії“, тай як тих комісарів вища влада що чверть року наганяла, а нових неставляла, — наввірилося людям що пару місяців переносити книги, папері тай увесь вїйтівський крам з хати до хати. Тож громадські старші порішили: хай уже канцелярія буде на одному місці, — і з гарешту зробили канцелярію. І вже п'ятий з черги „комісар“ засідав на почесному вїйтівському ослоні, як у нашому селі приключилася незвичайна, небуденна подія: до „гміни“ прийшов вчора з почти лист. Не якийсь собі урядове письмо зі староства на пси або жомини, не якийсь „кавалек“ зі суду, — але лист. Таку новину розголосив по селі в передодень другій Пречи-

стої громадський присяжний. Ішов хата від хати тай гукав:

— Ану, господарі, взавтра вечором усі до канцелярії! У вїйта (так ще по давній звичці кликали в нас пана комісаря) є лист! Щось так, кажуть, пише той лист, що Москаль наші дзвони заслав до Варшави. Може їх нам віддадуть. Щось за того будуть ридити!

— А звідкіляж це письмо прийшло? — питав один-другий.

— Хто його знає — відказував присяжний, — мусить здалека, бо аж з пошти прийшло. Писар поїхав до міста, то нема кому прочитати. Вїйт несли письмо до ворендаря, але ворендар не годен усього прочитати. Сказав тільки, що щось пише за дзвони, що Москаль прислав їх до Варшави. Нехайно, взавтра, як писар вернуть з міста, будемо щось знати.

І йшов далі, до других хат.

Тай справді чималенький клопіт вийшов з письмом. У селі, крім писаря, ніхто не вмів читати. Таке вже, бачите, цікаве те наше село. Ані духовного отця, ані навіть дяка в нас нема. Правда, школа є, — та який спасибі з неї? Ще за небіжки Австрії якісь там пани згори прислали наказ, що наука в школі має йти по польськи, бо нібито село польське. А воно, те наше село, то, по правді сказати, не таке зівсім польське, тільки ось яка ковінька: частина людей ходить на сусіднє село до костела молитися, а не до нашої церк-

ють зі швидкістю 374 км. на годину, а вантажні можуть переносити навантажувальний 2000 кг і розвинути при тому на просторі 1200 км. швидкість 245 км на годину. А ось недавно підпоручник італійського летунства Агелль досягнув неймовірної швидкості 709 км на годину, себто 12 км на хвилину, або 200 метрів на секунду! Справді мороз іде поза шкіру, як почувати про ті страхотки, які нас ждуть під час майбутньої війни. Чи ми приготувані їх пережити — хоч би морально?

Відомий Евхаристійний Конгрес в Буенос-Айрес відбувся дуже пишнотно й величаво. Сам Кардинал Пачеллі, Заступник Св. Отця на Конгресі, сказав, що те торжество відбулося несподівано урочисто і засвідчило про глибину віри і набожності представників цілого світа.

На Литві, у столиці Ковні помер великий прихильник Українців д-р Пурицкіс. Він був кілька разів у Львові, приглянувся тут нашому життю, та опісля своїми цінними висновками й великими впливами ширив серед Литовців вагу нашої справи.

ви; але всі люди говорять по нашому, а не по польськи. Тільки „Отче наш“ говорить дехто по польськи. А вчителі, — то мало не щороку завжди нові та нові, і самі Поляки. І так вивчили дітей, що тепер ніхто в селі нашого письма не перечитає. По польськи то дехто дещо розбере, — але щож, коли не розуміє цього, що начитав. Богу дякувати й за це, що бодай діти до номерів наловчились. Зі школи пожитку обмаль, та бодай професорина має де перемешкати, мільйони собі з каси фасує, гміна в печі натопить, дещо зерна зсипле, тай... Але вертаймо до нашої справи!

Отож, як сказано, у нашій канцелярії на другій Пречистій, — а діялося це ще за тих блаженних часів, як то ми, харлаки, мільйонами орудували, — гуділо наче в улію. В канцелярії за столом сиділи війт, „заступець“ тай писар. Решта господарів, що встигли прийти до хати, мусіли на тому місці стояти, де всунулися. Вже неможливо було ані обернутися, ані поступитися, ані рукавом чогу з обличчя обтерти. А перед канцелярією, на вулиці, то так як на тій дощинці під очком від улія в Петрівку, перед вечором. А люди йшли та йшли. Хто скоріше поквалісився, то обперся на обидвох відчинених вікнах і слухав, як там тай про що у канцелярії радять. Сонце вже скотилося поза церкву, почало смеркати. Писар велів присяжному подати лампу з полиці. Пару хвиль минуло, заки

Стан озимих засівів, устійнений на основі звітів, які одержав Головний Статистичний Уряд з цілої Польщі, представлявся в дні 15. жовтня ц. р. у кваліфікаційних ступнях так (у скобках числа зперед року): пшениця 3.5 (3.2), жито 3.6 (3.2), ячмінь 3.4 (3.2), коношина 3.2 (3.2). Найкращий стан пшениці занотовано у воевідстві тернопільському 3.7, станиславівському і білостоцькому 3.6, найгірший у лодзькому воевідстві і на Поморі. Найкращий стан жита був у воевідстві новгородському і тернопільському 3.9, найгірший у лодзькому 3.3. Озимі засіви відбулися переважно серед сприятливих умовин, скількість вогкості в рілі була достаточна. Удачний був теж покій сїна. Збір околєвих рєстєин у всїх воевідствах був корисний. У південних воевідствах роблять шкоди миші.

— 0 —

В Німеччині від 1. листопада продають „молочний хлїб“, себто до звичайного хлїба додають пекарі дещо тєв. кондензованого молока і він є дуже здоровий і поживний, а лише 2 гроші дорожчий.

— 0 —

лампа з рук до рук замандрувала з мисника біля порога та до стола.

Заступник війта Прокій Галай встав за столом, відкашельнув і гукнув:

— Люди! (трошки в бесїді затинївся).

Всі втишилися, а він правив далі:

— Складте там хто до сусїда Максима та принесїть зо три, зо штири бараболї. Я буду бараболю краяти на платочки й класти на „шкелко“. Бо не буде лампа ггорїти. Люди! В канцелярії ддуже ддух! Моц чарєду, то лампа не має „дугу“.

За хвилину подавали вже Прокопові бараболї крізь вікно. Писар засвїтив лампу, присяжний кінчив витирати „шкелко“ полою кафтана, заступник кришив нєбжиком бараболю. Та лєдвє писар „шкелко“ заложив, уже гнїт почав пригасати. Тодї писар поклав кусок бараболї на краю „шкелка“ й полумя яснїше спалахкотїло.

— Алеж то з вас штудер, куме Прокопе, — обїззався війт, — таку штукеранцію придумали!

— Я ще при війську цього навчився — відповів заступник, і повїв зорєм по всїх: „Нє мовляв, котрий з вас таке втяв би?“

— Ну, війте, час не стоїть, ррадьмо, щєсь війте!

— Степане, — обернувся війт до писаря, — читайте нє того листа.

І подав йому тєписьмо.

(Продовження буде).

*) Гл. ч. 19.

НАИБІЛЬШИЙ ЛЕТ, ЯКИЙ ЗНАЄ ІСТОРІЯ ЛЮДСТВА.

Недавно відбувся т. зв. летунський рейд (змагання) на величезному просторі з під Лондону через Європу, Малу Азію, Індії, малайський архіпелаг, Австралію до Мельбурн. Дорога лету вивисла в повітрі 19.000 км., а в дійсності була більша ніж 20.000 км. До змагань приступило 70 літаків,* на яких летіло 100 найславніших летунів світу. Цей лет Лондон-Мельбурн уже раз відбувся і тривав тиждень. Останні змагання побили давніший рекорд і скоротили тривок лету до несповна 3-ох днів. Цей велитенський простір перелетів в останньому змаганні перший льомоторовий апарат, який називається „Комет“. На ньому летіли два молоді автілійські летуни Блек (35 років) і Скотт (31 років). Ось так перелет понад трьома континентами (Європою, Азією, Австралією) тривав несповна три дні, точно: 2 дні, 22 години, 59 минут і 50 секунд. Летуні вилетіли з Лондону в суботу 20 ц. м. о год. 6.34 минут 40 сек., а прибули до Мельбурн у вівторок 23 ц. м. о год. 5-ій, 34 мін., 30 секунд. Найбільший лет, який знає історія людства, знову зблизив — завдяки людському генієві і витривалості — континенти до себе. Подорож, що морем тривала колись у середніх віках, майже рік, потім через винахід пароплавів скоротилася до тижнів. Перші летуни скоротили її до одного тижня, а ось Блек і Скотт — до несповна 3-ох днів! Людське змагання вперед і вгору не має меж. Його не здержує ніяка перешкода. Підчас велитенського цього лету не обійшлося без нещастя, в якому згнули чотири особи. Але це сміливців не може страшити. Як важко на душі, коли подумати, що в цих змаганнях цивілізації і людей, матерії і духа, характеру і волі — нема Українців. Як ще більше важко чіткі інша думка, що в час, коли народи закріплюють за собою землі й славу, ми, стиснені на невеличкому просторі, де ще можемо бодай дихнути, — подаємо себе у распрі й крамолі...

Польський прем'єр Козловський вголосив до радя промову про державний бюджет та про господарку самоврядування.

Деякі польські часописи накликають християн оминати жидівські крамниці з тієї простої причини, що їх товар, хоч деколи дешевший, проте безвартісний і довго не тримається. От, як жидівська тачдита. Особливо остерігають перед споживчими крамницями, головню з передмістя, де не дуже дбають за охорність й через те населення шкодить собі на здоровлю — і на кишені.

ЗІ СВІТА.

Переродження Китайців. Те, що діється від кількадесяти років у Китаю, вказувало би на глибокий розклад китайського народу. Безперервні домашні війни, нужда й жахливий голод мільонів, а з другого боку визискування чужинцями природних багатств велитенської країни — ось у кількох словах образ того розкладу. Не дивота, що китайські патріоти хочуть відновити свій нарід, переробити душу Китайця, щоби зробити з нього творчу, едисципліновану і характерну одиницю. Для тієї цілі повстав там новий національний рух під кличем „нове життя“. Визнавці цього руху пересвідчені, що бомбардування населення всілякого роду упімненнями, наказами, порадами при всіх нагодах, на вулиці, дома, в кілі, в потягах, в ресторанах, паляриях опію, словом усюди — зможе перевиховати 400-мільонову націю і зробити з неї один, суцільний організм. Для нас цікаве, які то кличі ширить ця нова організація. І тому кілька з них подаємо (а в їх тисячі!). Н. пр. з обсягу доброго виховання: „Ввічливість і послух законові вигладжують дорогу життя“. „Не плюй, не кури, не їдз на вулиці“. „Смерть мухам і щурам“. „Мий щоденно лице і руки“. „Купайся якнайчастіше“. „Удержуй своє одіння у зразковій чистоті“. „Уникай вина, жінок і газардових гор“. З обсягу летунства: „Літак ріпатиме про долю в майбутній війні“. „Навчися літати, якщо хочеш змазати ганьбу останніх століть з історії Китаю“. Накази команданта Кантону, генерала Чен-Чіу-Танга: „Хлопці можуть заручуватися в 18-ім році життя, дівчата в 16-ім“. „Подружний звязок це завдання не посередників, лише родичів женихів“. „Подарунки з нагоди весілля, похоронів, уродин не повинні перевищати двох китайських доларів“ (щось около 2 злотих). Здається і нам, Українцям здалася би дуже така організація „Нове життя“. Чи не треба би нам напр. такого клича, який би всюди слід поміщувати: „Українці! не кусайтеся між собою, як кусаються кури, повязані за ноги...“ Або: „Змийте ганьбу останніх століть Вашої історії і перестаньте впоювати на Ваш провід. Шануйте Ваші власні авторитети“. Або: „Народне добро шануй і бережи більше ніж своє власне“. — Ой, здалося би напевно мати ці кличі все перед очима!

Радіо в цифрах. Один дотепний статистик обрахував, що одна радіостанція зужила на протязі року таку кількість нот, що якби укласти їх у формі вежі, то досягнули висоту 210 м. Літературні авдіції, видрукувані у формі лексикону, дали би в результаті 48 томів по 50 сторінок. Колиб видрукувати пресові відомості, що надаються через радіо на протязі року, то отрималиб денник вагою 15 кг.

Читання для наших дітей.

НЕНЯ Й ДОНЯ.

„Нене! Сніжок, сніжок! Перший сніг! О, як багато, які чудові білі зіроньки летять — падуть на землю, і вже біло всюди!“

Дитина тішилася, плескала в долоні, при-
тулювала своє гарне личко до шибки, чим
розплескувала свій носик, і цікаво слідувала
за зірками, що безкінця сипалися з висоти.

Нарешті підбігає Оля до нені, пригорта-
ється і просить:

— Ненечко! скажіть, звідки летять ті білі
зірки? Я думаю-думаю, і ніяк не годна при-
думати...

Мама бере свою пестійку на коліна, гла-
дить кучерика і каже:

— Правда, Олю, що в тебе є різні суко-
ночки?! Ти завсіди їх змінюєш; раз убиравш
білу, другий раз синю, правда?

— Так, ненечко! Вчора я носила червону,
а сьогодні зелену.

— А бачиш! Отак воно і з землею. Вона
донецькою Ісусика, та й Ісусик дарує їй пре-
гарні сукні, що вона їх на собі змінює чотири
рази в році. Весною вбирає яснозелену, лі-
том змінює на темнозелену, завітчану ріж-
ними квітками. Осінню ціла земля накидає на
себе жовто-червону плахту, а зимою білу, бі-
лесеньку. Та біленька сукня вшита з оцїх
білих зірок. Вона така, як твоя перинка, Олю.
Під нею тепло ростинкам, вона тріє.

— Нене, а як то Бозя дає зимі ту білу су-
коночку?

— Ісусик сидить на чудовім престолі, та
янголи оточують його. Кожний з них має в
кошичку багато-багато тих білих зірок. Ісусик
бере їх своїми святими руками і розкидає
широко-далеко по світі. Коли вже змучиться,
тоді янголи тихенько відходять і здалека спі-
вають Ісусові чудових пісень. Де Ісус не кине
тих зірок, — то там є тепло. Чи пам'ятаєш, як
тато розповідав тобі про теплі країни?

— Так, мамо! Туди летять у вирії наші
бузьки; я теж хотілаб там бути, нене!

— Може й будеш. Як виростеш велика, за-
працюєш собі гроші, тоді поїдеш у теплі краї.

— І візьму і неню і тата і ляльку з собою!

— Добре, доню! Гарно, що не забуваєш

про своїх батьків! Так і треба, бо Бозя вчить-
наказує любити своїх батьків. А тепер іди,
побався лялечкою.

Оля поцілувала свою любу неню, взяла
лялечку на колінця та розповіла їй усе, що
чула від своєї мами. Коли потім неня загля-
нула до кімнати, то Оля солодко спала зі
свою лялею і усміхалася через сон. Неня пі-
дійшла тихенько до любі дитинки, поцілувала
в біленьке чоло і тихцем вийшла. На дворі
сипалися білі Божі зірки, і вкривали чорну
злиднями українську землю...

Евг. Годуцько.

Цікаві дрібнички.

Мовчанка великих людей. Один з віденських
істориків завдав собі труда списати історію великих
державних мужів і вчених, які не визначалися говір-
ливістю. Так повстав обемистий твір у чотирьох то-
мах п. н. „Мовчані люди“. До таких мовчків нале-
жали: князь Вільгельм Оранський, князь Уелінгтон,
Наполеон, Бліхер, генерал Мольтке, лорд Кіченер.
Н. пр. славний англійський прем'єр міністрів Паль-
мерстон признав для розмови зі своєю жінкою
денно 5 слів. Нютон, найславніший з усіх фізиків, які
досі жили, відзивався що-лиш тоді, коли хто до не-
го звертався. Про славного історика Карлейля і його
приятеля лорда Теннісона оповідають так: Раз Тен-
нісон прийшов до Карлейля в гості. Привіталися без
слова, посадили напроти себе і в глибокій мовчанці
просиділи чотири години. Врешті лорд Теннісон
встав, подав приятелю руку і без слова вийшов.
Про ці оригінальні відвідини писав епієля Карлейль
до іншого свого приятеля так: „Лорд Теннісон це
незвичайно мила людина. Ще ніколи з ніким не про-
вів я часу так приємно і корисно, як тоді з ним“...

„Нове чудо світа“. У Парижі приступають до
будови вежі високої на два кілометри. Вона має бу-
ти атракцією всесвітньої вистави, яка відбудеться в
1937 р. Вежа Айфля, — як відомо, сьогодні найвища
будівля світу, — буде виглядати супроти нової вежі
як забавка. Ця нова вежа має при тому виконати
ще й інше завдання: вона має відіграти велику роль
при обороні Парижа перед летунською атакою. На
ріжних висотах вежі будуть побудовані летовища,
з яких дуже скоро можуть вистартувати (підне-
стися в гору) літаки. Такі летовища будуть побудо-
вані на висоті 600, 1300 і 1800 метрів. Кожне з лето-
вищ матиме форму перстенья проміру 150 метрів і бу-
де оточене муром грубим на 12 м., та накрите, от-
же забезпечене перед бомбами. На вилет літаків при-
значений отвір широкій на 25 м. На вершку вежі бу-
дуть змонтовані протилетунські гармати, рефлекто-
ри, радіостанції та астрономічні обсерваторії. На од-
ному з поверхів буде відчинена санаторія для недо-
ужих на груди. Очевидно санаторія буде чинна в ча-
сі миру. Вежа матиме на долі 240 м. проміру і буде
звужуватися в горі так, що промір вершка буде ви-
носити 40 метрів. Тягар вежі, яка буде побудована
лише з заліза й бетону, вноситиме 10 мільонів тон,
себто рівнятиметься ладункові мільона вагонів. Ко-
мунікація в нутрі вежі буде відбуватися при допомі-
15 вінд і кручених сходів. Часописи не подають,
скільки коштуватиме це „справжнє чудо“.

Велика картопля. Один Француз ви-
копав картоплю ваги 1.2 кілограма; вона є
кругла, 27 сантиметрів довга, 15 широка. Вче-
ні просліджують ту землю, де вродилася така
гарна картопля. А може в кого з нас зародила
така картопля?

Євангелія.

Неділя 25.

І се один законник встав і спокушував Його, кажучи: Учителю, що треба робити, щоби досягнути життя вічного? А Він сказав до нього: В законі що написано? Як читаєш? Він же сказав у відповідь: Люби Господа Бога твого всім серцем твоїм і всею душею твоєю і всею силою твоєю і всею думкою твоєю, а ближнього свого, як себе самого. І сказав йому: Добре відповів еси; се чини, а житимеш. Він же хочаби оправдати себе, сказав до Ісуса: А хто є моїм ближнім? А Ісус у відповідь сказав: Один чоловік йшов з Єрусалиму в Єрихон і попав між розбійників, котрі і обдерли його і рани завдали і відійшли, оставивши його на пів живим. А випадком один священик йшов тою дорогою, та побачивши його, минув. Так само й левіт, прийшовши на те місце і побачивши його, минув. А один Самарянин йдучи, прийшов до нього, і побачивши його, змилосердився, і приступивши, обв'язав його рани, поливаючи сльозами і вином, посадив його на свою скотину, привів його в господа, і доглядав його. А на другий день виняв два динари і дав господареві і сказав: Доглядай його, а що понад се видаш, я, коли поверну, віддам тобі. Хто з сих трьох, думаєш, є ближнім для того, що попав між розбійників? А він сказав: Той, що вчинив милосердя над ним. І сказав йому Ісус: Іди і ти роби так само. (Лука гл. 10, ст. 25—37).

Неділя 26.

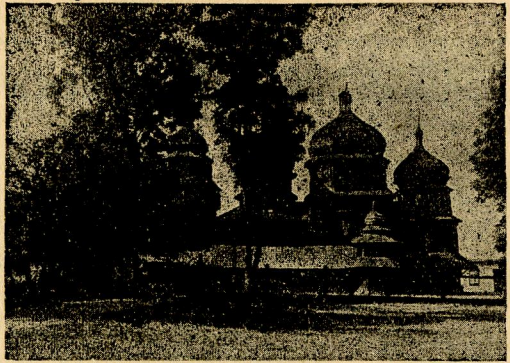
І сказав до них притчу, кажучи: Одному багатому чоловікові зародила нива. І міркував собі, кажучи: Що зроблю, що не маю де зібрати своїх плодів? І сказав: Отсе зроблю: розберу мої сходи і більші збудую, і там зберу всі плоди і моє добро, і скажу моїй душі: Душе, маєш багато добра, що лежить на многи літа: спочивай, їж, пий, веселися. І сказав йому Бог: Безумний, сеї ночі твою душу візьмуть від тебе, а те, що наготовив еси, кому буде? Так є з тим, хто собі збирає, а не в Бога багатіє. І сказав до Своїх учеників: Дялятого кажу вам: не журіться душею, що їсти мете, ані тілом, в що одягнетесь. Душа більш від поживи, а тіло більш від одежі. Погляньте на крики, що не сіють, ані жнуть; у котрих нема комери, ані сходи, а Бог кормить їх; а скільки ви далеко ліпші від птахів. Хто ж з вас журбою може додати до свого зросту один локоть? Коли отже ані того, що найменше, не можете, чого ж про інше журитесь? Погляньте на лілії, як ані не працюють, ані прядуть; а кажу вам, що й Соломон у всій своїй славі не одягався, як одна з сих. Коли ж траву, що сьогодні на полі, а завтра в піч кидають, Бог так одягає, о скільки більш вас, маловіри? І ви не шукайте, що їстимете, або що питимете; і не виноситесь в гору: бо того всего народи світа шукають, а ваш Отець знає, що ви потребуєте того. Ви ж шукайте тільки царства Божого, а се доложиться вам.

(Лука гл. 12, ст. 16—31).

ВНУТРІШНЯ ПОЗИЧКА РІДНІЙ ШКОЛІ.

Згідно з підписаною заявою на безиреєстрову внутрішню позичку Рідній Школі, позички недоплачені вповні до 31. жовтня 1934 припадають на беззворотний даток для Рідної Школи. Однак українське громадянство піднесло голоси, що з огляду на короткий речинець і на теперішній час матеріальної скрути — Рідна Школа не повинна би ще замирати речинця позички. Головна Управа РШ. признала ці погляди й порішила **ще не замирати речинця позички Рідній Школі до кінця грудня 1934.**

ЦЕРКВА СВ. ЮРА В ДРОГОБИЧІ.

Один з цінних жемчугів українського церковного будівництва.

ДОПИСИ.

Личаків переживав тепер кілька гарних хвилин як дві Академії Листопадові, висвітлювання образів у Читальні (йдуть далі) — а такі чи не найбільше піднесення духа спричинили ювілейні торжества у спомин 1900-ліття смерті Спасителя. Вони розпочалися на св. Дмитрія по вечірні проповіддю о. пароха й обходом довкола церкви після чого до молебня стануло 5 священиків. Шо дня вранці й ввечері — через 3 дні — в часі ювілейних Богослужень голосили духовні науки на переміну оо. Чемеринський і Годунько, а дуже численні св. Сповіді й Причастія засвідчили віру й ревність наших парохіян. Свято покінчилося в неділю наукою й величавою процесією в честь Терплячого й Торжествуючого Христа Царя. Гарний розвиток преси (н. пр. самої книжечки „Лиш борися — не мирися“ пішло понад 30 чисел, Хр. Наша Сила йде в 70—90 чч.) свідчить про щораз краще розуміння ваги друкованого слова, а вслід за тим — про ріст релігійної та національної свідомости.

Пеняки, пов. Броди. Світова хуртовина знищила церкву в Пеняках. Після війни треба було її відреставрувати, що потягнуло за собою значні видатки. Але ця робота ще нескінчена — і тому о. завідатель постановив продовжати даліше відновлення церкви в Пеняках. Але на це треба грошей. І ось діти з Пеняк улажують в якійнебудь садку свої забави і там складаються на церкву, а опісля ці гроші приносять до о. завідателя. Вже при такій нагоді зложили 7.22 зол.

Останні вісти подають, що в часі заворушень у Іспанії замордовано 27 священиків і ченців. Про 40 інших нема покищо вісток. Одного монаха посудили, що він шпигун; його побили, відтяли обі ноги, і так пів живого спалили... Ось до чого доводить безбожництво!

До концентраційного табору в Березі Картузькій вивезено з Яворова 3-ох Українців.

Гембеш, мадярський прем'єр, відбув дальшу свою політичну подорож, до Відня і до Риму.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення редакція не відповідає.

ДАРОМ НА ЗИМУ!

Узглянувши бажання нашої численної клієнтелі, продовжили ми до дня 24. листопада 1934 речинець, до котрого належить замовляти у нас один з нижче наведених комплектів, щоби скористати з призначених до поділу наших премій. Премії є ось які: 5 мужеських убрань з вовняного корту, 3 дамські плащі з найновішого вовняного матеріалу, 3 ватові ковдри і 3 штуки білого полотна.

Уважайте на наші рекламні ціни!

Тільки за 11.90 зол.

висилаємо: 4 метри найновішої матерії в гарні десені на дамську сукню, 1 осінню або зимову хустку в гарні колірові, крати ясні або темні, 1 пару дамських пантофель (подати міру обуви), 1 дамський, вовняний пуловер, останній крик моди, 1 мадагаскарську дамську сорочку зі шовковою вставкою Толедо, 1 пару трикотевих реформ, 1 пару шовкових панчіх і 3 дамські батистові хусточки зі шовковою мережкою.

Тільки за 12.90 зол.

висилаємо: 3 метри матерії на мужеське вбрання, або на дамське пальто, найновіші десені теперіш-

нього сезону, повної подвійної ширини 140 см., 1 мужеську сорочку дуже доброї якості, 1 пару першорядних підштанців, 1 мужеський зимовий пуловер в гарні жакардові десені, 1 пару нитяних скарпикот, 1 шовкову краватку наймоднішу і 3 мужеські хусточки до носа в гарні колірові крати.

Тільки за 25.90 зол.

висилаємо: 1 штуку білого полотна 17 метрів дуже доброї якості на білля всякого роду. 6 метрів фланелі, мягкой, пушистої, на всяке білля або на піжами і шльафроки, 6 метрів зефіру в модній пружки на мужеські сорочки, 6 метрів кремового полотна густого виробу на постіль або простирали, 5 метрів канвових фіранок до вікон в найгарніші жакардові десені і 9 метрів рушникового, чисто білого полотна або 2 білі простирали з колірним обводом.

Вище згадані комплекти, висилаємо за поштовою післяплатою на листовне замовлення. Платиться при відборі товару на пошті. Без ризику. Якщо товар не подобається, приймаємо назад і зараз звертаємо гроші. Замовлення адресувати тільки так: **F-ma Łódzko-Bielska Tkanina, Łódź, ul. św. Andrzeja 7/42.**

Увага: Дня 30. листопада 1934 оголосимо листу осіб, котрі отримали премії.

Велика нагорода!

З огляду на це, що в листопаді припадає ювілей нашої фірми, як також отворення при нашій фірмі висилкового ділу, постановили ми роздати цілковито безплатно 20.000 жіночих костюмів між тих наших клієнтів, котрі замовлять у нас один такий комплект.

Щоби можна такий костюм безплатно одержати, треба розв'язати подану нище шараду і переслати її листом враз із замовленням на один з тих комплектів.

	5	

ПОЯСНЕННЯ: В чисті кратки слід вписати відповідні числа, щоби у висліді дали вони суму 15. (вздовж, вширш, і поперек).

Лише за 13.10 зол.

Висилаємо: 3 метри матеріалу подвійної ширини на мужеське вбрання, або на жіночий плащ, 1 мужеську сорочку в дуже добрім гатунку, 1 пару першорядних трикотевих підштанців, 1 мужеський вовняний зимовий шаль, 1 пару зимових рукавичок, 1 елегантний пасок

до сподень з нікелевою клямрою, 1 шовковий крават, 1 пару дуже сильних скарпикот і 3 мужеські хусточки до носа.

Лише за 13.60 зол.

Висилаємо: 4 метри матеріалу т. зв. „Панамина“ на гарну spacerову жіночу сукню, 1 зимову або осінню хустку в гарні колірові ясні або темні крати, 1 пару жіночих пантофель (просимо подати розмір обуви), 1 жіночий пуловер у всіх колірах, 1 пару жіночих реформ в добрім гатунку, 1 жіночу сорочку з шовковим гафтом у всіх колірах, 1 жіночий вовняний шаль, 1 пару шовкових панчіх і 3 жіночі хустини до носа з шовковою обвідкою і 2 кавалки туалетового мила.

Лише за 26.50 зол.

Висилаємо: 1 штуку білого полотна 17 метрів, на білля всякого роду фірми І. К. Познанського Аки. Сп., 1 пару пікових ковдер на ліжка в елегантні жакардові квіти, 1 пару диванів на стіну в гарні ткани образи, 2 білі простирали і 3 ручники.

Повищі комплекти висилаємо за поштовою післяплатою на листовне замовлення. Платиться при відборі товару на пошті. Без ризику. Якщо товар не подобається, звертаємо негайно гроші. Адресувати:

Firma

J. Kalmanowski, Łódź 5,
skrzynka poczt. 30, oddział 37.

Увага: Користайте з доброї нагоди, розв'яжіть шараду, долучіть до замовлення, а дістанете зовсім даром гарний жіночий костюм, як нагороду за розв'язання шаради.

Наше Христосівське життя

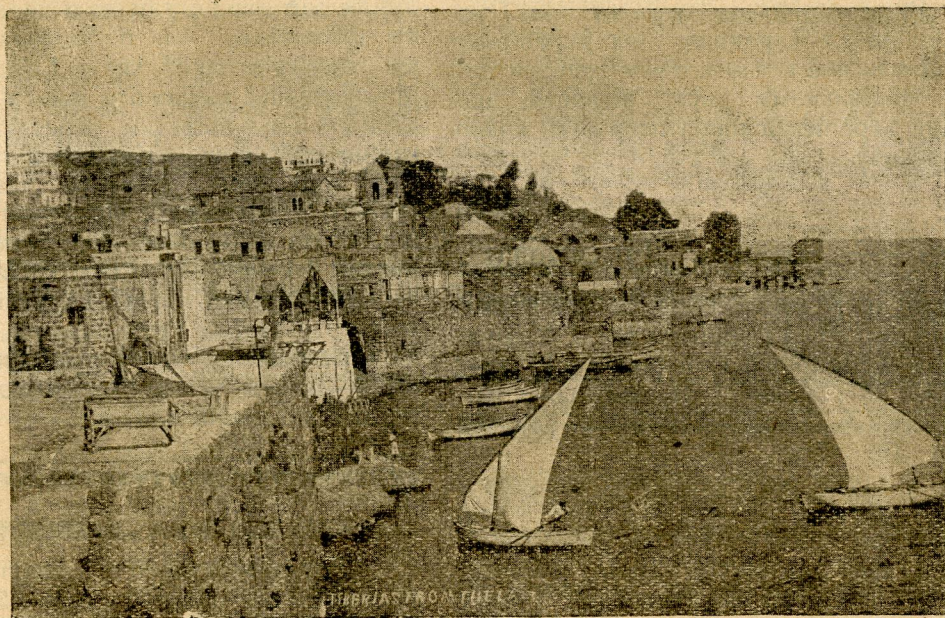
ПОПУЛЯРНИЙ ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОГЛИБЛЕННЮ РЕЛІГІЙНО-МОРАЛЬНОГО І НАЦІОНАЛЬНОГО ЖИТТЯ СЕРЕД УКРАЇНСЬКИХ РОДИН. ВИХОДИТЬ ДВІЧІ В МІСЯЦЬ.

Л ь в і в,

1. грудня 1934.

Ч. 23. (47).

Тиберіяда.

На знімці бачимо прегарний краєвид зі Святої Землі, Тиберіяду.
Озеро з човнами, а на побережжю старинне східне місто.

Боже Провидіння і нещастя.

(Продовження).

Припустім, що винайдено залізницю в 1934 р. По фєріях зібрався парламент, мають перевести голосування над прийняттям або відкиненням залізничного проекту. Попереджують промови. Висказали прихильники проекту своє захоплення; прийшла черга на противників винаходу. Виступає посол: „Достойні панове, — починає, — ви хочете поліпшити добробут людства. Але чи ви застановилися, скільки то нещастя принесе зі собою впровадження цього винаходу в життя? При роботах насипу не один утратить життя. А скільки то людей згине при копанню потрібних для залізниці тунелів. Вдови будуть вас проклинати, діти-сироти муть голодувати. Нераз міст над рікою під тягарем залізниці завалиться і подорожні потопляться. А скільки разів поїзд вискочить зі шин! Сотками люди будуть гинути при зударенню залізниць. Тисячі стануть по таких катастрофах на ціле життя страшними каліками. Вчисліть також катастрофи, спричинені злодійською рукою для рабунку, пімсти. Не згадую вже тих випадків де залізниці переїдуть звірята, вози, людей. І тому я жадаю, щоб ви не дозволили на такий шкідливий винахід“.

А тепер скажіть мені, що ви робилиб, будучи послом у соймі?

— Я голосував би за введенням залізниць.

— І я це зробив би. Але чому ви голосувалиб за прийняттям проекту?

— Бо тут іде про інституцію, що буде хосенна в необчисленій мірі для людства: у міжнародніх взаєминах, в торгівлі, взаєминах поміж горожанами, в мирі і у війні. А що одиниці потерплять, — то це в порівнанню до хісна є нічим.

— Добре відповідаєте, пане професоре. А знайте, що ви рівночасно дали відповідь на ваше оскарження Бога. Винаходи людські, як і речі сотворені Богом, є ограничені, тож і їх можливість творити добро є ограничена. Через це не перестають вони бути добрими і хосенними. Візьмім Месину, що лежала у стіп вулкана. Одної ночі вулкан вибухнув, камінням, розпаленим попелом, лязвою зруйнував ціле місто, і заки сонце зійшло, 200 тисяч людей згинуло під румовищами. Хто знищив місто і поубивав людей? Вогонь. Нехай та сила в землі остигне, — то не буде убивати людей, не буде руйнувати міст, але що потім наступить? Все на землі завмре, запанує пустка як на місяці. Коли мені не вірите, запитайте учених. Чи знаєте, що написав учений природознавець де Ляпаран, коли рознеслася вістка про катастрофу на Мартиніці? Ось його слова:

„Ці, що викрикують проти природи з нагоди катастроф, краще поглянулиб на загальну економію світа. Вони побачилиб, що без тих вулканічних сил земля пересталаб існувати. Морські хвилі, рвучі ріки роздробилиб землю і занесли би до моря. Море розлилося би по цілій землі, бо не булоб жадної застави, жадного горбка. Те все вже давно булоб прийшло, давно перед появою на землі чоловіка“.

Від вогню можна би перейти до води і вказати її хосен. Без неї земля булаб пустинею, не булоб ні урожаю, ні поживи, ні життя. Ріки і дощі є конечні; але вони мають ту слабу сторону, що спричиняють часом виливи. Несправедливо адже числити тільки шкоду; обчислім також хосен тих річей та порівняймо разом. Хоч багато людей погинуло від вогню і води, — скажу: тисячі — то завдяки їм живуть мільярди людей. В пропорціональнім відношенню це буде: 1 чоловік умирає на мільон, що живе. Скажіть мені, чи є який людський винахід, котрий міг би похвалитися таким відношенням шкоди до хісна? І коли, пане професоре, не посуджуємо винахідника Папіна за залізничні катастрофи, то чому оскаржувати Бога за катастрофи в природі?

— Добре, отче добродію, відповіли ви мені, і дуже цікаво. Але я вам скажу, чому я не посуджую Папіна за залізничні катастрофи, а посуджую Бога, коли якесь нещастя навістить людський рід. Правда, я бачу, що Бог мудріше поступає ніж наймудріші люди, і відкликаю це, що я сказав на початку. Але коли ваш Бог є безконечно мудрий, всевидючий і всесильний, то Він може зарадити тим недостачам природи. Ось чому мій сумнів зглядом Божого Провидіння не уступив, але новий насунувся.

— То значить, пане професоре, що ви домагаєтеся чуд від Господа Бога. Але чи Бог повинен ті чуда ділати?... ось ціле питання.

(Продовження буде).

о. Володимир Стернюк
Редемпторист.

Вбивство югословянського короля знайде свій відгомін на терені **Ліги Націй**. Югославія вислала в тій справі до Ліги письмо, в якому обвинувачує Мадярщину, що вона спричинила посередно відомий атентат у Марсею. Мадарська преса пише, що не лякається висвітлення куліс марсейського атентату.

—о—

В Будапешті оголосили присуд у справі Сильвестра Матушки, який свого часу спричинив кілька страшних залізничних катастроф у Мадярщині, Австрії і ін. Суд признав Матушку винним душогубства в 22 випадках і намаганого вбивства в 14 випадках. Суд засудив Матушку на кару смерти.

Месійні прообрази.

4. ІЗААК.

Одною з найцікавіших подій з патріархальних часів є жертва Авраама. Хоч у Старім Завіті не було людських жертв, одержує цей Патріярх від Бога приказ принести свого єдинородного сина Ізаака в жертву. Послушний Авраам хоче вже Божу волю сповнити. Але Бог приймає його охоту за вчинок. В останній хвилині відкликає приказ, поновляє благословення й обітницю, а Патріярх, перейнятий вдячністю, жертвує Богу ягнятко замість свого сина.

Жертва Ізаака є живим образом будучої жертви Ісуса Христа. Ізаак є наймилішим сином свого отця; наш Спаситель є наймилішим, єдинородним Сином Бога Отця.

Ізаак був засуджений на смерть невинно. Послушний, несе мовчки на плечах дерево, на котрім мав бути жертвуваний, вступає на гору Морію, дає себе звязати на костирі й покірно кладе шию під ніж. Ісус Христос, засуджений на смерть невинно, по волі Небесного Отця, тихо мов ягнятко несе тяжкий хрест на гору Голгофту та дає себе розпяти без опору та нарікання. Але Ізаак не помер тоді, бо був лише прообразом Христа. Спаситель, Котрий є дійсною Жертвою, справді потерпів смерть за спасення людського роду.

Прообраз Ізаака заповідає нам: а) що Спаситель умре на приказ Свого Отця, Котрий Свого Єдинородного Сина дав на спасення на спасення людського роду і б) що умре на Голгофті.

5. ЄГИПЕТСЬКИЙ ЙОСИФ.

В ряді пізніших Патріярхів найвизначніше місце — так ізза своїх чеснот, як ізза свого впливу на пізнішу долю вибраного народу — займає Йосиф, котрий був останнім жидівським Патріярхом. Його також уважали все за один із визначніших прообразів Спасителя.

Йосиф був наймилішим сином свого батька; мав сні, котрі заповідали його майбутню величність, і тому був предметом зазвисти своїх братів. Спаситель, наймиліший Син Божий, розповідав жидам про Свою Божу природу та про свою будучу славу, через що також був зненавиджений ізраїльською старшиною.

Йосиф, прибувши до братів, дізнав великої кривди, бо його продали в неволю до чужого краю; невинно сидів у в'язниці в товаристві двох злочинців. Одному з них — підчасому — предсказав освободження, а другому — пекареві — смерть. Спаситель терпів найневинніше. Зрадив Його ученик, видали Його жиди поганам на смерть. Висів

на хресті між двома розбійниками, з котрих одному предсказав небо, а другий був погублений.

Йосиф спас Єгипет в часі великого голоду; оголошено його спасителем Єгипту та віддано йому належну почесність у цілїм краю. Ісус Христос став Спасителем світа і відбирає Божу честь на цілїм світі за те, що спас світ, який гинув з браку Божої ласки.

Браття Йосифа, притиснені голодом, постановили йти до Єгипту. Жиди також вкінці навернуться до Ісуса і приймуть Христову віру, як це предсказав у своїх пророцтвах Осія (Осія, 3, 4—5).

Прообраз Йосифа учить нас: 1) що Спаситель буде засуджений невинно; 2) що віднесе побіду над ворогами та що великодушно їм простить. (Продовження буде).

Ставаймо до боротьби з неграмотністю!

Головний Виділ Товариства „Просвіта“ і Комісія для поборювання неграмотности при тому ж Товаристві видали відозву, в якій закликають усе українське громадянство до боротьби з неграмотністю. У відозві м. ін. пишеться:

Чи знаєте Ви, що неписьменність — це джерело людського рабства?

А чи знаєте Ви, що половина українського населення Галичини та три четвертини його на північних землях — це люди неписьменні?

І чи знаєте Ви, що яких три мільйони Українців на наших західних землях — не знає сьогодні основ грамоти?

„Просвіта“, що перша проголосила війну цьому найбільшому й найстрашнішому ворогові нашого народу, —

„Просвіта“, яка що року збирає нових борців на нього, —

„Просвіта“ — кличе Вас сьогодні:

У бій із тим нашим ворогом найстрашнішим, у бій з темнотою!

А це річ нелегка. Тимто до тієї велитенської боротьби мусимо стати всі — всі свідомі й письменні Українці!

Тут не важно, чи для цієї боротьби зберемо цілі курси, чи утворимо менші гуртки, чи поведемо масово одиничне навчання (так, що одна письменна людина працює над одною неписьменною), — а важно, що до тієї боротьби станемо спільно в усіх низових клітинах нашого національного організму.

Нехай лунає скрізь по українських землях:

Смерть неписьменності!

Через грамотність — до зрозуміння прав та обов'язків, до громадянської свідомості!

О. Годунько.

СВ. ЮР.

Оцей дзвін зберігся до сьогодні на сучасній дзвінниці церкви св. Юра.

Першу муровану церкву „св. Юриві, старовинному Оборонцеві народу“, почали будувати в 1363. р., а скінчили будову в 1437. р. Вона була побудована в тому самому часі що й вірменська церква, й будував її шлезький будівничий Дорінг, на зразок українсько-византійських церков; широка яких 12 м.

Про ту церкву нема так багато записок. Згадаємо сумні й радісні. От прикладом у перший день Різдва 1584 р. на церкву напали слуги польськ. архієпископа Соліковського, вигнали з церкви священиків Саву й Івана та опечатали церковні двері. Український владика Геден Балабан вів судовий процес з цим архієпископом і аж після 3 тижнів дійшов свого права. Та є теж радісні хвилини. В 1648 р. на Святоюрській Горі стояв відділ українських козаків Хмельницького, а на самій церкві св. Юра завісили козацький прапор. В 1655. р. під св. Юром був головний табір Богдана, а то й сам гетьман і військова канцелярія Івана Виговського стояли десь близько св. Юра. В самій церкві гетьман приймав висланців міста, а під церквою приймав посла польського короля. Пізніше, в 1672. р. церкву знищили Турки, а в 1695. р. треба було боронитися стрілами з гармат і рушниць перед хижакськими Татарами. Аж єпископ Йосип Шумлянський подбав як слід за церкву. Він побудував при церкві каплицю св. Прокіпа під дзвінницею з південного боку, і другу каплицю Покрови Пресв. Богородиці 1700 р., де примістив чудотворну Ікону Богородиці зі Спаського монаст. в Тереховлі. Він теж поручив, щоби вище згаданий дзвін „був в особливій охороні“. Він подбав, щоб славні колись святоюрські ярмарки знову розрослися для добра укр. населення, він заснував тут друкарню, й побудував собі „маленьке, дерев'яне“ помешкання, що стояло до 1760 р.

Та поволі наступали новіші часи, нові вимоги. Імя укр. Церкви та її вірних дітей треба було піднести й виробити належне почесне місце. Треба було величавого храму для слави Божої і скріплення Українців. Це величаве, славне й могутнє діло виконав великий єпископ Атанасій Шептицький.

В 1744 році по наказу Еп. А. Шептицького розпочали величаву будову теперішньої церкви. Вперед іще розібрали стару, вузьку й темну церковцю з 14 віку й каплицю прибудовану Еп. Шумлянським. Будову вели на власний кошт жертволюбивого Єпископа аж до його смерті в 1746. р. У своєму заповіті

він поручив дальшу будову своєму племінникові — Єпископові Львові Шептицькому. На цю будову той благородний покійник лишив поверх 116 тисяч золотих. Крім цього духовенство зложило майже 373 тисячі, а відсотки з фундації Еп. Атанасія дали 278 тисяч. Також сам Еп. Лев Шептицький давав і власні кошти, а то і ліс і цеглу з своїх цеголень. Камінь на будову брали з каменоломів у Полянці з „львівських гір“, та з старої церкви і скелі з гори св. Юра. Вапно купували в Голоску.

(Кінець буде).

Літаки чи панцирники?

Коли сьогодні читаємо про ті безконечні дебати на різних конференціях роззброєння, то мимоволі виринає питання: що краще? чи зброятися лише в повітрі, чи теж і на суші та на морі? Пощо н. пр. видавати сотки мільйонів на військові кораблі, коли кілька бомб з літака може затопити і найбільший панцирник? Чи не краще всі гроші, всі зусилля обернути на розбудову повітряної фльоти? Ось голюси, які щораз частіше лунають на сторінках фахових військових журналів, може й у тиші габінетів генеральних штабів та на трибунах парламентів, з нагоди дебат над військовими бюджетами — і в пресі з нагоди конференції роззброєння.

І поруч з тим ідуть теоретичні міркування, чи справді в майбутній війні рішатиме літак, чи справді на інші роди зброї нема вже місця, згідно чи сухопутне військо і військова флотія відіграватимуть лише побічну, спомагачу роль?

Як представляють собі сьогодні військові люди теоретично майбутній летунськоморський бій? Ось розвідчі літаки найдуть неприятельську флотію і з легкістю означать її величину, місце побуту, напрям шляху. Тоді туди відлітає неприятельська ескадра літаків, різних бомбо- і торпедометів, атакує неприятеля, засипує його градом тисячкілограмових бомб і легких торпед так, що після кількох таких атак, що тривають кожна по кілька хвилин, неприятельська флотія не існує. Ось цей теоретично-можливий образ піддають тепер практичним дослідом, себто справджують на різних практичних маневрах, на скільки це справді так відбудеться та на скільки можна оборонитися перед таким знищенням з повітря.

В цьому напрямі йде теж розбудова морської фльоти. Кожний військовий корабель дістає тепер спеціальні легкі гармати і скоростріли на спеціальних понад покладах піднесених підбудовах, яких завданням буде обстрілювати неприятельську ескадру літаків.

Сьогоднішні морські панцирники значно різняться від передвоєнних, згідно від тих, які будовано тому 20 років. Н. пр. французький панцирник „Дункерка” має на своїм покладі 12 скорострільних малих (75 мм.) гармат, які можуть дати 300 стрілів на мінуту. Поза тим має він цілий ряд батарей машинових крісів, змонтованих по чотири на одній підставі. Одна така батарея дає 1800 стрілів на мінуту. Все те так зладжене, що може стріляти на всі боки вгору. Спеціальні точні апарати означають докладно на небі місце появи неприятельської повітряної фльоти і подають точний приціл. Уявім собі отже появу літаків. Тоді в місце появи спрямовується гураган стрілів і кількадесят тисяч виступів смерти зустрічає свого крилатого ворога. Адже одна куля скорострілу може, вбиваючи пільота або розбиваючи бензиновий резервуар, унешкідливити такого літаючого бомбомета.

Та тут приходить ще один момент, який значно ослаблює небезпеку повітряної фльоти, а за те підносить вагу воєнного панцирника. Не так то легко його згори трафити і не так легко його розбити. Практика недавньої війни і теперішні воєнні маневри дають на це багато цікавого матеріалу. Н. пр. німецький кружляк „Гебен”, який у 1917 р. застряг на міліні в Дарданеллях, заатакувало 270 літаків, з яких кинено 15 тон (1 тона = 1000 кілограмів) бомб. Корабель був трафлений багато разів, та мимо цього не дізнав

поважніших ушкоджень. Він був далі здібний плавати і стріляти. — Недавно відбулися англійські маневри, підчас яких пороблено такі досвіди. Панцирник, на якого кинено 233 бомби з літаків, трафлено лише 10 бомбами, на другий кинено 114 бомб і ні одна не трафила. Знову інший, трафлений п'ятьма бомбами, кожна 500 кг. ваги, таки не пішов на дно. На американських мачевах кинено на один панцирник 900 кілограмову бомбу і один 36.5 центиметровий гранат з висоти 1200 метрів і панцирник не потонув.

Крім цього кожний новопобудований панцирник має спеціальну охорону перед летунськими бомбами. Це є панцирі зі спеціальної сталі, грубої на 15,9 см. Згаданий французький панцирник „Дункерка” має панцир над покладом, що хоронить його перед 500 кілевими бомбами, киненими з 3000 метрів висоти! Ось куди йде людська винахідливість! З одного боку розбудовує атаку, а з другого приготує відповідну оборону. І тому при зброєнню, яке тепер у цілому світі йде, не занедбують морської воєнної фльоти. А найбільші летунські могутності світу, якими сьогодні є Англія, Америка й Італія, розбудовують тепер одню і другу: зброяться далі і в повітрі і на морі. На кожний випадок прийдешні морські бої це будуть проймаючі жахом картини, супроти яких те, що діялося в недавній війні на морю — буде виглядати мов диточа забавка...

Шпирка.

ДЗВОНИ.

(Продовження).

— Люди, ану, тихо там, писар будуть читати! — гукнув присяжний, що стояв біля порога. Ущух гамір у хаті й на вулиці, писар встав і яв читати:

— До поштенної зверхности гмінної в Темрявинцях. — Перші мої слова того листа до Вас: Слава Йсусу Христу! а маю надію, що мені відкажете: слава на віки! А тепер повідомляю Вас, що яким був дві неділі тому в Варшаві, бом їздив тамтуди за дзвонами нашої церкви, том видів там на цвинтарі коло одного костела межі всілякими дзвонами й Ваш дзвін, бо було на ньому написано великими літерами: Темрявинці. Наші егомосьці сказали мені яка до Вас адреса, то я пишу до Вас оце письмо. Назбирайте в селі межі людьми отак з десять мільонів марків, виберіть собі два мудрі чоловіки з гміни, дайте їм ті гроші й нехай їдуть до Варшави й привозять дзвін. А там, у Варшаві най ті люди підуть до Митрополичої Канцелярії, там їм дзвона зважать на вазі й за кожну малу килу треба заплатити 15 тисяч марків. Як дзвін буде мати

ваги за єден корець пшениці, то заплатите єден мільон і ще половину. А як гроші заплатите, можете собі дзвін забирати. А обійдїть там на цвинтарі всі дзвони, може знайдете ще й другі Ваші дзвони, бо я йно на тім однім дзвоні вичитав Темрявинці. А тепер поздоровляю Вас всіх і зичу Вам свої дзвони відшукати. — Степан Друш, секретар гмінний з Охавки.

— Нема що, люди, треба їхати, — заявив „заступець” Прокіп, тай поклав свіжий кусок бараболі на лампу.

— Ба, певне, що їхати, — притакнув наказний війт, — але де взяти тільки грошей і хто би то такий поїхав? Гей, люди, кажіть!

Знов гамір счинився. На хаті загуділо враз 30—40 голосів. Війт палицею тарахнув по столі:

— Тихо там! — гукнув. — По одному балакайте! Хто хоче?

— Я! — обізвалося знову нараз 20—30 голосів.

— Тихо! — ще раз комісарська палка бевхнула по столі.

Втихли. Війт сюди-туди розглянувся:

— Гриць Конопляк балакає, а ви всі мовчіть, бо... розжену до хороби!

В кількох словах.

У Ватиканському щоденнику „Оссерваторе Романо“ з дня 16. листопада ц. р. поміщена довша, в дуже прихильному дусі написана, стаття про святочну інавгурацію акад. року 1934/35 у **гр.-катол. Духовній Академії у Львові**.

— о —

Вибори до громадських рад у Галичині вже на укінченню. На загал ці вибори вийшли для Українців недобре. Коли порівняти цього-річні висліди з вислідами громадських виборів у 1927 році — то побачимо велику різницю. І так у 1927 р. вибрано у сільських громадах тернопільського воевідства радними 8.766 Поляків (34.6 прц.), 15.670 (62 прц.) Українців, 732 (2.9 прц.) жидів і 106 інших. В 1934 р. вибрано радними 10.243 (46.9 прц.) Поляків, 9.508 (43.2 прц.) Українців, 1.721 (8.2 прц.) москвофілів, 270 (1.4 прц.) жидів і 85 Німців. Ще гірше випали вибори у станиславівському воевідстві. Там вибрали в 1927 році радними 2.877 (12.8 прц.) Поляків, 17.845 (79.9 прц.) Українців, 1.164 (5.2 прц.) жидів і 480 (2.1 прц.) інших, а в 1934 р. лише 13.074 (47.3 прц.) Українців та 13.798 (49.9 прц.) Поляків, 417 (1.6 прц.) жидів і 355 (1.2 прц.) Німців.

По сільських громадських виборах відбудуться в найближчому часі вибори **солтисів і підсолтисів**. Уже появилвся **виборчий регулямін** до тих виборів.

Через недостачу освіченого українського духовенства і осередків культурного життя, напр. читалень і т. п., шириться на **Волині** сектантство. Є тих сект щось 20 — а сектантів до 50 тисяч. Те грізне явище може перекинутися й на Галичину. Тому треба чуйної уваги, а священники-Українці повинні поінформувати наші християнські часописи про ті сектантські явища, щоби можна було успішно протиділати, хоч би при допомозі преси.

— о —

Городське Староство в Познані спинило зовсім слушно **діяльність сектантів-байбелників** (недовчених дослідників св. Письма). Час вже, щоби і в інших повітах учинити те саме, щоби не ширилося баламуцтво і туманення людей.

— о —

Останні вісті кажуть, що у Варшаві зібрався польський совіт — **зібрання представників безбожників і сектантства**; головував соціяліст Свйонтковскі; вони рішили виступити проти Церкви, й головню домагатися розділу Церкви від держави.

— о —

У **Франції** покищо знов прийшли до голосу в уряді масони і радикали, прихильники комуністів. Та мабуть не надовго, бо французькі націоналісти ростуть у силу й мабуть візьмуть керму в свої руки. Інакше готов запанувати там комунізм.

— Цссс! Люди! — успокоював заступник Прокіп мир хрещений, що вже знову зачав гудіти, — льюди, ттаже ви не в лісі! Ну, сусідо Гри-ицю, **кажіть**, що маєте казати.

— Я казав **би**, — почав Гриць Конопляк, — щоби **взавтра** рано хто перейшов до Страдник, до наших егомосця, може би вони нам що на тото порадили, а може би й сами поїхали до тої Варшави.

— Добре **каже** Гриць! — крикнуло кількох.

— Громада того не приймається! — верещали другі.

— Або ми малолітні? — гукали треті.

— Ми собі окремішна гміна, сами собі вхвалимо! — **тириликав** хтось аж від порога.

— Тихо, **люди**, не робіть ярмарку! — втихомирював **війт**. — Ну, Грицю, **кажіть** далі!

— Ти ви **собі**, люди, вхвалюйте, як хочете, — **продовжав** Гриць, — а **я** таки раджу піти до егомосця. Може вони теж яке письмо дістали, а може **й** в „казетах“ за тоті дзвони дещо вчитали.

— Війте, **дайте** мені сказати дві-три слові — **обізвався** на це „заступець“.

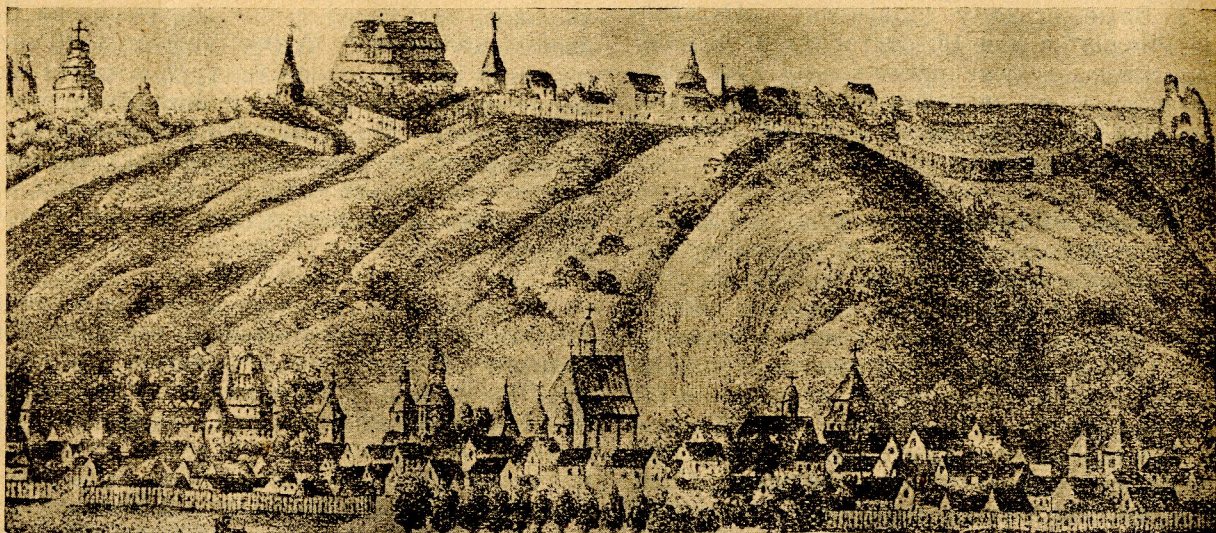
— Ну, **кажіть**, Прокопе, ви! — призволив **війт**.

— І Гриць **ммають** „рихт“, і **люди** **ммають** „рихт“ — почав Прокіп. — До егомосця піти можна, воно не зашкодить. Послухати, що вони скажуть, теж можна. Але їхати, то, **люди**, **ппоїде** той — трошки спинився, по всіх зором кинув, — **ппоїде**, **кажу**, той, кого гміна вибере! Як знайдуться дзвони зі Страдник, то можуть за ними й егомосць їхати, а тепер **ззнайшовся** дзвін з Темрявиць, то **поїдуть** **люди** з Темрявиць. Гей **люди**, таже ми **я**кась громада, таже ми **якісь** господарі, чи **на**мняньки треба? Га? Війте, може **я** зле **кажу**? Нну, **люди** **кого** **посилаємо**? **Кажіть**, **люди**. Треба вибрати **людей** **статочних**, **таких**, що **мають** **якийсь** „**майонток**“, **бо**, **раз**, **великі** **гроші** **повезуть**, а **по** **другому**: **може** **там** **треба** **буде** **своїм** „**майонтком**“ **гарантувати**. А на **харлака** **ніхто** **й** **не** **подивиться**, **з** **капцаном** і **балакати** **не** **будуть**. **Зле** **я** **кажу**, **війте**?

Як **то** **коні** в **кираті** з **місця** **рушать**, а **перший** **сніп** **на** **машину** **кинуть**, а **шалениць** **розбіжиться**, — **отак** **нараз** **загуділо**, **зашуміло**, **завищало** в **нашій** **канцелярії**. І **війт** і „**заступець**“ і **писар**, **якби** **змовилися** — **долоні** **до** **вух** **поприкладали**. А **далі** **війт** **яв** **гатити** **пал-**

СТАРИЙ КИЇВ.

Замкова гора в 1651. р.

Мексиканський уряд 31. жовтня приказав, що за місяць усі католицькі церкви мусять бути зачинені, а священники мають вибратися геть з краю. Та ходять чутки, що католики звернулися до президента Америки Русвелта, щоб він якось вглянув у цю справу й своїм впливом спинив ці жорстокі переслідування християн у Мексику.

—о—

кою по столі. Пекло! Аж по хвилі можна було вирозуміти поодинокі вигуки: „Ми не жадні харлаки!“ „Ми не капцани!“ „Хто сміє прозивати чесних господарів?“

— Та люди, бо, ну, гей люди! Тта я не прозиваю — оправдувався Галай, — я так сказав но на той приклад, щоби дужчих господарів вибирати. Правда, вийте, га? Добре я кажу, вийте?

— Я гадаю, — обіззався писар, — щоби бодай один письменний їхав, бо може там треба яке письмо перечитати, або підписати...

І знов пекольний крик та зойк:

— А диви на нього, — всіх перекричав якийсь дужчий голос від порога, — знає, що він один на ціле село письменний, і їхав би тай їв би й пив би на громадський кошт!

— Ага, — докинув другий, — а чимже ти там, сарако Степане, загарантуєш перед нами в Варшаві?

— Га, га, га, — реготав уже третій, — хиба тим „пюром“ тай каламарем, тай це, небоже, не твоє, тільки громадське.

— Ай, люди! — розложив наперед себе обидві руки Прокіп тай тріпав ними, — ай, дайте промовити!

(Далі буде).

Обеднання українських організацій у Зед. Державах вислало до вашингтонського уряду прохання, щоби він інтервенював у большевиків у справі **голодуючих на Україні**. Річ у тому, щоби большевики дозволили висилати з Америки харчі для голодуючих.

—о—

В чехословацькій пресі появилася була вістка, що в Братиславі арештовано **вбивника мін. Перацького**. Польська преса дементує цю вістку.

—о—

Франція вислала польському урядові ноту в справі східного пакту.

—о—

В Празі відбулися студентські **демонстрації** проти Німців і Жидів. Заворушення виникли на тлі непорозуміння між чеським і німецьким університетом у справі старинних високошкільних інсигній.

—о—

Румунська поліція при допомозі жандармерії й війська придержала 12.000 чужоземців. Велика частина ув'язнених це члени македонських і хорватських терористичних організацій.

—о—

Еспанський уряд продовжив на дальших 30 днів **воєнний стан** у Каталонії. Каталонську поліцію розв'язали.

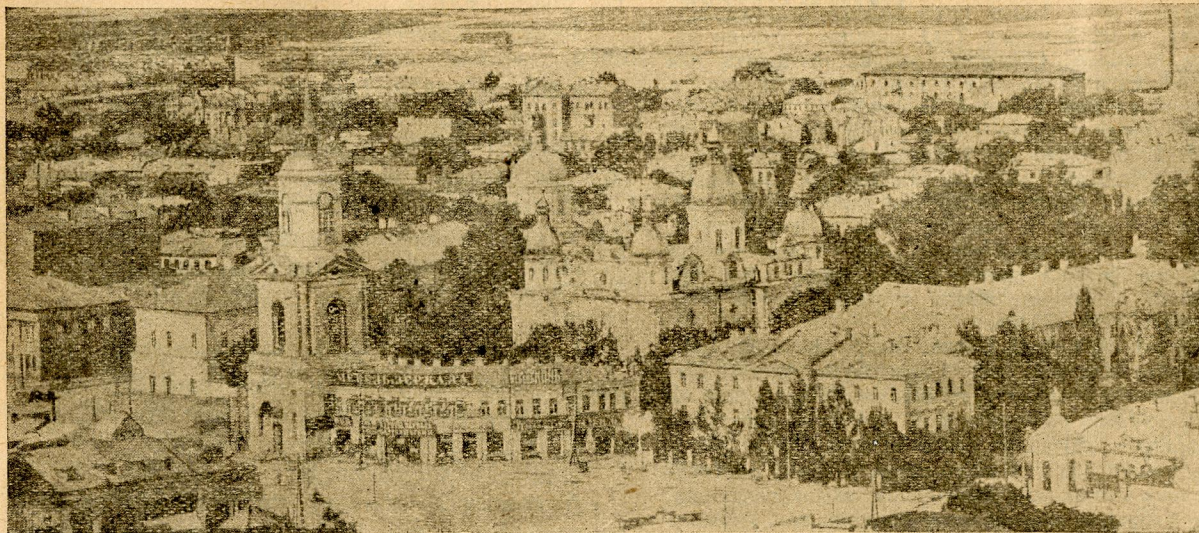
—о—

В Лондоні відбувається **морська конференція** 5-ти великодержав, на якій обговорюється справу морських зброєнь, чи роззброєння. Позитивних вислідів якось не видно, бо Японія не може погодитися з Англією.

—о—

НОВИЙ КИЇВ.

Подол із Братським Монастирем.

Цікаві дрібнички.

Поверх 1300 перекладів Отченашу жертвували вчені Св. Отцю. В 1925. році віддали майже 990 перекладів, а тепер доложили 379 тих перекладів. Ось у скільки то мовах і говорах іде молитва до Небесного Отця!

У виставовім вікні книгарні Рідної Школи в тих днях оглядали львовяни неабияке диво: два яблука з яблунки в саді о. Д-ра Застирця, що зародила вдруге. Читаємо, що такі дива діються в світі, — а ось і в нас таке скоїлося. А може й у вас щось подібне сталося? Напишіть нам про це!

Видавництво „Світ Дитини“ (Львів, Зіморевича 3) видрукувало цікаву книжечку з образками: „Історія України“. Вона призначена передусім для дітей, — але юнацтво і старші теж охоче її прочитають. Ось на св. Николая можна зробити з неї гостинця для дітей, тимбільше, що книжечка коштує лише 40 гр.

Мудрий наказ. Лихварі й несовісні купці залюбки використовують людську нужду й побирають високі ціни. Але в Німеччині виступають тепер строго проти тих п'явок і роблять з ними короткий лад: хто жадає вище від усталених цін — тому зачиняють крамницю. І так у Бреславі зачинили 23 різницькі крамниці. Скільки крамниць у нас стоялоб зачинених, якби таке тут зарядити?!

Смертельна їзда автом. У Відні мав місце незвичайний випадок, а саме шофер, підчас того, як авто їхало, помер нагло на серцевий удар. У наслідок його смерті, авто з шаленою шкорою вїхало на ліхтарню, а двоє пасажирів, знана в Відні співачка з чоловіком музиком сильно поранилися. Вони внесли до суду скаргу проти властителя авто о відшкодування. Суд станув на становищі, що властитель не повинен був держати хорого шофера і призначив позовникам 8.000 шілінгів відшкодування.

Як довго людина може спати? В Америці заснула 15. лютого 1932 р. одна дівчина і тепер, на думку лікарів, має вже пробудитися. Такі випадки довготривалого сну лучаються нерідко. В Франції, приміром, записано два такі випадки сну впродовж 20 і 17 років. У тому останньому випадку одна жінка заснула 22. XI. 1886 р. — а пробудилася 13. XI. 1903 р. у хвилині, як у сусідстві вибухла пажежа.

Гамір, який при тому повстав — збудив її зі 17-літнього сну. В Швеції ззову заснула в 1908 р. одна 15-літня дівчина — і збудилася аж за 15 літ. вже як 30-літня жінка. Зараз після пробудження заявила, що хоче чимскорше вийти заміж. Тільки біда: ніхто не хотів її взяти. Хлопці боялися, щоби ще раз не заснула...

Зріст совітського урядництва. На 3,613,000 мешканців Москви припадає 649,000 державних урядовців, себто один урядовець на п'ять мешканців! Такої величезної кількості урядовців не виказує ніяка держава світу. Ось куди йдуть податки і хліб України, стяганий револьвером і нагайкою. Україна голодує на те, щоби московська галайстра мала що їсти.

Новий винахід Марконія. Недавно оповістив Марконі, славний італійський винахідник телеграфу без дроту, що має новий винахід. Говоритиме до когось крізь телефон і одночасно бачитиме свого співрозмовця перед собою на плиті. Також і сей, з ким говоритиме, бачитиме Марконія на плиті свого апарату.

Мають і лінохи свою Березу. В Баварії мають бути уладжені табори відокремлення для людей, що уникають праці. Табор цей знаходиться в місцевості Дахан і там замикатимуть лінохів на три місяці. Вже видано відповідні інструкції.

Як довго живуть звірята? Це питання все дуже цікавило людей. Вони нераз питали, чи лише вони є такі коротковічні і безсилі. Але це було теж досить трудно устійнити. Особливо у відношенні до звірят, які живуть довго на волі, а в клітках коротко. Подаємо кілька прикладів, які вдалося ствердити. Ось добре так нам відома скреготлива сорока живе 25 років, а крук аж 100, деякі хробаки дохнуть до 10 років віку, річний рак 20, павки — двайцять кілька, муравлі 15 літ. Деякі риби живуть дуже довго, хоч бувають і птиці, які визначаються довговічністю. Курка живе до 20 років, гуси і лебеді понад 100, сива чапля 30, журавель 40, бузюк 70, супи й орли понад 100 літ, так само попугаї і соколи. Зі ссавців слони доходять до 200 літ віку, осел живе іноді понад 100 літ, кінь 40—50 літ, пес 28, кіт 22. Цікаву річ занотовують історичні хроніки. Цар Фридрих Барбароса впустив до озера щупака зі золотом обручкою в 1230 році. Цього щупака злов-

лено в 1497 р., себто по 267 роках! Важив він 136 кіло і був на 4 метри довгий. Скелет цього велита переходують досі. Тепер іноді можна зловити щупака довгого на 2 метри. Такі нівроку щупачки важать до 40 кіло! Очевидно рибаки не дають тим рибам доживати свого віку і тому не знати, яка є для них межа віку і росту. В околицях безлюдних трафиться іноді зловити ще й тепер правдивих велитнів. В Росії часто ще трапляються 80-кілеві щупаки, а ось недавно зловили там коропа, що важив 58 кіло! З цих фактів видно, що риби мають здібність рости через ціле життя. Чим довше живуть, тим вони більші. Якщож ми не маємо прикладів ще більших, ніж у горі наведених, то лише тому, що й найбільше довговічне життя якогось звірати всеж мусить мати свій кінець.

Літак на службі здоров'я. Американський уряд хоче змінити зовсім службу здоров'я на Алясці. Досі лікарі послугувалися тут санками і відвідували на них своїх хорих, розкинутих по велитенських снігових просторах. До санок вживали ців. Отож сьогодні побудовано для тих цілей літак, в якому міститиметься велика кабіна на кілька ліжок, окрім цього операційна кабіна і спальня для персоналу. Першим "крилатим" лікарем буде др. Морай, директор служби здоров'я на території Індіан на Алясці. Йому буде додано кількох асистентів і доглядачок хорих.

Пізнав, де правда.

Була північ.

Літня, тепла північ...

З хати, що недалеко дороги, на горбку, кільканадцять кроків від церкви, висунулась постать.

Ніч чорна, як смола, то й добре розпізнати не можна хто це і як виглядає. Досить, що постать висока, рухлива.

Хильцем попрямувала в сторону церкви. Що зробила кілька кроків, то два-три рази оглянулася...

Боялася...

Ішла поволі...

А якийсь голос підганяв. Додавав відваги:

— Іди, зроби своє діло. Зробиш прислугу партії. А крім цього дістанеш нагороду. Багато грошей...

І він приспішив ходу. Наче боявся, щоби не спізнитися.

А голос знов:

— Іди, іди, щоби не було пізно. Іди, спрячь шопу. Пощо її? Там люди сходяться, а під їх намовляє проти нас. Іди, спрячь. Іди відважно. Не бійся. Бодро! Сміло!

І він ставив більші кроки.

Дійшов до фіртки. Вона глухо, протяжно скрипнула, наче зойкнула зі страшного болю.

Він опинився біля церкви.

Оглянувся на всі сторони. Всюди темно — тихо.

Тільки зірки з неба моргали на землю. А часом передітали небесними просторами. Наче перекликувалися.

Ось на небі зарисувалася золота нитка. Це зірка падала...

Іванові здавалося, що вона валиться на него.

І він скулився. Прилип до стіни.

Та за хвилюк стягнувся.

Скорим рухом витяг з кишені жмуток соломки. Потер сірника...

Маленький патишок почав з кінця горіти. Аж врешті половина запалала в вогні.

Іван приложив сірника до соломки.

Суха, золота трава спалахнула.

Ясно зробилося...

Іван полум'я притулив до стіни. Обережно полізла до гори, наче слимак.

Солома вже догоряла. А дерево не палилось. Лиш закипіла трохи стіна...

Іван нетерпеливився...

А тимчасом солома згасла. Темнота стиснула його за очі. Він їх на хвилину примкнув. Та зараз потер і відчинив. Витяг з кишені другий жмуток.

Як передше, і жадно розгорілася суха солома.

І знов вогонь змагався до гори. А стіна все ще не займалася...

Іван уже лютівся. Хотів покинути це злочинне діло. Але якийсь голос казав:

— Кінчай! Бійся? Кого? Та ж ніхто не бачить. Сміло... А грошей дістанеш, дістанеш...

Та враз Іван задрижав цілим тілом. Це він при світлі соломки побачив: на краю не дуже то старої деревляної стіни вирите ножем його ім'я і прізвище:

— Іван Чмелюк.

А солома тимчасом згоріла. Тільки стіна трошки тліла. Але вогонь не поширився.

Іван потер чоло. Силувався все змркувати.

Ага! Він вже знає! Пригадав.

Давно це було. Трицять літ тому.

Добрі люди взяли до великого діла. І його батько теж належав до комітету будови церкви...

Кожний давав, хто що міг. Той мав коні — дерево возив. Цей гроші дав. Хтось там ще бляху на дах...

А його батько, небіщик вже, дав дощок.

— Ану, вітрогони — так він до синів — несіть ці дошки.

І оба браття навипередки кидалися до дощок.

А раз, як спочивали, Іван витягнув ножа і вирізав на дощині своє ймення і прізвище.

Одного ранку сонце грається з ресою, пташки щебечуть-виспівують. А він жвавий, веселий та рум'яний несе дошку з братом. Дорогу перейшов їм панотець:

— Боже помагай!

А вони оба поцілювали його в руку.

— А куди це, хлопці?

Брат перший:

— Це на церкву.

А Івась, ніби поправляє:

— На храм Божий. Це маленький дар від нашого батька.

А панотець усміхнений гладить їх по головах. Відтак всуває руку до кишені і дає їм святі образки. І вони оба так ними тішаться.

Чмелюкові вмиє все це стало перед очима. А якийсь голос докоряв йому в душі:

— Церкву спалити? Ні! Це гріх.

— Бог є! Він тебе скарає, ти лукавий!

Іван вдарив себе в груди і прошепетів митареву молитву. Хрестом повалився на землю. Гарячо молився. Просив Бога, щоби гріхи йому дарував.

А ранесенько зараз побіг на приходство:

— Даруйте, отче. Це я не зі своєї волі так зробив. Це мене злий дух опутав... Він мене намовив...

Чмелюк оповів усе, що було.

А потім сказав до панотця:

— Нині, прошу отця, Служба Божа припадає у нас. Хочу висповідатися.

Отець парох сильно стиснув йому руку...

Довго сповідався Іван Чмелюк.

Хто стрів Івана, шептав здивовано до сусіда:

— Іван Чмелюк у церкві...

А цей другий — повагом:

— Аякже! Пізнав, де правда!...

МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ.

За юнацтво, що має перетворитися в Католицьку Акцію.

В часах Христа, Апостолів і Св. Отців світські люди дбали ревно не лише за свою, але й за душу ближнього, а то й за його часні потреби. Ті люди були гейби сотрудниками священиків, ще й тим ціннішими, що могли зайти й заглянути там, де годі було йти священикові. І так напр. багаті й здорові служили бідності й немінним, жіноцтво дбало за добрі діла, ба дівтора вміла закрастися до вязниць і занести вязням св. Причастя, що годі було зробити священикам. Тому з великою радістю згадується в Діяннях, що тоді у християн було „одне серце й одна душа“.

Та остигла первісна ревність. Ось і треба роздмухати її наново. Треба підняти високо прапор християнської любови і його розвинути мають саме члени Католицької Акції. Але чого Івась не навчиться, того Іван не втне! До добрих діл звикнути треба змалечку. Треба підготовляти наперед лицарів Христо-

Євангелія.

Неділя 27.

І нарчав в їх божниці в суботу. І се жінка, опавана духом недуги літ вісімнадцять, була скорчена і не могла ніяк випростуватися. Побачивши ж її Ісус, токликав її до Себе та сказав їй: Жінко, вільна еси від своєї недуги. І положив на неї руки і зараз випростувалася і славилла Бога. А старшина божниці, гнівний, що Ісус в суботу уздоровляв, озвався і сказав до народу: Є шість днів, в котрі треба робити; в ті отже приходять і лічяться, а не в день суботний. А Господь озвався до нього і сказав: Лицемере, чи кожний з вас в суботу не відв'язує свого вола або осла від ясел і не веде поїти? А сю доньку Авраама, котру зв'язав сатана вже вісімнадцять літ, чи не треба було визволити від сих узів в день суботний? І коли се говорив, завстидалися усі його противники; а весь нарід радувався усею славному, що Він діяв. (Лука, гл. 13, ст. 10—17).

Неділя 28.

Один чоловік справив велику вечеру і запросив многих. І після свого слугу в часі вечері, сказати запрошеним прийти, бо вже все готове. І почали разом всі відмовлятися; перший сказав йому: Я поле купив і мушу піти та оглянути його; прошу тебе виправдай мене. А другий сказав: Я купив п'ять пар волів і йду спробувати їх; прошу тебе виправдай мене. А інший сказав: Я оженився і для того не можу прийти. А слуга вернувши розповів се своєму панови; тоді господар дому розгнівавшись сказав своєму слугі: Иди скоро на улиці та улички міста, та приведи сюди убогих і калік і сліпих і кривих. І сказав слуга: Пане, сталося, як звелів еси, і ще є місце. І сказав пан до слуги: Вийди на дороги й загороди, і силуй увійти, щоби наповнився мій дім. Бо кажу вам: Що ні один з тих людей, що були запрошені, не покушає моєї вечері. (Лука, 14, ст. 16—24).

вого почоту. Тимчасом комуністи, соціалісти, радикали і всякі дезертири з Христового стада відтягають юнацтво від Христа і Церкви. Це вони роблять своєю брехливою газеткою, ніби-культурними установами, а то й перетворюються в „янголів світла“ й „патріотів“, щоб лише збаламутити юнацтво й відвести його від Церкви і Нації. Так нещасне юнацтво — пропадає... І тепер в його імені кличе до нас Христос: „Дозвольте дітям прийти до Мене!“ Дайте йому добру раду, добру газету, втягніть юнацтво в добрі організації — а над усе моліться, щоби Бог і Україна мали з него потіху. Не забуваймо, що найліпша асекурація душі на небо — це дбати й за душу ближнього!

Щоденна молитва.

Божественне Серце Ісуса! В злуці з тим наміренням, яким Ти на землі віддавав славу Богові й тепер кожного часу видаєш у Пресвятії Гайні Евхаристії, жертву. Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви, всі свої молитви, діла, слова, думки й терпіння нинішнього дня в нагороду за всі обиди, яких Ти дотепер дізнав. Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за св. Церкву, за навернення грішників і за всі намірення Апостольства Молитви, визначені на цей місяць і нинішній день.

Відпуст 100 днів раз на день. Папа Лев XIII. 19. 7. 1883.

Короткі вістки.

Статистика з 1931 р. начислює в Італії 99,6 прц. католиків, у Франції 96 прц. католиків, 3 прц. протестантів і пів прц. жидів. Третьою державою з подавляючою більшістю католиків є Австрія з 92 прц. католиків, 4 прц. протестантів і 3 і пів прц. жидів. Чехословачина має 77,3 прц. католиків (між ними 4 прц. греко-католиків на Закарпатті), 18,8 прц. чеських сектантів і 7,7 прц. протестантів. Польща 74 прц. католиків (між ними 11 прц. греко-католиків), 12 прц. православних, 5 прц. протестантів, решта жида. Мадярина 67,2 прц. католиків (між ними 2,3 прц. греко-католиків) і 27 прц. протестантів (між ними 20,9 прц. кальвіністів). Югославія 37,4 прц. католиків, 48,7 прц. православних і 11 прц. магометан. В Англії 5 прц. католиків, 94 прц. протестантів.

В тернопільському суді відбулася **розправа** проти о. Івана Цимбали, пароха Колодіївки, за влаштування академії в честь Пресосв. Івана, яка відбулася в день іменин Владика, який саме цього дня посвятив колодіївську церкву. Справа ще непокінчена, бо обора внесла переслухати ще нових свідків.

Перед апеляційним трибуналом у Львові відбулася **розправа** проти 8-и селян, засуджених у Самборі за події в Мокрянах Великих і Малих, та в Купновичах Старих, зв'язаних з сипанням могил. Апеляційний трибунал затвердив самбірський при суд щодо 7-ох підсудних, а одному підвищив кару з 6 місяців на 1 рік в'язниці.

Президент держави підписав акт ласки для Олександра Литвина, засудженого в Тернополі на кару смерті в процесі за участь у вбивстві поліциста Гловацького в Токах. Кару смерті перемінено Литвинові на досмертну в'язницю.

Гітлер мав недавно **розмову з кількома французькими громадянами**, в якій м. ін. сказав: Нема ніякого непорозуміння між нашими краями. Теперішні труднощі зв'язані тісно зі справою Сарщини. Булоб божевіллям думати, що Німеччина вжне сили, щоб унеможливити плебісцит. Заявляю зовсім льояльно, що пристосуємося до вислідів плебісциту.

Швайцарці — це поправді одинокий нарід, що спротивився прийняти большевиків

до Союзу Народів. Тепер вони домагаються від уряду скасувати всякі масонські ячейки. Те домагання підписало понад 56 тисяч осіб. Ось і відбудеться загальне голосування в тій справі. Слід згадати, що Мусоліні й Гітлер закрили всякі масонські домівки, ті гнізда безбожництва й розперезаности.

—О—

Союз Народів обчислив, що **у світовій війні** на полі бою згинуло 10 мільйонів людей; 19 мільйонів було ранених, 9 мільйонів вдов і 5 мільйонів сиріт; 10 мільйонів людей вигнали з рідних хат. Та неймовірна маса людей мусілаб іти 81 днів і ночей, щоби перейти перед нашими очима. Якби полягли всіх народів подали собі руки, то створилиб ланцюх, що обгорнулоб половину земської кулі. Та скільки сліз і горя нанесла ця війна, скільки терпіння переносять поневолені народи, — того не обчислили. Це відомо тільки самому Богу...

ПОДЯКА.

Вп. Пані Панчишиновій за щедрий даток на цілі Ремісничої Бурси при вул. Пасічній складає щире Спасибі **Управа.**

ДОПИСИ.

Пітричі. Село Пітричі, на жаль, досі не має ні одного українського товариства, ні кооперативи. Ніхто, крім священика, в тому селі ще не передплачує українських часописів. Люди якось байдуже ставляться до всего, що своє. А шкода, велика шкода! Бо рідна релігія, освіта й організація — це найкраща запорука народнього добра. Тому віримо, що і Пітричани кинуться до праці та в скорому часі доженуть інші села.

Домашні поради.

Яйця перховаємо на зиму свіжими таким способом, що зложимо їх у камяному чи глиняному горшку і заллемо ось яким плином: варити 20 минут 5 літрів води з 1 кільограмом соли, а потім додати 3 ложки паленого вাপна.

Швабів (тараконів) можна винищити в хаті таким способом, що добре заметемо всі кутки і ципари та насиплемо там бораксу, помішаного на половину з т. зв. перським порошком. Так робити що вечора довший час — а шваби певно вивтікають.

Вогку пивницю засушимо ось як: поставити в ній велику скриню з негашеним вাপном, яке добре витягає вогкість.

ПЕРЕДПЛАТА ПІВРІЧНО 1.20 ЗОЛ., РІЧНО 2.40 ЗОЛ. — Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, вул. Японська 7. II. пов. — Тел. 94-56. Видає „Мета“, Видавнича Кооператива з відповідальністю уділами у Львові. Редагує Колегія. Відповідальний редактор: Петро Козіцький. Друкарня „Діло“, Львів, Ринок 10.

Наш Христос Наша Діва

ПОПУЛЯРНИЙ ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОГЛИБЛЕННЮ РЕЛІГІЙНО-МОРАЛЬНОГО І НАЦІОНАЛЬНОГО
ЖИТТЯ СЕРЕД УКРАЇНСЬКИХ РОДИН. ВИХОДИТЬ ДВІЧІ В МІСЯЦЬ.

Львів,

15. грудня 1934.

Ч. 24. (48).

НАЗАРЕТ

Джерело Пречистої Діви Марії.

Паломник, який приїде до Назарету, не повинен поминути і славного Джерела Матери Божої. Є це одинокє джерело в цілому Назареті — і тому все багато коло него жінок, що несуть воду в збанах на голові, а за руку ведуть дітей. Так певно приходила до того джерела і Пречиста Діва Марія, ведучи за руку маленького Ісуса.

Порух зпід козаного чобота.

(З приводу лєнінградського атентату).

1. грудня вбив комуніст Леонід Ніколаєв теж комуніста Сергія Кірова, одного з найблизших співробітників Сталіна. Вбивство це безперечно політичне, потрясло цілою більшовицькою Росією і викликало тривогу серед більшовицької верхівки. В першій хвилині офіційна пресова совітська агенція „Тасс“ пустила в світ вістку, що „Сергія Кірова вбив душогубець, насланий ворогами працюючої класи“. Однак дуже скоро виявилось, що вбивник це стовідсотковий комуніст, член партії, урядовець робітничо-селянської інспекції, себто установи, яка контролює діяльність партійних органів і до якої приймали лише випробованих комуністів — отже кість від кости, кров від крові „свій“. І саме в тому весь трагічний змісл цього атентату для сьогоднішніх московських можновладців. Якжеж лекше булоб їм на душі, якщоб замаховець був справді білогвардейцем! Ворог пролетаріату і кінець! Кількадесят, чи кількасот рострілів після цього, пару тисяч мітінгів і „да здраствует советское власть“... З цілої халепи вонаб вийшла скріплена — жертвою одного зі своїх. Тимчасом стріл Ніколаєва це блиск, що в одну мить освітлив безодню, якої большевицька влада ніколи під своїми ногами не надіялась. Адаже її ГПУ своєю кільканайцятилітньою діяльністю вичистила все, що на сотні миль заносило спротивом. Міліони трупів і засланих або висланих здавалось би створили непроходимий вал довкола червоних царів на Кремлю, непроходимий для ніякої „контрреволюції“. Здавалось би совітські, так докладно перечищені маси, не будуть спроможні видати зі себе на довгі десятки років ніякого протесту. А за той час, здавалось, совітська влада вросте у кров московського народу — на віки. Тимчасом Ніколаєв показав, що й серед найбільш правоіврних комуністів є невдоволені. Показав, що й у тій, вибраній з усього „неблагонядьожного“ совітській масі, може зродитися підземний спротив, грізний для теперішнього режіму.

Після вбивства почався в Росії нечуваний терор. Впродовж кількох днів розстріляно 66 найвизначніших „білогвардійців“, себто тих, що якимнебудь чином були колинебудь звязані з колишньою шляхтою чи інтелігенцією. Безперечно цей терор усуне теперішню небезпеку. Большевики в тому мистці. Але не викоринити надії на можливість переворотів у майбутньому.

Ми, західні Українці, слідкуємо з особливим зацікавленням за всім тим, що діється по той бік Збруча. Булоб передчасно після лєнін-

градського атентату манити себе надіями, або ставити вже запит: „невжеж це початок кінця совітської влади“? Безперечно, робити вже з цього аж такі висновки, було би помилкою. Та проте, хоч не знаємо, що скриває в собі маса сотні міліонів, скованих у кайдани, хоч її обличча це нерозгаданий для нас сфінкс, то всеж те обличча є теж нерозгаданим сфінксом для червоної Москви. Зневіра, що більшовицький терор, голод і смерть міліонів забє всяку можливість спротиву уступає — після атентату Ніколаєва — місце надії, що навіть під більшовицьким кованим чоботом можуть зродитися сили, які його зі себе струснуть. І цей промінчик надії оживлює не лише нас, але певно стократно більше — наших братів, які відчують той чобіт безпосередньо на собі.

ЗІ СВІТА.

На памятку світового Евхаристійного Конгресу в Буенос Айрес побудують на тому місці величавий собор. Цей храм Божий буде один із найбільших, бо його поверхня займе 8 тисяч квадратних метрів. Угольний камінь під цю церкву положать уже незабаром.

—о—

Славну церкву св. Софії в Царгороді Турки переменяють тепер на — музей. Ту величаву східню святиню побудував грецький цісар Юстиніян, а Турки, як звоювали Царгород, переменяли її на свій мечет (дім молитви). Всеж таки нутро церкви Турки не знищать, лише всі звичайні будови біля церкви зруйнують, заведуть сади — і церкву-музей буде краще видно. То велика шкода, що церква не є в руках християн, а іновірці роблять з нею, що хочуть.

—о—

Югословянсько-мадярське непорозуміння з приводу вбивства короля Олександра дуже загострилося. Югославія подала до Ліги Народів скаргу, що Мадярщина помагає югословянським емігрантам у їх терористичній роботі проти Югославії. До скарги прилучилися Чехословаччина й Румунія. Відбулося вже в тій справі засідання Ліги Народів, на якому м. ін. видвигнуто теж справу вбивства мін. Перацького. Цей виступ польського делегата викликав голоси французьких газет, що Польща станула на боці Мадярщини та видвинула проти Чехословаччини закид, що вона толєрує терористичні акти.

Були вже навіть алярми, що югословянське військо переходить мадярську границю — але вони показали неправдивими.

Югословянський уряд виселив примусово зі своєї держави кілька тисяч мадярських громадян.

О. Годунько.

СВ. ЮР.

(Докінчення).

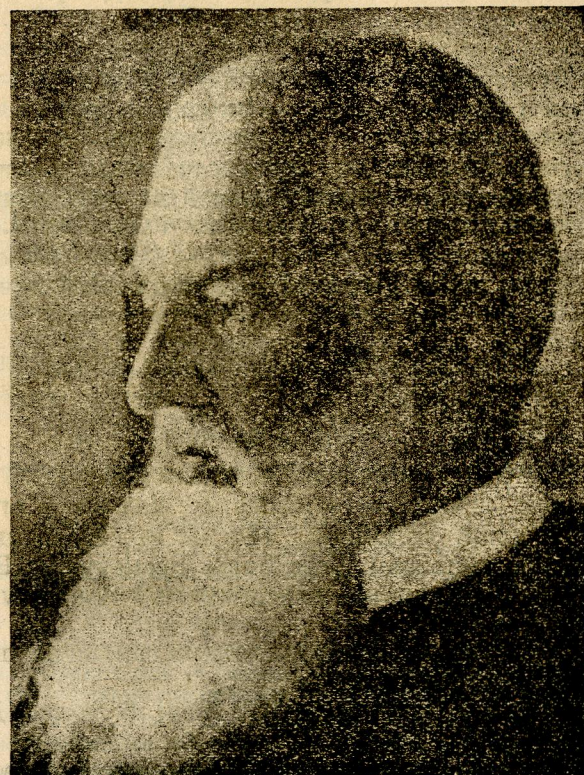
Плян оцього величавого собору св. Юра склав славний тоді будівничий Бернард Меретин, із роду Італієць. Він побудував був костели в Городенці, Коломиї, Лопатині, ратушу в Бучачі, і інші.*) Та найкращий його твір — св. Юр. Зпочатку за свою роботу він побирав річно 40 червоних золотих, а пізніше перебрав у свої руки таке все будівельне підприємство і діставав на це щопівроку 18 тисяч зол. З рахункових книг довідуємося, що при будові працювали каменярі-сницери Ридель, Павловський, Гнашевський, майстер Іван Кельньовський і около 20 мулярів, як Горалевич, Єзерський, Добрянський, і багато інших помічників. Та вже в 1759. р. помер у Львові будівничий Меретин, що на превеликий жаль не викінчив цілої будівлі. Всежтаки у хвили його смерти храм у загальних рисах, у головніших мурах і частинах був уже готовий. В тому то році видано гроші на кам'яні різьби св. Льва і Атанасія — при головному вході — що їх виконав різьбар Пінзель. Лише в середині будова була „гола і ніякої оздобы не мала“.

Стурбований Епископ скликав тепер славних будівничих — Ріко і Жана де Вітте — на наради, щоби лише будову гарно завершити. Та все те йшло пиняво; десь в 1770 році діло було якби готове. Митрополиту палату побудував будівничий Фесінгер в 1762 р. В 1770 р. на шведську бляху на побиття цілої церкви видано поверх 4 тисячі золотих, а бляхарі Нидзведзький і Дувід побрали 2.226 золотих. Тогож таки року покінчили будову головної входової брами до св. Юра, в рік пізніше ліхтарі головної бані, а 2 роки пізніше мур навколо св. Юра. О. Іван Рудович підраховує, що до 1774 року на будову церкви та інших Святоюрських забудовань видано який один мільон і сто тисяч тодішних золотих.

Епископ Лев Шептицький, що так невпинно й заподадливо дбав про будову св. Юра, вмер в 1779 р.

Після смерти невтомного Еп. Л. Шептицького будовою собору зайнявся ревно Й. Білянський, пізніше львів. Епископ. За його часів виконав для св. Юра багато образів український маляр Л. Долинський. Статую Папи Пія IX. сидячого на престолі різьбив поляк Плотницький.

Слід згадати, що церква св. Юра має назву собору (з латинська катедра) ще з 1534. р. за Еп. М. Тучапського, а кілька літ

Дня 13. ц. м., в свято св. Андрея припадають іменини нашого Архієрея, ВПреосв. Митрополита Кир Андрея. Приєднуємося до голосу всіх Українців, які в цей день спішать зі щирими побажаннями, щоби Всевишній ще довго заховав нам Достойного Архієрея в здоровлю й силах, для добра нашої Церкви й Народу.

пізніше повстала при св. Юрі капітула. З 1808. р. церква стала архикатедральною львівського Архієпископа й Митрополита. За Митрополита М. Левицького переводили в соборі різні внутрішні прикраси. Наприкінці 19. в. розмалював церкву другорядний маляр Фаб'янський, однак тепер наміряють розмалювати її наново, вже правдиво по мистецьки. Тоді мабуть усунуть деякі бічні престоли, що причиняться до розпізнання величі й краси того храму Божого.

Недавно в церкві дали нову гарну долівку з кам'яних плиток. В найближчих роках заведуть ogrівання церкви — а все те побожними жертвами ревних парохіян, при щедрій допомозі ВПреосв. Митрополита Андрея. Мило було дивитися, що тепер уже всі — і найтрудніші — пляни й роботи виконують самі Українці! Видно Бог благословив діло фундаторів церкви та їх великі наміри.

*) Кажуть, що і головний вівтар Волоської церкви та амвон Петро-Павлівської церкви є теж його творами.

Чому Бог чудами не відвертає нещастя?

Домагаються люди від Бога чудес — а самі в чуда не вірять! — Вибухи вулканів, пошесті, повені. — Як св. Альфонс успокоїв гору Везувій. — 200 тисяч людей згинуло одної ночі. — Кілько людей на світі вмирає кожного дня? — 55 золотих і 20 сотиків. — „Тне косар, не спочиває“. — Нашо рілляник кидає зерно в землю? — Зарозумілий мішух. — Почекаймо будучність покаже.

Для пригадки коротесенько зясую закид пана професора*), а потім розкажу дальший хід нашої розмови.

Професор, як знаємо сказав:

Не роблю закидів людським винаходам, що вони спричинюють нещастя. Чоловік є обмежений, немічний, тож не може зарадити злим випадкам. Зате Бог є Всемогучий, Всевидючий, може передбачити і має силу їм запобігти.

— Отже, іншими словами, ви, пане професоре, домагаєтесь чуда.

І подумав я собі: Які дивні ці люди! Домагаються чуда від Бога, — а коли їм на чудо вказати, не хочуть вірити, кажуть, що це обман.

*) Гл. статтю „Боже Провидіння і нещастя“ в попередньому числі нашого часопису.

Шпирка.

ДЗВОНІ. (Продовження).

Обернувся до писаря:

— Ні, Степане, ви не маєте „рихту“ ані капки. Вам ніяк не пасує їхати. Бо приїдете тамечки, до тої Варшави, а вас спитають пани: а хто ви такий? А ви скажете: писар. А вони на тее: Ми з писарями не балакаємо, ми говоримо тільки з господарями. І завернуть вас з нічим. Правду я кажу, вийте? А по другому: вам не вільно гміни покинути ані на один день. Тут може прийти з повіту яке важне письмо, — хтож відпише? На мій розум, тто не можете їхати ані ви, Степане, ані ви, вийте. Правду я кажу, люди? Тамечки вислати треба,... — переждав хвилинку, всі чекали на остаточне слово,... — ддвох господарів. Правду я кажу, вийте, га?

Писар уже й не обзивався, тільки ніс похнюпив тай перегортав листки в книжці ухвал.

— Та хтось поїде, певне, ще побалакаємо, — забрав слово вийт. — А покищо треба буде обчислити, який буде кошт. Степане, — обер-

А далі я говорив:

— Чому Бог чудами не відвертає нещастя, — це питання дуже зухвале. Бо тим чином кличемо безконечну Премудрість на суд перед сліпим людським розумом. Склонившись перед неспрослідимими Божими дорогами, буду старатися і на це вам відповісти.

Питаєте: чому Бог не заборонив вулканові вибухати? Чому Бог не відверне пошестей, виливу рік?

Я вам на це відповідаю теж питанням: Чому не можете припустити, що на 500 вибухів вулкану Бог дозволив тільки на 5, а 495 задержав? Ви знаєте про вибухи, виливи й інші нещастя, що дійсно сталися, — але тих, які Бог відвернув, ви не відаєте. Читаємо в життю св. Альфонса, що коли вулкан Везувій починав рухатися і кидав великий стовп диму й попелу, — Святий поблагословив його, і зараз вулкан успокоївся. Але ви в це не схочете вірити і дальше будете ісворити: Чому Бог не ділає чуд, щоб усунути нещастя?

— Признаю, отче добродію: ваша думка, що може на сотку відвернених нещасть Бог дозволяє одному здійснитися, дуже оправдує в моїх очах Всемогучість, Всевидючість і Премудрість Божу. А однак я не вповні задоволений з такої відповіді. Бо подумайте: що допустити хоч раз до такої страшної катастрофи, як наприклад — у Месині, де 200 тисяч лягло смертю одної ночі, — це страшне.

нувся до писаря, — ану-ко обрахуйте, по скільки кил пшениці випаде дати за кожен морг поля. Чуєте, люди, — звернувся знов до гурту. — Пише той чоловік із Охавівки, що треба взяти з 10 мільонів. Може воно буде доста, а може й не стане. Бо як знайдуться всі наші дзвони, то буде ваги яких 400 килів, ну, то вже піде 8 мільонів, а де дорога, а й нашим післанцям щось по дорозі перекусити треба. Цеж не ось на друге село. Це Варшава, гай!

— Що там перекусити, — обзивався найближчий від канцелярії сусід Максим. — Нехай кожен візьме по два бохонці хліба, міща сира, кусок сала, пару зубців часнику, тай буде. А ті якісь, хай пріч кажеться, білета на колю, то може й не такі дуже дорогі.

— Ага, не дорогі, — кивав головою „заступець“.

— Таже йно до онтого Львова, якось тут оноді казав мені Іцко з коршми, то заплатив за білета 96 тисяч, а то ще може раз так, як до Львова. А харчі то справді так, як кажуть Максим, з дому взяти, тай уже.

— А якби там дещо не стало, — докинув Гриць Конопляк, — то в місті всякого дістане.

— Чи ви думаєте, пане професоре, що ця катастрофа є така велика в очах Божих; як у ваших? що в одному місці, одної ночі, тоді згинувло нагло 200 тисяч людей. Алеж на цілм світі кожного дня умирає, як каже наука, 150 до 200 тисяч людей. Візьмім найменше число тих, що умирають кожного дня. При кінці року будемо мати 55 мільонів померших. Скажіть, чим є тих 200 тисяч в порівнянню до мільонів? Це є 20 сотиків в порівнянню до 55 золотих. Колиб вам був хтось винен 55 зол. і 20 сотиків — ви певно не сказалиб, що цей чоловік вас скривдив, колиб віддав вам лише 55 золотих. Ви навіть встидалисяб тих 20 сот. упоминатися. Такою незначною сумою є цих 200 тисяч, коли думати про ціле людство. Той „косар, що тне і не спочиває“, т. зн. смерть, нині косить трохи скорше, завтра поволіше — і при кінці року сума вийде може навіть однакова, не буде різниці з іншими роками. Тож, щоби

судити Бога, вміймо почекати. Пригадую собі як один міщух приїхав перший раз на село в осені. Побачив, як селянин сів озимину і волочив. Був цей міщух теж у млині і бачив, як мелють зерно. Ось він і каже: „Цей селянин розум стратив, марнує час, труд, здоровля і майно. Кидає в землю зерно; воно згниє і нічого з нього не буде. Ліпше дав би до млина і мав би муку й хліб“. Колиб цей міщух був покірніший, а не зарозумілий, — він був би собі сказав: не розумію, що цей чоловік робить, але почекаймо: будучність покаже. Так само зі судженням Божих допустів вміймо почекати: будучність покаже. (Продовження буде).

о. Володимир Стернюк, Редемпторист.

„Нерелігійні люди є тільки з імени людьми. — **Фільософ Спіноза.**

„Тільки дехто є свідомий цього, з яким завзяттям працюють большевики“. — **Ф. Мукерман.**

„Зірви нині з своїми пристрастями, а будеш завтра віруючою людиною“. — **Паскаль.**

„Жий чисто, бо-ж існує Бог“. **Слова великого вченого Лінне в завіщанні своєму синові.**

Значіння деяких імен. Багато імен, що їх і тепер уживаємо, походять зі стародавніх мов. Це старі слова, які мали колись своє значіння, як і кожне інше слово, — але цього значіння тепер уже не пам'ятаємо. В одній книжці ми виписали ось які стародавні значіння нинішніх деяких імен: З грецької мови: Олександр — опікун; Андрій — відважний; Елген — добре уроджений; Юрій (Георгій) — рільник; Олена — проміниста; Катарина — чиста; Микола — перемога народу; Петро — скала; Пилип — приятель коней; Софія — мудрість; Степан — увінчаний; Теодор — Божий дар. З єврейської мови: Адам — той, що виріс зі землі; Ева — життя; Анна — невинна; Іван — благословенний. Багато є теж імен латинського походження, — а особливо цікаві для нас стародавні імена слов'янського походження, такі як напр. Ярослав, Святослав, Мирослав, Ярополк і багато інших.

Потер вїт чоло, погладив лисину тай каже до писаря:

— Знаєте, Степане, що я вам скажу? Ви так рахуйте, щоби вийшло на 15 мільонів. Краще взяти більше, ніж мало би в дорозі хибнути. А рахуйте пшеницю по вісімсот тисяч корець, бо так тепер у місті жиди платять.

— Чую, розумію — відбуркнув писар і далі писав на папері. — Ага, так, — по хвилині обіззався. — Від кожного морга треба буде брати по півтори кили.

— По півтори, кажете, — притакнув вїт. — Добре. Чуєте, присяжний, де ви там?

— „Гир“ — гукнув з кутка присяжний Ілько.

— Взабра підете мені хата від хати. Закажете людям. В неділю кожен господар має принести до канцелярії по дві кили пшениці від морга. В понеділок зважиться й повезеться до міста. Оказії будуть, бо торговий день. Хто їде до міста, має взяти по мішкови. Пополудневим поїздом в понеділок таки виправимо наших обидвох післанців у далеку дорогу. Ну, люди, хто має їхати? Кажіть!

— Я міркую, нехай їдуть „заступець“

Прокіп і Гриць Конопляк, — предложив сусід Максим.

— Ну, якже, люди, годитесь? — питає вїт.

— Годимося! — гукнули гуртом.

— Отож ви, Прокопе, й ви, Грицю, поїдете за дзвонами, бо громада вас вибрала — оповіщував вїт. — А тепер, люди, розходьтєся. Взабра ви обидва зачинайте ладитися в дорогу.

Як уже канцелярія опорожнилася, тоді вїт моргнув на обидвох депутатів:

— Ну, Прокопе й Грицю, ніщо не допоможе, зверхності громадській могорич належиться. Ходімо хіба до Іцка, тай ви, писаре, ходіть з нами. Там ще дещо в Іцка розпитаємо, що, як тай куди. Бо то, бачите, жиди по світу волочаться, то вони знають. Може нам дещо за тоту Варшаву розкажуть. А, скажу вам правду, ніхто християнина в скрутній годині так не порадить тай не порятує, як Жид.

— Маєте, вїте, рихт, — притакнув Прокіп, і всі чотири повагом посунули до коршми.

(Продовження буде).

ЯК ЛЬВІВСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО ВШАНУВАЛО 100-ЛІТТЯ УРОДИН О. ФЕДЬКОВИЧА.

Ми вже свого часу згадували, що на цей рік припадає століття уродин буковинського поета О. Федьковича. Поет цей написав чимало дуже гарних віршів і оповідань із життя наших гуцулів та жовнярів, — і хоч сам Федькович у життю не раз, на жаль, блудив — то велика частина його творчості є тривалим дорітком нашого письменства.

Буковинські Українці хотіли недавно в Чернівцях гідно вшанувати пам'ять свого славного письменника — але румунська влада їм у останній хвилині заборонила. Тому цю справу взяла на себе львівська „Просвіта“, памятаючи, що О. Федькович був деякий час також редактором книжечок „Просвіти“, а сам теж написав кілька цікавих книжечок для народу, м. ін. напр. оповідання „Село Фармазони“, яке нашим селянам дуже подобалося. „Просвіта“ проголосила клич: „Місяць грудень — Просвіті й Федьковичеві“, та візвала всі наші міста й села відповідно вшанувати пам'ять великого буковинського поета. Самеж головне Товариство заініціювало минулої неділі, дня 9. ц. м. у Львові в салі великого театру цілокраєву академію в честь Федьковича.

Академія випала дуже гарно. Простора театральна саля була битком набита.

Зачалося мужеським хором, який відспівав пісню „Воскресни Бояне“. Потім вийшов на сцену наш знаний письменник Богдан Лепкий, та виголосив цікаву промову про Федьковича. З черги співав хор учениць Рідної Школи; виступило ок. 60 дівчат, усі убрані в прегарні народні строї. А потім був виступ знаного декламатора п. Геніка-Березовського, який, убраний в гуцульську нощу, прегарно по гуцульськи, віддеклямував вірш Федьковича про те, як то Дзвінка звела зі світа гуцульського ватажка Довбуша.

Співав ще потім знов хор, — а далі, — на сцені ми побачили, на тлі засніжених верхів Чорногори, гурт гуцулок і гуцулів, які при звуках троїстої музики (скрипка, цимбали і бас) прегарно танцювали коломийку і аркана. Лише один гуцул не танцював, — а склонивши голову, сидів на лавочці під хатою. Хор почав за сценою співати пісню „Гуляли, гуляли“, в якій оповіджено, чому цей гуцул не гуляє. На сцені потемніло, явилися дві свіжі могили новобранця і дівчини — і весь гурт засумувався.

І ще один цікавий образ побачили ми на сцені. Прегарне італійське місто Венеція. Бе північ. Австрійський офіцер у білому „цисарському кабаті“, з шаблею, хоче спочити. Цей

офіцер — це Українець, сам поет. Далеко, на чужині йому причувається голос гуцульської трембіти, він розмовляє зі своєю старенькою мамою; бачить верхи Чорногори і гріб Довбуша. І щиро тужить за рідним краєм. Оось так п. О. Луцький віддеклямував вірш О. Федьковича п. з. „Сонні мари“.

Співали ще потім пісні до слів Федьковича, і закінчилася академія національним гимном, що його відспівали всі стоячи.

Відчитали ще на початку теж гарний привіт від буковинських Українців. Сцена була гарно прибранна: на тлі високих гір стояла, на жовтоблакитній підставі, різьба голови О. Федьковича, прикрашена смерічками.

На загал академія ця була гарна. „Просвіта“ й українське громадянство гідно помянули поета, якого звать „буковинським соловієм“.

Корисна установа.

Доглядаймо добре дрібні діти!

Найбільше безпомічні є немовлята. Вони потребують невинного нагляду, дбайливої опіки, — бо інакше виростуть нінащо. Як про них подбається у тому часі, — такі стануть майбутні покоління. Тому всі культурні народи дбають, щоби немовлята мали добру опіку, щоби були як слід підготовані, — бо інакше виростуть на нікому непридатних хирляків. А ясна річ, що хирлявий нарід скоро нидіє, пропадає, — а на його місце садиться дужчий сусід.

Отож і в нас у Львові є своя лікарська станиця, що дає поради матерям, дбає за немовлята, а то й доживлює молоком дрібноту. Минулого року там лікарі оглянули 178 немовлят і 268 більших дітей. Найбідніші діставали молоко, пеленки, ліки і а. п. Немічних дітей навітлюють т. зв. кварцовою лампою, що привертає сили дітворі. Є там також уладження для хорих на зуби. Та важна установа, т. зв. „Порадня Матерей“ є на вул. Ходоровського ч. 15. і всі матері з немовлятами й дрібними дітьми повинні в тій установі шукати поради й помочі. Треба також і другим про це розказати, щоб усі йшли до своїх за порадою. Багаті повинні жертвами спомогти цю установу — де всі працюють безплатно для добра українського народу.

О. Год.

„Коли би наш парох догадувався, які часописи мушу я день у день розносити по нашій громаді, він не міг би спати з жаху“. — Один сільський почтар.

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

Гостинець св. Миколая.

— Марійко, Марійцю, скажи, що мені принесе святий Миколай — питав п'ятилітній хлопчина й цікаво заглядав сестричці у вічі. Він же добре знав і чував, що ввечері на празник св. Миколая сам Святий ходить-бродить по снігу й дає любим дітям гостинці небесні, дарунки чудесні.

— Не знаю, Івасику, — відповіла Марійка. — Як не вмієш Отченашу, то може й нічого Святий не принесе...

— Аво! Я вмію! — перебив радісно Івасик, і став склад за складом говорити: „Отчє-наш, — іже-еси-на-не-бе-сїх“...

— А як св. Миколай запитає, хто ти є — то що ти скажеш? — питала хитро дівчинка.

— Івась! Українець! — відповів хутко хлопчик, і побідно дивився на Марійку.

Але вночі перед святом Івась спокійно не спав. Йому вважався святий Отець Миколай такий, як у церкві над престолом. Старий, старезний, у великій золотій шалці, з білою бородою, цілий присипаний біленькими сніжинками, Божими зіроньками. Побіч нього йшли крилаті янголи з клунками. Івасик заглядав у ті клунки, але не годен був нічого добачити. Ззаду сунуло на кінських копитах хвостате-рогате, та ще й дзьобате чортеня з оберемком карбованих різок. Воно переходило попри Івасика, та як дихнуло, то червоні іскри викресало з зубатого рота, аж Івасик наляканий — пробудився.

Вже був день, у хаті топили в печі, бо ніччю білий сніг упав і зима холодом морозила. День минув в усіх дуже скоро, а ввечері, як тільки ніч покрила землю, задзеленькав дзвіночок і чути було, що хтось ходить від хати до хати. То св. Миколай ходив із гостинцями. Врешті дзвіночок задзвенів уже близьенько в хаті з'яснило як у церкві на всеночнім, св. Миколай засніжений станув по середині, та став вивідуватися в батьків, чи діти слухняні, чи ходять до церкви, чи люблять Україну. Сам Івась не годен був промовити ні словечка; він зажмури́в очі, — а як уже розплющив, то в хаті не було нікого, а на столі лежали гарні гостинці для дітей. Марійка дістала і теплу хустку і чобітки і медівника — а Івась що дістав?

Ось гарні-прегарні, з колірового паперу повитинані, як живі — Січові Стрільці! Івась з утіхи плескав в долоні, сміявся і уставляв

на столі стрільців. З переду поставив козаків на конях, потім стрільців-піхотинців з рушницями, а ззаду гармати. По середині маяв жовто-блакитний прапор, а під прапором стояли вожди й давали накази. Івасів тато, що служив таки при стрільцях, поцілював хлопчину, що так гарно поуставляв українських воєнків.

Св. Миколай Чудотворець.

Потім цілу ніч Івасикові снилися стрільці, а рано прибігли до нього ще й другі хлопці, розставили козаків на столі, підняли прапор і заспівали:

Гей там на горі, Січ іде,
Гей малиновий стяг несе,
Гей машерують наші славні запорожці,
Гей машерують раз, два, три!

А добрий св. Отець Миколай дивився з високго неба й святою рукою благословив нашу кохану Україну та її любих діточок.

О. Годунько.

ЛЬВІВ.

Рисунок з 1772. р.

ІМЕНІНИ.

Шкільний дзвінок різко задзвенів. Учитель вийшов із класу. Школярики позивалися з місць.

— Підемо на двір! Будемо бавитись в „войну“!

І всі збиралися до виходу. Аж тут Івась підніс руку вгору.

— Товариші! Тепер найдовша павза. Пійдімо краще до церкви. Саме тепер є Служба Божя. То недалеко. Помолимося...

Школярі висміяли Івася.

— Який святий! Вистане, що в неділю і свята ходимо молитися...

І знов хотіли йти на подвір'я. Та Івась стримав:

— Товариші, послухайте! Тепер є в нас більше свято, як звичайно. Іменини великого опікуна українських дітей — Митрополита Андрея Шептицького.

— Як кажеш — іменини? — наче щось пригадали собі школярики. То ходім, помолімся, попросімо Бога, щоб здоров був наш дорогий Опікун.

— А хто то є той Шептицький? — запитав Семко.

Школярі вибухнули сміхом.

— А! Який великий, а не знає. Таж то всі вже знають...

Але Івась у кількох словах пояснив Семкові.

— Наш Митрополит Андрей, коли покінчив гімназію й університет, вступив у монастир... Незадовго став Єпископом, а опісля

Митрополитом. І опікується нами, дбає за нас з цілого серця. Памятаєте, як в нашій селі була повінь? Правда, які ми тоді голодні були? Здавалося — помермо. А шкарлатина на як була! І хто нас порятував? Митрополит!

По цих словах Івась вийшов перший, а всі подалися за ним. Скорим кроком ішли до церкви.

А як вертали з церкви, то щось між собою шептали.

На другий день, як мороз щипав за вуха, діти скоро прийшли до школи. Всі давали Івасеві якісь гроші. Нарешті Івась затягнув шапку на вуха й вистрібнув із класу. Кудись побіг...

А як уже була остання година науки, то тихо скрипнули двері і до класу несміло увійшов Івась. Сніг, наче пушок, присипав його. Лице його від морозу аж позеленіло. Носик, наче червене яблучко. Вуха білі. Руки заостенілі, як патики. З него піднеслась пара, як дим з комина... Під пахою щось держав. Усміхнено споглядав на учителя. А цей прикликав його до себе.

— Ти де ходив?

— До міста — відказав Івась. Вчора були іменини нашого Митрополита. Ми зложили по кілька сотиків і купили ось це.

Подав щось учителеві. Цей розвинув папір, і всі побачили образ у золотих рямках. А пан учитель усміхнувся. Похвалив за це дітей і сказав коротенький життєпис Митрополита.

Потім повісили портрет зараз біля Володимира Великого. А діти всі позивалися

ГАЛИЧ.

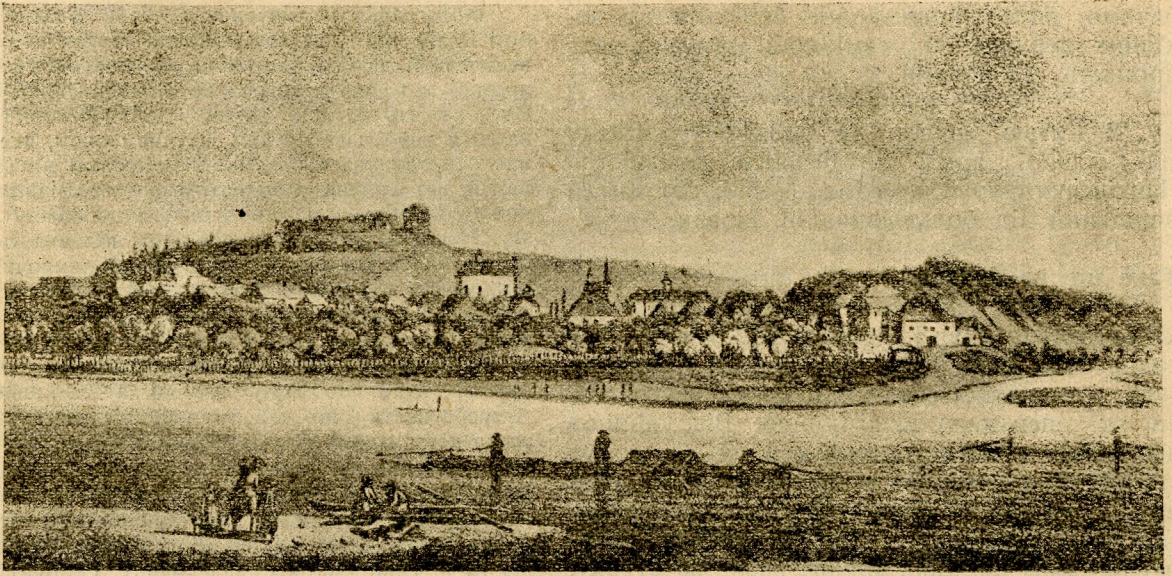

Рисунок з 1847. р.

з місць. Хтось зі задньої лавки затягнув тоненьким голосочком „многая літа“. Всі підхопили і заспівали щиро, голосно.

А як виходили, то всі споглядали на образ. І всім здавалося, що задуманий Митрополит до них промовляє:

— Не бійтеся, діточки. Ніколи про вас не забуду. Тільки так, як і я, пам'ятайте, що ви — Українці.

Степан Федачинський.

В кількох словах.

У Львові відбулася дня 4. грудня святочна академія **Марійського Товариства Молоді** з приводу 350-ліття першої Марійської Дружини в Римі.

На ялинку для **українських воєнних вдів і сиріт** повинен кожний українець зложити жертву, вписуючися в члени „Українського фонду воєнних вдів і сиріт“, Львів, вул. Потоцького 48.

Після першої вістки, що **Михайло Грушевський** помер у Москві, прийшли далші, дещо відмінні відомості; показується, що М. Грушевський помер дня 25. м. м. в Кисловодську на Кавказі.

Смерть великого вченого широким відгомонам відбилася всюди, де живуть Українці. У Львові появилися на будинках українських установ чорні прапори, --- і всі наші інституції, де Покійний працював, видали по-

смертні оповістки. В українських установах відбулися жалібні засідання — а дня 2. ц. м. було в храмі св. Юра поминальне Богослуження з Панахидою за душі помершого Голови Української Держави і всіх тих, що умирають під большевицьким режимом мученицькою смертю і не можуть мати християнських похоронів. Службу Божу відправив о. Мітрат Базюк у асисті численного Духовенства. О. Др. Г. Костельник виголосив проповідь. Участь українського громадянства і делегацій була дуже численна.

Українська Парляментарна Репрезентація оголосила, щоби присилати на її руки докладні й вірні описи випадків **неправильного стягання податків**.

Засідання сойму у Варшаві скликано на день 11. ц. м.

В промисловому **басейні Саари** має незадовго відбутися вселюднє голосування, чи мешканці тої околиці хочуть належати до Німеччини, чи до Франції. Саарщина перебуває тепер під зарядом Ліги Народів. Щоби голосування могло відбутися свobodно, Ліга рішила вислати до Саарщини міжнародні відділи війська.

У Франції продовжили військову службу на 2 роки.

Франція заключила з большевиками новий **Договір**, яким зобов'язалася без відома

большевиків не вести ніяких переговорів з іншими державами в справі договорів. Як бачимо, большевики добре беруться до західних держав, які самі собі цим копають пропасть під ногами.

—О—

В Китаю дійшло до повного розгрому 100-тисячної армії китайських комуністів. Нанкінський уряд побідив — так, що Китай очищений від большевицької зарази.

—О—

Таке ще не бувало.

В одному селі коло Радомя якась селянка затигнула довг і — як тепер буває — не годна була його сплатити. Справа пішла до суду, і врешті всего прийшов секвестратор, чи, як тепер кажуть, коморник. Він увійшов до стайні й хотів зайняти корову — та тут сталося диво: Корова витріщила очі на урядову особу, а як він її торкнувся, вона несамовито заревіла — і впала нежива. Ветеринар каже, що така корова впала зо страху. Тепер суд буде рішати, хто буде платити за трусливу корову.

—О—

Диво, не павук. Китайські часописи подають, що там знайшли дивного павука. Його хребет дуже маленький, але голова величезна і геть чисто подобає на людське лице — хоч дуже погане. Лиця в нього бліді, як у мерця, брови і ніс чорні, а губи білі. Той павук був у хаті багатія Китайця, а тепер його відіслали до наукового заведення для розслідув.

.....
 ~~~~~  
 ~~~~~

ВЧІМСЯ ПРОВАДИТИ ЦЕРКОВНІ ХОРИ!

Після Різдвяних Свят відбудеться у львівському Українському Музичному Інституті ім. М. Лисенка 2-місячний курс для фахового вишколення диригентів церковних і читальняних хорів. Добре було б, коли би на цей курс записалося щонайбільше музикальних людей з наших сіл — бо покінчивши такий курс, вони могли б робити користь для Церкви і для народу діло — а також особисто мали б змогу знайти прожиток. Тому час подумати про цю справу, і зголошуватися на курс у Дирекції Вищого Музичного Інституту ім. Лисенка у Львові, вул. Шашкевича.

„Лише той може байдуже вимовляти слово „атеїзм“, хто не знає, чим для його серця є Бог“. — **Фр. Мукерман.**

„Слава Ісусу Христу“! — це є найкращий привіт. Коли двоє людей в цей спосіб здоровить себе, Господь мусить поблагословити їхню працю!

„Де немає частого припинання Св. Причастія, там мусить прийти упадок християнського життя“. — **Епископ Вайц (Австрія).**

Цікаві дрібнички.

Фотографія нескінчености. Під блакитним небом Каліфорнії, на горі Моунт Уїлсон побудовано величезний далековид (телескоп), якого сочка має в промірі два і пів метра, отже є найбільшою на світі. Вона важить чотири тонни. Цей далековид можна назвати найбільше чутким штучним оком, яке тільки вдалося збудувати людині. Воно тим цінніше для науки, що злучене з апаратом фотографічним, може кожну найменшу навіть зміну на небозводі записати. Напр. на фотографічній плиті відбивається вже світло маленької ручної електричної лампочки, яка заблисала в віддалі 12 кілометрів. Ми не знаємо скільки є зірок на небі. Тьма тьмenna! Апарат на Моунт Уїлсон реєструє 800 мільйонів небесних світил! — Чи Ви знаєте, що це є світляний рік? Отож це простір, який пробіжить луч світла впродовж року. А треба знати, що цей луч пройде на секунду 300 тисяч кілометрів! Є дуже точні апарати, які вміють зміряти точно цю велетенську швидкість світла. Отож виходить, що світляний рік це простір 11 мільйонів кілометрів. В астрономії світляний рік це свого роду одиниця довжини, якою міряємо віддалення зірок від себе. При допомозі далековиду з Моунт Уїлсон удалося сфотографувати космічну мряковину, віддалену від нас на 400 мільйонів світляних літ! Хай ті з наших читачів, які залюбки рахують, перерахують собі це величезне число у кілометрах!

Лист короля Петра II. до св. о. Миколая. Югословянський король Петро II, син недавно в Марселя убитого короля Александра I, хоч має сьогодні вже 12 років вірить ще у дари св. Миколая. Вірить, що цей добрий дідуню з довгою, білою бородою справді розносить дарунки чемним дітям. Ось недавно написав він листа до св. о. Миколая такого змісту: „Дорогий дідуню, дуже хотів би я мати свій власний літак. Якщо однак Тобі було б надто важко принести мені його, то прошу о звичайний мотоцикл, але він мусить бути помальований обов'язково на синьо...“

Як у Росії роблять з революціонерів буржуїв. Після того, як цілий ряд держав признав совітську Росію, як вона увійшла до Ліги Народів, совітські офіцери і дипломати мусять дуже часто виступати на офіційних прийомах і торжествах. І тому мусять учитися ріжних привичок „гнилої буржуазії“, отже поводитися по панськи в салюнах, провадити блискучу розмову, танцювати, словом робити все те, чим досі патентовані совітські революціонери погорджували. І справді російські офіцери вміють уже танцювати всякі танга, фокстроти і шіммі а російських дипломатів годі відрізнити від усяких льордів, графів і баронів. Недавно, в часі прийняття, улаженного в честь американської делегації, Ворошилов сповнив обов'язки господаря дому з такою елегантністю і знайомістю буржуазних приписів, які в таких випадках обов'язують, що цей колишній копальняний робітник викликував серед чужинців зачудування. Вищі офіцери червоної армії не різняться своїм елегантним одягом від давніших царських, хіба тим, що не мають погонів... На вулицях совітських міст (очевидно московських а не українських!) щораз частіше можна подибати „джентельменів“ у жовтірцях і краватках. Давніші рубашки, зап'яті під шиєю, зникають щораз більше. Недавно трапився випадок, що комісар Орджонікідзе, приятель Сталіна, ще з молодих літ, не прийняв одного „товарища“ на авдієнції лише тому, що цей був „не голений. Совітські панни найбільше дбають про свій зверхній вигляд; щораз частіше можна подиба-

ти в них мальовані нігті. А в одному з останніх чисел московських „Известій“ оголошено такий правилник пролетарського поведіння („бонтону“): „Мити зуби після кожного їдженя, у трамваї чи автобусі уступати місце дамі чи старцям, голиси щоденно, кланяючись, здимай шапку.“ Ось як то скоро забулися революційні кличі пльовання на все, що панське!

Мурин по цивільному. Недавно проходжувався по вулицях Парижа мурин, що не мав на собі нічого, крім скіяної оласки на бедрах. Його очидно спровадили на комісарят поліції, і гут комісар сказав йому довгу науку про мораль та пануючі під цим оглядом в Європі приписи. Мурин не хвилюючись виняв ізза опаски картку, на якій було: „Старший стрілець Бану Мвасса з 37-го муринського полку — дістає відпустку від 26 до 28. і вільно йому в тому часі ходити по цивільному“. Не диво отже, що мурин вийшов на вулиці Парижа в своєму цивільному одязі, в якому ходив у себе дома, себго без ніякого одягу...

Мухи множаться дуже скоро — так, що вони скоро заселили би мабуть цілий світ, колиб їх не нищили інші звірята і люди. Одна пара мух дає у другому поколінні вже 120 штук, у третьому 7.200, в четвертому 1,555.000.000 — а в девятому поколінні з одної пари мух є вже триста трицять квадриліонів, дев'ястсот двадцять три тріліони і двіста мільонів штук. А що кожна муха є довга бодай 3 міліметри — то навіть колиб вони всі були такі малі, то уложені в один ряд занялиб величезну віддадь, яка ділить нас від сонця.

Звичайний кишеньовий годинник складається з 211 частинок, — а декотрі з них є дуже маленькі, так, що оком їх ледви можна запримити. Одна з частинок годинникової машинерії робить на рік 157 мільонів ударів, а головне колісцячко відбуває за той час „дорогу“ 8 кілометрів. Отже бачите, яка це велика праця. А все таки добрий годинник витримає легко кількадесят літ.

Кити — це, як відомо, величезні звірі, що живуть у морі. Вони мандрують щороку, подібно як наші ластівки чи бузьки. На зиму перелетовують з зимних підбугунових вод — до гарячих африканських берегів. В квітні або в травні, що другий рік, самиця кита, родить одно молоде, вже відразу 7 метрів довге. А в грудні того самого року такий молодий кит є вже 16 метрів довгий. Дорослий кит має 25 метрів довжини.

ГАРНА ЖЕРТВА.

Церква св. ап. Петра й Павла на Личакові чимраз краще розвивається дякуючи дбайливості о. пароха Дудкевича й ревности парохіян, що громадно спішать до церкви й дбають за її потреби та за найбідніших парохіян. Гарний розвиток церковних брацтв і націон. життя є наявним показником цього розвитку. В тих же днях церкву прикрасила нова цінна жертва. Оце наш парохіяннин, Вп. Пан Волод. Мриглоцький, емер. надрадник скарбовий, жертвував до нашої церкви прегарну мармурову плиту на тетрапод. Цей благородний почин Достойного Жертводавця засвідчив, що й наша інтелігенція держиться церкви та й стає захоотою до ревної та жертвенної праці в користь своєї церкви й народу. О. Г.

Євангелія.

Неділя 29.

І як входив в одно село, зустрів його десять прокажених мужів, що стояли здалеку. І піднесли голос, кажучи: Ісусе, Учителю, помилуй нас. І побачивши, сказав їм: Ідть, покажіться священикам. І сталося, як ішли, очистилися. Один же з них, коли побачив, що одужав, вернув величаючи Бога великим голосом; і впав на лице при його ногах, дякуючи йому; а був він Самарянином. А Ісус у відповідь сказав: Чи не десять очистилося? А девять де? Не найшлися, щоб вернути і дати славу Богу, крім сього чужинця? І сказав йому: Встань, іди, віра твоя спасла тебе.

(Лука, гл. 17, ст. 12—19).

Св. Миколая Чудотворця.

І зійшовши з ними станув на рівнині, і багато його учеників, і велике множество людей з усеї Юдеї і Єрусалиму і поморя Тиру й Сидону, що прийшли послуhati його і вилічитися від своїх недуг. І мучені нечистими духами уздоровлялися. І весь нарід старався його диткнутися, бо сила з нього виходила і уздоровляла всіх. А він взніс очи на своїх учеників і говорив:

Блаженні убогі, бо ваше є царство Боже;
блаженні, що тепер голодні, бо насититесь;
блаженні, що телер плачете, бо будете сміятися.

Блаженні ви, коли зненавидять вас люди і коли проженуть вас і зганьблять і відкинуть гаше ім'я, як нечесне, ізза Сина Чоловічого. Радуйтеся в той день і веселіться, бо се нагорода ваша велика на небі; бо так само робили пророкам їх вітці.

(Лука, гл. 6, ст. 17—23).

Непорочне Зачаття Пресвятої Богородиці.

А після сих днів зачала Єлисавета, кажучи: Так мені зділав Господь у днях, в котрих зглянувся, щоби зняти з мене поругу між людьми.

А шестого місяця посланий був ангел Гавриїл Богом в місто Галилейське, котрому на ім'я Назарет, до Діви обрученої мужови, котрому ім'я Йосиф, з дому Давида; а ім'я Діви Марія. І коли звійшов до неї ангел, сказав: Радуйся, благодатна, Господь з Тобою. А вона затрівожилася тим словом і подумала, що се за поздоровлення. І сказав їй ангел: Не бійся, Маріє, бо ти знайшла ласку у Бога. Се зачнеш в утробі і породити сина: назвеш його Ісус. Сей буде великий і Сином Вишнього назветься, і дасть йому Господь Бог престол Давида, його вітця; і царюватиме над домом Якова по віки. І його царству не буде кінця. І сказала Марія до ангела: Як се буде, коли мужа не знаю? А ангел у відповідь сказав їй: Дух святий зійде на тебе і сила Вишнього отинить тебе; длятого й Святе, що народиться з тебе, назветься Сином Божим. А се Єлисавета, твоя родичка, і вона зачала сина в своїй старості, і се шестий місяць у тої, що її називають неплідною. Бо не буде неможливе у Бога всяке слово. І сказала Марія: Се я слуга Господня, нехай буде мені по слову твоєму; і відійшов від неї ангел.

(Лука, гл. 1, ст. 24—38).

Неділя 30.

І запитав його один князь, кажучи: Учителю благий, що маю робити, щоб унаслідити жите вічне? А Ісус сказав йому: Чого мене зовеш благим? Ніхто не благий, тільки один Бог. Заповіді знаєш: Не чужолож, не убий, не кради, не свідчи ложно, шануй

твого батька й матір. А він сказав: Все се заховував ч від моєї молодости. А Ісус почувши сказав йому: Ще одного тобі не достав; все, що маєш, продай і дай убогим, а матимеш скарб в небі; і прийди, ходи за Мною. Він почувши се, засмутився, бо був дуже багатий. А Ісус побачивши сказав: Як трудно тим, що мають гроші, увійти в царство Боже. Бо легше верблюдови кризь ушко голки перейти, як багатому увійти в царство Боже. І сказали ті, що слухали: То хто може бути спасений? Сказав їм: Що неможливе у людей, можливе є у Бога.

(Лука, гл. 18, ст. 18—27).

ДОПИСИ.

Павлів. Дня 18. листопада ц. р. влаштував Кружок КАУМ концерт в честь Христа-Царя. В програмі входило вступне слово місцевого о. пароха, пісні до Ісуса Христа, деклямації й спів в супроводі скрипки й мандоліни. Концерт закінчено відспіванням католицького гимну. Саля була переповнена.

Читання для наших господарів.

Що робити в місяці грудні?

У грудні дороги кращають... Болото замерзає, настає санна. Тоді треба подумати про привіз опалого дерева з ліса — а кому потрібно, привезе тепер і будівельний матеріал, бо добра дорога улегшує привіз. Вимолочене зерно треба старанно чистити. Пильнувати, щоби не навіяло снігу до комор на стрих. Якщо мороз пустить — заглядати часто до кінців з бульбою. Направляти рільники знаряддя, Кувати коні. Вечорами направляти млишки, плести кошики і т. ін. Провітрювати ливниці й переглядати заховану ярину й овочі — та згнилі зараз викидати. Поглянути до ічлї, чи їм не зимно, або може душно. Зробити з олівцем у руці точний обрахунок урожаю, розходів і приходів цілого року. Якщо хочемо, щоби господарство йшло добре — то мусимо рахувати й записувати так само, як робить купець. У довгі зимові вечори навчити когось із неграмотних знайомих читати й писати — а також гуртом читати добрі, католицькі часописи й книжки.

Що робити, коли кінь кусає?

Кінь, який кусає, дуже для господаря невідний. Часто доходить через такого коня до нещасливих випадків, а господар мусить за шкоду платити. Але відвчити коня від кусання дуже важко. Нічого тут звичайно не допоможуть такі людські заходи, як подавання коневі гарячої моркви чи солонини. Але недавно почали інакше відчувати коней від кусання. Знаємо, що кінь має дуже чуткий нюх і не любить задуху гнилого мяса. Отже, приступаючи до коня який кусає, треба на короткому кийку тримати кусок зіпсотого, вонючого мяса. Кінь, вкусивши це мясо, вже другий раз не схоче кусати, і може відвчитися від своєї звички.

ВЕСЕЛИЙ КУТОК.

Лікар: Що тут багато балакати? Мусите цей лік зажити, нічо не pomoже.

Хорий: Як нічо не pomoже — то пощо заживати?

— Два дні міг би я вам оповідати всякі дива про Америку.

— А були ви коли в Америці?

— Ні, але брат мого майстра три роки тому туй-туй був би туди поїхав.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення редакція не відповідає.

Великі нагороди на ялинку!

Мимо виїмково низьких цін наших комплектів рішили ми також роздати зовсім безплатно між наших Клієнтів, котрі куплять в нас до дня 24. грудня 1934 р., слідуєчі премії: 5 готових мужських одягів, 5 жіночих плащів, 5 ватових ковдер, 3 штуки білого полотна і 5 великих хусток до одягнення.

Наші реклямові комплекти лише за 12-80 зл.

висилаємо: 3 метри матерії на мужеський одяг або на жіноче пальто (найновіші десені теперішнього сезону) повної подвійної ширини 140 см., 1 мужеський зимовий светер (пулвер) з шалевим ковніром, грубий і теплий, 1 мужеську сорочку з гарним сатиновим викінченням або 1 пару підштанців з доброго трикоту, 1 пару зимових шкарпюток, 1 пару мужських рукавичок в добрім гатунку, 1 довгий вовняний шаль і 3 мужеські хустинки до носа з гарним кольоровим пружком („шляком“).

Лише за 12-30 зл.

висилаємо: 4 метри модної матерії на гарну жіночу зимову сукню, 1 зимову хустку в гарно кольорові крати ясні або темні, 1 пару жіночих пантофель (подати розмір взуття), 1 жіночу зимову апашку, чисто вовняну наймоднішу, 1 жіночу мадаполямову сорочку, чепурно гафтовану у всіх кольорах, 1 пару трикотових реформ досконалого гатунку, 1 пару пантх, 3 дамські батистові хустинки з шовковим беріжком, 1 великий роговий гребінь і 1 зеркальце до торбинки

Лише за 26 зл.

висилаємо: 1 штуку білого полотна 17 метрів дуже доброго гатунку на всякого рода білля, 6 метрів флянелі на білля, м'якої і пушистої на різне білля або на піжами і шляфроки, 6 метрів зефіру в модні пружки на мужеські сорочки, 6 метрів кремового полотна густого виробу на постіль або простирала, 5 метрів канвових фіранок до вікон в найгарніші жакардові десені і 9 метрів ручникового чисто білого або 2 білі простирала з кольоровим пругом.

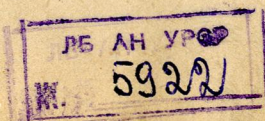
Згадані комплекти висилаємо за поштовою послиплатою на листове замовлення. Платиться при відборі товару на почті. Без ризика. Коли товар не подобається, приймаємо зворот і с е й ч а с звертаємо гроші. Замовлення треба адресувати лише:

Firma „ŁÓDZKO-BIELSKA TKANINA“,

Łódź, ul. św. Andrzeja Nr. 7/90

УВАГА: Дня 1. січня 1935 р. оповістимо листу осіб, кот рі одержали премії.

ПЕРЕДПЛАТА ПІВРІЧНО 1.20 ЗОЛ., РІЧНО 2.40 ЗОЛ. — Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, вул. Японська 7. П. пов. — Тел. 94-56. Видає „Мета“, Видавнича Кооператива з відповідальністю уділами у Львові. Редагує Колегія. Відповідальний редактор: Петро Козіцький. Друкарня „Діло“, Львів, Ринок 10.

ЛНБ им. В. Стефаника
ПРОВЕРЕНО-1987 г.

5.922

БІБЛІОТЕКА
НАУКОВОГО ТОВ. ІМ. ШЕВЧЕНКА
у Львові.

IV
ЖС-17182
1934-1-24

1907-1908